

ଶ୍ରୀଭଦ୍ରା

ପାର୍ବଣ ଅର୍ଘ୍ୟ

ପାର୍ବଣ ଅର୍ଘ୍ୟ : ପଞ୍ଚମ ସଂସ୍କରଣ

ପବିତ୍ର ପାର୍ବଣ ଗଣପର୍ବ ଶାରଦୀୟ ଦୁର୍ଗାପୂଜା ଅବସରରେ ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ପରିବାର ତରଫରୁ ସମସ୍ତ ପାଠକପାଠିକା, ଲେଖକଲେଖିକା, ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ ବନ୍ଧୁ ତଥା ସମସ୍ତ ଓଡ଼ିଆଙ୍କୁ ଶୁଭେଚ୍ଛା।

ଏ ପି ଶୁଭକାନ୍ତ
ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସମ୍ପାଦକ

ଅଭିଲିଷ୍ଠା ପାଢ଼ୀ
ସମ୍ପାଦିକା

ପ୍ରଭାତ କୁମାର ବଳ
ସମ୍ପାଦକ

ଲିସା ଦାସ
ଅଲଙ୍କରଣ

କାହାଣୀ ବିଭାଗ

ଚେଲୁ ଝିଅ--ଶୁଭକ୍ଷିତା ପରିଡ଼ା--15
 ଗପ ହେଲେ ବି ସତ--ଜନ୍ମଜନ୍ମ ନାୟକ--17
 ଉତ୍ସର୍ଗ--ବିକ୍ରମ ସ୍ୱାଇଁ---19
 ତିନୋଟି ଷ୍ଟେଟ---ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ପ୍ରଧାନ---22
 ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଆଦେଶ ନାୟକ---ଲିସ୍ତା ଆଚାର୍ଯ୍ୟ---24
 ମୂର୍ତ୍ତି କାରିଗର---ସଙ୍ଗମିତ୍ରା ପଟ୍ଟନାୟକ---26
 ମୁଖାବି---ପ୍ରଭୁମ୍ଭ ପତି---27
 ଅଜଣା ଲମ୍ବା ରାସ୍ତା ଓ ଭୟ---ଶ୍ୱେତପଦ୍ମା ପାଢ଼ୀ---29
 ଅଭାଗିନୀ ଦୁର୍ଗା---ସଂଗ୍ରାମ ମହାରଣା---32
 ସୁନାରି ବାଉଁଶ ପରି ଆଜିର ନାରୀ ----ପ୍ରତିମା ସାହୁ---34
 ବୋଉର ପାନ ବାବୁ---ଦୀପ୍ତିରେଖା ଶତପଥୀ---35

କବିତା ବିଭାଗ

ଭଲ ଲାଗେ ରାତିର କଥା ---ମୋନାଲିସା ସ୍ୱାଇଁ---39
 ବନ୍ଧେ ମୋ ଭାରତ ମାତା---ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ---40
 ନାରୀ---ଅଜୟ କୁମାର ଜେନା---41
 ଗାଁ ରେ ସନ୍ଧ୍ୟା---ଦେବାଶିଷ ଦୀକ୍ଷିତ---42
 ରାତି ମାୟାବିନୀ---ବିଶ୍ୱଜିତ ସେଠୀ---43
 ମା ବିରଜା---ରଶ୍ମୀବାଳା ଶତପଥୀ---44
 ଜୀବନ ର ଏଇ ପଥ ରେ ----ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ---45
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଅବକାଶ-----ସୌମେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି---46
 ସ୍ଥିତ ହାସ୍ୟ---ପ୍ରଶାନ୍ତନନ୍ଦ ଭଞ୍ଜବାବୁ---47
 ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ,ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା---ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା---48
 କ୍ରମେ ସଞ୍ଜ ଆସେ ନଇଁ---ପ୍ରଭାସିନୀ ସେନାପତି---49
 ମୋ ଗୁରୁ---ପି. ପୁରବୀ ମହାନ୍ତି---50
 ମେଳା ଲାଗିଛି---ବିନୟ ମହାପାତ୍ର---51
 ପ୍ରେମିକା ର ନିଷିଦ୍ଧ ପୃଥ୍ବୀ---ସୁଶ୍ରୀ ସଂଗୀତା ସେଠୀ---52
 ନାର୍ଯ୍ୟଦାବୀ---ଅଶ୍ୱିନୀ କୁମାର---53
 ନାରୀ ନାରାୟଣୀ---ଲଲାଟେନ୍ଦୁ ବାରିକ---54
 ମେଘକୁ ଦେଇଛି ଚିଠି---ମହେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ସ୍ୱାଇଁ---55
 ମା ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି---ଶ୍ରୀମତୀ ନିରୁପମା ମିଶ୍ର---56
 ପାର୍ବଣେ ଦଶହରା---ସନ୍ଧ୍ୟା ରାଣୀ ହୋତା---57

ସମ୍ପାଦକୀୟ.....4

ମତାମତ.....5

ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରା : ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରର
 ଅନନ୍ୟ ଦୁର୍ଗାପୂଜା.....
ଆଶିଷ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ.....6

ସାକ୍ଷାତକାର : ଶିବ ଶଙ୍କର ଦାସ.....11

ଥରେ ଭଲ ପାଇକି ତ ଦେଖା----ଉକୁଳିକା---ରାଉତ----58

ବିନତୀ-----ଶ୍ରୀନିବାସ ସାମଲ---59

ଭାବିଥିଲି କବିଟିଏ ହୁଅନ୍ତି କି ----ସତ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ଦାସ---60

ନିଷ୍ଠୁର----ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସେଠୀ---61

ସିଦ୍ଧି ବିନାୟକ---ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ଗିରି---62

ପ୍ରେମର ନୀରବ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ---ସୁଶାନ୍ତ କୁମାର ମଲ୍ଲିକ---63

ଟିକି ଶିଶୁଟି ମୁଁ---ଆଶିଷ କୁମାର ସ୍ୱାଇଁ---64

ମୁଁ ନାରୀ---ପୂଜାରାଣୀ ବେଉରା---65

ତୁମେ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର କର---ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ରାଉତ ---66

ସାଇତି ରଖିବା ସ୍ମୃତି କୁ ----ବିନୟ କୁମାର ଦାସ ----67

କରୋନା ରେ କୋକୁଆ ଭୟ---ଅନନ୍ତ ପ୍ରସାଦ ପ୍ରଧାନ ----68

ମୋ ଗାଁ ପରିବେଶ---ତୁମକି ଦାସ---69

ଭିନ୍ନ ଏକ ପ୍ରେମର କହ୍ନିନା---ଯାଜ୍ଞସେନୀ ବେହେରା---70

ମୋ ପିଲାଦିନ----ସୁଧୀର କୁମାର ବାରିକ----71

ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ

ପରମ୍ପରା ର ବିଚିତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ-ଶୁଦ୍ରୁକୁଣୀ ଓଷା----ସୌଭାଗ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ମହାପାତ୍ର---73

ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୁଗାଳ ---ଶ୍ରୀମତୀ ବିଦୁଲତା ସାହୁ---77

ଚାରିଟି ନ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର -----ନିଗମ କୁମାର ବେହେରା----79

ଗାନ୍ଧୀ ଜୟନ୍ତୀ ସନ୍ଦେଶ----ପି. ଅଭିଜିତ-----82

ସୂଚନା-----84

ସମ୍ପାଦକୀୟ

ଏ ପି ଶୁଭକାନ୍ତ

ହେ ମାଆ ! ବିତିଗଲାଣି କାହିଁ କେତେ ଅଙ୍କ । ଆମ ଜୀବନ ସୃଷ୍ଟି ହେବାର ଅନୁତ ଯୁଗ ପୂର୍ବରୁ ବି ତୋର ଆବିର୍ଭାବ । ଏ ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ , ତନ୍ମଧ୍ୟେ କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀବ, ପାଦପ, ଡରୁ, ଅର୍ଣ୍ଣବ, ଗିରିଶୃଙ୍ଗ , ଭୂମି, ଜମି, ଜଳ, ସମୀର, ଆଦି ଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଦେଶନା ଓ ବହିଃରାତ୍ମକତା ଭିତରେ ତୋର ହିଁ ଆତ୍ମ ଛାପ ରହିଅଛି । ସମୟ ଓ ସଭ୍ୟତାର ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଣିଷକୁ ଉନ୍ନତି ଓ ଆଧୁନିକତା ଭିତରକୁ ଯେତେ ମାତ୍ରାରେ ଉତ୍ତେଜିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେବି ସୃଷ୍ଟିର ଏ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ପରିସୀମାରେ ବି କେବଳ ତୋର ଅନନ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟତା ହିଁ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ । ଜଡ଼ ଓ ପାର୍ଥବ ପ୍ରତିପତ୍ତିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଯେତେ ଅଗ୍ରଗାମୀ ହେବ ତୋର ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ମାତୃ ବାସ୍ତବ୍ୟତା ଆଗେ ଆଗେ ପଥ କଢେଇବ ।

ସେଥିପାଇଁ ତ ବର୍ଷରେ ଥରୁଟିଏ ତୁ ବିବଶ, ବାଧ୍ୟ ମାଆଟିଏ ହୋଇ ସ୍ୱତଃ ଚାଲିଆସୁ ତୋ ସୃଷ୍ଟିରେ ଅମୃତର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦେବାକୁ , ତୋ ସନ୍ତାନର ଦରୋଟି ହସରେ ଆତ୍ମ ବିଭୋର ହେବା ସହ ତାର କ୍ଳେଶ, ବ୍ୟାଧି ଆଦିକୁ ତୋ ପଶତରେ ସଜିଲ କରି ନେଇଯିବାକୁ । ତୁ ଆସିବାର ପ୍ରତିଟି ଦିନ ଏ ଉତ୍କଳ ଭୂମି ହୋଇ ଉଠେ ଉତ୍ସବ ମୁଖର । ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ର ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରା, ବିଭିନ୍ନ ଶକ୍ତିପୀଠରେ ନବରାତ୍ରି ପୂଜା, ସମଲେଶ୍ୱରୀଙ୍କ ଷୋଡ଼ଶଦିନାତ୍ମକ ପୂଜା, ଢେଙ୍କାନାଳର ବଳଦ ଯାତ୍ରା, ପୀଠରେ ମୃଣ୍ମୟୀ ପୂଜା ଏମିତି ବିଭିନ୍ନ ରୂପରେ ହୁଏ ତୋ ଯାତ୍ରା । ତୁ ଆସିବା କେବଳ ଯେ ଏକ ଅଭିପ୍ରାୟ ହୁଏ ନାହିଁ, ହୁଏ ଏକ ମହାଯାତ୍ରା । କୋଟି ଓଡ଼ିଆର ସ୍ୱାଭିମାନର ଯାତ୍ରା ,ପାପ ଉପରେ ସତ୍ୟ, ଧର୍ମର ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବାର ଯାତ୍ରା, ଶାରଦୀୟ ପାର୍ବଣର ଶକ୍ତି ଯାତ୍ରା । ତେଣୁ ହେ ମାଆ ଆଜି ବିଶ୍ୱ ବିଳାପ କରୁଛି । ତୁ ଆସିଛୁ ଯଦି ଗଲାବେଳେ ତୋ ସହ ବର୍ତ୍ତମାନର ମହିଷାସୁର ରୂପୀ କରୋନା ବ୍ୟାଧି କୁ ମର୍ଦ୍ଦନ କରି ନେଇଯା । ତୋ ପାଦ ତଳେ ଆମେ ସର୍ବଦା ମଥାନତ ।

ଶୁଭକାନ୍ତ

ମତାମତ

ଯୁବ ସମାଜ କୁ ଏକ ନୂତନ ଦିଗନ୍ତ ଦେଖେଇବାରେ ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ଏକ ଆଗଧାଡି ର ପତ୍ରିକା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟି ବର୍ଗ ର ଲୋକ
ଙ୍କ ହୃଦୟ କୁ ଛୁଇଁଲା ଭଳି ସଂସ୍କରଣ ଟି "ସ୍ଵରାଜ ଅର୍ଥ୍ୟ "

ସଂପାଦିତ୍ରା ପଟ୍ଟନାୟକ (ପୁରୀ)

florapattnaik@gmail.com

ପାରମ୍ପରିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ ଏବଂ କାଳ୍ପନିକ ଢଙ୍ଗରେ ନୁଆ ନୁଆ ଯୁବ ପିଢି ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ଅନନ୍ୟ ପ୍ରତିଭା ସବୁ
କୁ ସାଉଁଟି ଏକାଠି ବାନ୍ଧି ରଖିବା ରେ ଯେଉଁ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶେଷତ୍ଵ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଅତି ରୁ ଅତି ନିଜର ହେଇ
ସାରିଛି ସେ ହଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କ ର ପ୍ରିୟ ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି। ସ୍ଵରାଜ ଅର୍ଥ୍ୟ ରେ ନିଜ କୁ ସ୍ଥାନ ପାଇ ଖାଲି ମୁଁ ନୁହେଁ ଏମିତି
ଅନେକ ନିଜସ୍ଵ ଭାବନା ନେଇ ବଞ୍ଚୁଥିବା ମଣିଷ ମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଲେ । କହିବାକୁ ଗଲେ ଆତ୍ମତୁପ୍ତି ର ଅନେକ
ରାସ୍ତା ଭିତରୁ ଶବ୍ଦ ମାଳା ର ଗୁଚ୍ଛା ହାର ଅନ୍ୟତମ । ଏଥିରେ ପ୍ରେମ ଅଛି, ଭଲ ପାଇବା ଅଛି । ନିଜକୁ ସଜାଡି ଅନ୍ୟ
କୁ ବାଟ ଦେଖେଇବା ବି ଭଳି ଅନେକ ପାହାଚ ଅଛି । ଖୁସି ଆଉ ହସ ଭିତରେ ଥିବା ତପାତ୍ ଭିତରେ ସବୁବେଳେ
ଖୁସି ର ସଜ୍ଞା ହିଁ ମିଳିଛି ।

ସଂଗ୍ରାମ ମହାରଣା (ଇନ୍ଦ୍ରପୁର ,କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା)

sangram.sonali1@gmail.com

ବହୁତ ବଢିଆ ପ୍ରୟାସ । ଏମିତି ଯୁବପିଢିଙ୍କୁ ନେଇ ସୁନ୍ଦର ସାହିତ୍ୟ ଭେଟିଦେଉଥାଅ ।

ସଞ୍ଜିତ ଦାସ (ଇଚ୍ଛାବତୀପୁର, ଢେଙ୍କାନାଳ)

sanjitdasdkl353@gmail.com

ବହୁତ ସୁନ୍ଦର । ଲେଖାଗୁଡିକ ବହୁତ ଭଲ ଥିଲା । ପ୍ରଚ୍ଛଦ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଥିଲା ।

ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ସହ ଜଡିତ ସମସ୍ତ ସାହିତ୍ୟପ୍ରେମୀଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଅଶେଷ ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଭେଚ୍ଛା । ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ଆହୁରି ଆଗକୁ
ଯାଉ ।

ପ୍ରଶାନ୍ତ ସାହୁ (କଟକ)

prashanta92sahu@gmail.com

ଆଗାମୀ ଯୁବ ପିଢି ତଥା ଆମ ସମାଜ ପାଇଁ ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ଗୋଟିଏ ଆଲୋକର ଜ୍ୟୋତି ସଦୃଶ ।

ତ୍ରାହିମାନ୍ ସିଂହ ରାଉତରାୟ (ଖରିଆର, ନୁଆପଡ଼ା)

trahimamsinghroutay2016@gmail.com

ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରା : ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରର ଅନନ୍ୟ ଦୁର୍ଗାପୂଜା

-ଆଶିଷ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ

ପୁରୀ ଭଗବାନ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନ ଭାବରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏହା ଜଗନ୍ନାଥପୁରୀ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମକୂଳସ୍ଥେତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଜଣାଶୁଣା । ପୁରୀ ବିଭିନ୍ନ ରୀତିନୀତି ଏବଂ ପରମ୍ପରା ସହିତ ସାଂସ୍କୃତିକ ଭାବରେ ସମୃଦ୍ଧ ଯାହାକି ୧୦୦୦ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ପାଳନ କରାଯାଏ । ଯଦିଓ ଏହା ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମର ଏକ ଗଡ଼, ଶୈବ, ବୈଷ୍ଣବ, ଶାକ୍ତ, ବୌଦ୍ଧ, ଜୈନ ଏବଂ ଆଦିବାସୀ ପରମ୍ପରା ସହିତ ମିଶି ଏକ ଜଗନ୍ନାଥ ଧର୍ମ ଗଠନ କରିଥିଲେ ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଧର୍ମ ଅଟେ । ପୁରୀରେ ଶକ୍ତି ସଂସ୍କୃତି ଦ୍ଵାରା ଅନେକ ପର୍ବ ପାଳନ କରାଯାଏ ଯେଉଁଥିରେ ଦୁର୍ଗା ପୂଜା ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଦୁର୍ଗା ପୂଜା ବିକଳ ଭାବରେ ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରା ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା, ଯାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଏବଂ ପୁରୀର ଅନ୍ୟତମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପର୍ବ ।

ପୁରୀର ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରାର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏହାର ଲୋକ ସଂସ୍କୃତିରେ ରହିଛି । ଏହି ତଥ୍ୟ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକ ନାମରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେପରିକି କାକୁଡ଼ିଖାଇ, ବାରବାଟୀ, ଜହ୍ନିମୁଣ୍ଡିଆ, ଜହ୍ନିଖାଇ, ଶୂନ୍ୟ ଗୋସାଣି, ପଣାପ୍ରିୟା, ହାତବାଇ, ଗେଲବାଇ, ବେଲବାଇ ଇତ୍ୟାଦି, ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ନାମ ପଛରେ ଅନେକ ସ୍ଥାନୀୟ ପରମ୍ପରା ଏବଂ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଅଛି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ମାଦଳା ପାଞ୍ଜିରେ ମିଳୁଥିବା ବର୍ଣ୍ଣନା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ । ପ୍ରଥମ ଗଙ୍ଗ ରାଜା ଚୋଡ଼ଗଙ୍ଗଦେବଙ୍କ ସଂପର୍କରେ, ପାଞ୍ଜିରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ରାଜା ଚୋଡ଼ଗଙ୍ଗ ଦେବ ଜଣେ ତାନ୍ତ୍ରିକ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଥିଲେ ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କର ତାନ୍ତ୍ରିକ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରି ଓଡ଼ିଶାର ସମସ୍ତ ଦୁଷ୍ଟ ଦେବୀଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିଥିଲେ ।

ବିଭିନ୍ନ ବିଦ୍ଵାନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ଗୋଷାଣୀ ଶବ୍ଦ ଓଡ଼ିଆ ଶବ୍ଦ ଗୋସାମଣିରୁ ଆସିଛି, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଗୋସେଇଁ ମା କିମ୍ବା ପିତାମହ । କେତେକ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଗୋ କିମ୍ବା ଗାଇର ପ୍ରଭୃତି ଗୋସ୍ଵାମୀଙ୍କ ମହିଳା ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଗୋସ୍ଵାମିନୀଙ୍କଠାରୁ ଏହା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରେ । ପଣ୍ଡିତ ଡକ୍ଟର ସୁରେନ୍ଦ୍ରନାଥ ମିଶ୍ର, ଯିଏ ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରା ଉପରେ ବିସ୍ତୃତ ଗବେଷଣା କରିଥିଲେ, ଲେଖକଙ୍କୁ ଗୋସାଣିର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଦେବତାଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ବୁଝି ରହିଛି ।

କଳାତ୍ମକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ଏହି ମାଟି ଗୋଷାଣୀ ଅନନ୍ୟ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଭାରତରେ ଏ ପ୍ରକାରର ପୁରୀରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳନ୍ତି । ସେମାନେ ପାରମ୍ପରିକ ପରି ପ୍ରତିଫଳିତ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ସଂସ୍କୃତିରେ ସ୍ଵୟଂ ବିକଶିତ ହୋଇଛି, ଭାରୀ ଶରୀର ଦେଖାଯାଏ । ଗୋଷାଣୀ ଚେହେରାକୁ ଏପରି ଚିତ୍ରିତ

ସେମାନେ ମହିଷାସୁର ଉପରେ ନଜର ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରବଳ ଯୁଦ୍ଧରେ ଲିପ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ଉଭୟ ପରମ୍ପରାକୁ ବହୁତ ଏକାଗ୍ରତା ସହିତ ଦେଖନ୍ତି । ପୁରୀର ଗୋଷାଣୀ ପ୍ରତିଛବିଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ୟ ଏକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହେଉଛି, ଏଠାରେ ଅଧିକାଂଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମହିଷାସୁର କୁ ପଶୁ ଓ ମନୁଷ୍ୟର ସମନ୍ଵୟ ରୂପରେ ଚିତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି ଯଥା, ମୁଣ୍ଡଟି ମଇଁଷିର ଏବଂ ଶରୀର ମନୁଷ୍ୟର ଅଟେ ।

ବିଶିଷ୍ଟ ସଂସ୍କୃତ ଏବଂ ସାହି ଯାତ୍ରା କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଯାହା ମନ୍ତ୍ର

ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଗୋଷାଣୀ କେବଳ ଦୁର୍ଗା ମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଯାହା ପୁରୀ ସହିତ ଜୀବନ୍ତ କରାଯାଇଛି ଯେ

ମନ୍ଦିର କାନ୍ଥରେ ମିଳୁଥିବା ମହିଷାମର୍ଦ୍ଦିନୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଗୋଷାଣୀ ମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥାଏ । ବିଶେଷକରି ଏପରି ରୂପ ଭୌମକର ସମୟର ମନ୍ଦିରରେ ଚିତ୍ରିତ । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ - ଭୁବନେଶ୍ଵରରେ ବୈତାଳ (ଡିନି ମୁଣ୍ଡିଆ) ମନ୍ଦିରର ମହିଷାମର୍ଦ୍ଦିନୀ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ।

ଗୋଷାଣୀ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାଥମିକ ରଙ୍ଗ ଦ୍ଵାରା ରଙ୍ଗିତ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଓଡ଼ିଶା ଶୈଳୀରେ ନିର୍ମିତ । ଦେବୀଙ୍କ ଉପରେ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ ଏବଂ ଅସ୍ତର ଉପରେ ନୀଳ / ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଏ । ମୁକୁଟ, ଅଳଙ୍କାର ଏବଂ ଆଭୂଷଣ ସୋଲ ଏବଂ ଜରିରେ ନିର୍ମିତ ଯାହା ଏହି ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଦ୍ଵିଗୁଣିତ କରେ । କୌତୁହଳର ବିଷୟ, ରଙ୍ଗ ପ୍ରୟୋଗ ପରେ କଳାକାରମାନେ ପ୍ରତିଛବି ଛାତିରେ ଏକ 'ଦେବୀ ଯନ୍ତ୍ର' ଆଙ୍କନ୍ତି ଏବଂ ଶରୀରରେ ନୂତନ ପୋଷାକ ଗୁଡ଼ାଇ ଏହାକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି ।

କିଛି ବିଶିଷ୍ଟ ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା:

କାକୁଡ଼ିଖାଇ ଗୋଷାଣୀ

କାକୁଡ଼ିଖାଇ ପୁରୀର ଗୋଷାଣୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ଏବଂ ବାଲିସାହିର ବଣିଆପଟିରେ ପୂଜା ହୁଅନ୍ତି । ନାମ ଅନୁଯାୟୀ, ଦେବୀଙ୍କ ଆଗରେ ଏକ କାକୁଡ଼ି (କାକୁଡ଼ି) ବଳି ଦିଆଯାଇ ତାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରାଯାଏ । କାକୁଡ଼ିଖାଇ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ବାହାରେ ଦେବୀ ବିମଳାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ହୁଏ । ତାଙ୍କୁ ମହାଷ୍ଟମୀ ରାତ୍ରିରେ ପଶୁ ବଳି ଦିଆଯାଏ । ସେ ଦଶ ହାତରେ ଶୋଭା ପାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଡାହାଣ ହାତରେ ତ୍ରିଶୂଳ, ଖଣ୍ଡା, ଚକ, ଡାର ଏବଂ ବାଡ଼ି ଧରିଥିବାବେଳେ ତାଙ୍କ ବାମ ହାତରେ ଢାଲ, ଶଙ୍ଖ, ଧନୁ, ସାପ ଏବଂ ମହିଷାସୁରର କେଶ ଧରିଛନ୍ତି । ଦେବୀ ତାଙ୍କ ବାମ ଗୋଡ଼କୁ ମହିଷାସୁରର କାନ୍ଧରେ ଏବଂ ଡାହାଣ ପାଦ ତାଙ୍କ ବାହନ ସିଂହ ଉପରେ ରଖିଛନ୍ତି । ସେ ଏଠାରେ

ଦେବୀ ସରସ୍ଵତୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଗଣେଶ ଏବଂ କାର୍ତ୍ତିକେୟଙ୍କ ସହ ନଜର ଆସିଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଅନ୍ୟ ଗୋଷାଣୀ

ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତୀରେ ପ୍ରଚଳିତ ନୁହେଁ । ଏହି ମହିଷାସୁର ର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ୯ମ -୧୧ଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସୋମବଂଶୀ ସମୟର ପଥର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିରେ ମିଳୁଥିବା ବଳଦ ଦେହରୁ ବାହାରିଥିବା ଅସୁର ପରି ଦେଖାଯାଏ ।

ବାରବାଟୀ ଗୋଷାଣୀ

ପୁରୀର ଦୁର୍ଗାପୂଜା ପର୍ବରେ ବାରବାଟୀ ଗୋଷାଣୀ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମାଟି ମହିଷାମର୍ଦ୍ଦିନୀ ମୂର୍ତ୍ତି । ସେ ସ୍ଥାନୀୟ ଲୋକଙ୍କ

ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ଵିତୀୟ ଗୋଷାଣୀ । ଏହି ଗୋଷାଣୀ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ବାରବାଟୀ ଜଗାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନିର୍ମିତ ଏବଂ ତେଣୁ ବାରବାଟୀ ଗୋଷାଣୀ ନାମରେ ନାମିତ । ଏହି ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ଉଚ୍ଚତା ପ୍ରାୟ 20 ଫୁଟ । ତାଙ୍କର ଆଠଟି ବାହୁ ଅଛି ଏବଂ ସାପ, ଶଙ୍ଖ, ଖଣ୍ଡା, ଧନୁ, ଡାର, ଖଣ୍ଡା ଏବଂ ତ୍ରିଶୂଳ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି । ଦେବତାଙ୍କୁ ରଙ୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ହିଙ୍ଗୁଳା, ଶଙ୍ଖ, ଗେରୁ ଏବଂ କଳା ରଙ୍ଗ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ।

ଜହ୍ନିଖାଇ ଗୋଷାଣୀ / ଜହ୍ନିମୁଣ୍ଡିଆ ଗୋଷାଣୀ

ପୁରୀରେ ଚାରୋଟି ସ୍ଥାନ ଅଛି ଯାହା ରକ୍ଷି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଆଶ୍ରମ ସହିତ ଜଡ଼ିତ । ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଅଙ୍ଗିରା ଆଶ୍ରମ (ଦୋଳମଣ୍ଡପ ସାହି), ଭରୁଗୁ ଆଶ୍ରମ (ବାଲି ସାହି), କଣ୍ଡୁ ଆଶ୍ରମ (ଗଉଡବଡୁ ସାହି) ଏବଂ ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଆଶ୍ରମ (ମାର୍କଣ୍ଡେଶ୍ଵର ସାହି) । ଏହି ଚାରୋଟି ଆଶ୍ରମ ପାଖରେ ଗୋଷାଣୀ ମୂର୍ତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ତିଆରି କରାଯାଇଛି । ଏହା ଧାନ ଦେବା ଜରୁରୀ ଯେ ଦୋଳମଣ୍ଡପ ସାହିରେ ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ 'ଜହ୍ନିଖାଇ' ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା, ଦୋଳମଣ୍ଡପ ସାହିର ଗୋଷାଣୀ

'ଜହ୍ନିମୁଣ୍ଡିଆ' ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ବାରବାଟୀ ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ପରେ ପୁରୀରେ 'ଜହ୍ନିମୁଣ୍ଡିଆ'ର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଦ୍ଵିତୀୟ ବୃହତ୍ତମ । ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଛବିର ଉଚ୍ଚତା ୧୭ ଫୁଟ ୧୭ ଇଞ୍ଚ । ଜହ୍ନିମୁଣ୍ଡିଆଙ୍କର ଦଶଟି ହାତ ଥିବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସାଧାରଣ ଗୁଣ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିବା ଦେଖାଯାଏ । ଏଠାରେ ଥିବା ଅସୁରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନବ ରୂପରେ ଚିତ୍ରଣ କରାଯାଇଛି । କୌତହଳର ବିଷୟ ଯେ ତାଙ୍କୁ 'ଭୁବନେଶ୍ଵରୀ

ମନ୍ତ୍ର'ରେ ପୂଜା କରାଯାଏ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଟି 'ଜହ୍ନିଖାଇ' ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଅଛି, ଗୋଟିଏ ବାଲି ସାହିରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ଗଉଡବଡୁ ସାହିରେ ରହିଛି ।

ଶୂନ୍ୟ ଗୋଷାଣୀ

ଶୂନ୍ୟ ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଆକାଶରେ ଦେବୀ ଦୁର୍ଗା ଏବଂ ମହିଷାସୁର ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ । ଶୂନ୍ୟ ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ଆଠଟି ହାତ ଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । କୁହାଯାଏ ଯେ, ପୁରୁଣା ଦିନରେ ଏହି ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ଉଚ୍ଚତା 'ଅରୁଣ ସ୍ତମ୍ଭ'ର ଉଚ୍ଚତା ସହିତ ସମାନ ଥିଲା । ଏହି ଗୋଷାଣୀ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ପାହାଡ଼ର ନିମ୍ନ ଭାଗରେ ଜଙ୍ଗଲ ଏବଂ ବଣୁଆ ଜନ୍ତୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ, ଯାହା ଆକାଶରୁ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର ଆଖି ଦୃଶ୍ୟ ଉପସ୍ଥାପନ କରେ ।

ଭୋଗଜଗା ଗୋଷାଣୀ

ଭୋଇ ରାଜା ଗଜପତି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କ ଶାସନ କାଳରେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରର ଚଳପ୍ରଚଳ ଦେବତାଙ୍କ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ ପାଇଁ ଏକ ମଣ୍ଡପ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ମଣ୍ଡପ ନିକଟରେ ଥିବା 'ଆଖଡା' 'ଭୋଗଜଗା ଆଖଡା' ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ଯେହେତୁ ନୈବେଦ୍ୟ ଅର୍ପଣ ଓଡ଼ିଆରେ ଭୋଗ ନାମରେ ଜଣାଶୁଣା । ଏହି ଜାଗାର ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ନାମ ତେଣୁ 'ଭୋଗଜଗା ଗୋଷାଣୀ' ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ତାଙ୍କୁ ତୃତୀୟ ଗୋଷାଣୀ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଏ । ଏହି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତିର ଉଚ୍ଚତା ଦଶ ଫୁଟ । ଦେବୀଙ୍କର ଆଠ ହାତ ଅଛି । ବାରବାଟୀ ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ପରି ଏଠାରେ ଅସୁରକୁ ପଶୁ ମାନବର ସମନ୍ୱୟ ରୂପରେ ଚିତ୍ରଣ କରାଯାଇଛି । ଏହି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଏହାର ପାରମ୍ପରିକ ଶୈଳୀ ଏବଂ ସୋଲରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସାଜସଜ୍ଜା ପାଇଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ।

କଣ୍ଟାକାଢ଼ି ଗୋଷାଣୀ (ବନଦୁର୍ଗା)

କଣ୍ଟାକାଢ଼ି ଗୋଷାଣୀଙ୍କ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଆରା । ଏଠାରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟଟି ବଙ୍କା ହୋଇ ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେବୀଙ୍କ ଏହି ବଙ୍କା ପାଦରୁ କଣ୍ଟା କାଢ଼ିବା ଚିତ୍ର କରାଯାଇଛି । ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଭଗବାନ ଶିବ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦେଖାଯାଏ । ସେ ଗ୍ରହଗୁଡ଼ିକରେ 'ବନଦୁର୍ଗା' (ଜଙ୍ଗଲର ଦୁର୍ଗା) ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ଏଠାରେ ମହିଷାସୁର ଉପଛାଡ଼ି ନାହାନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରତିଛବି ଶାନ୍ତବାଦ, ବୈଷ୍ଣବବାଦ ଏବଂ ଶୈବବାଦର ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଭାଗିତାକୁ ପ୍ରତୀକ କରେ ।

ଏସବୁ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେତେକ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଗୋଷାଣୀଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ବେଲବାଇ, ଗୋଲବାଇ, ହାଡ଼ବାଇ, ପଣାପ୍ରିୟା, ତ୍ରିପୁରାସୁନ୍ଦରୀ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରାଯାଇ ପୂଜା କରାଯାଏ ।

ନାଗା

ନାଗା ହେଉଛି ପୁରୀର ନାଗା (ଆଖଡ଼ା) ସଂସ୍କୃତିର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ । କେତେକ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ନାଗାମାନେ ଶୈବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ପୂଜାପାଠ କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଶରୀର ନିର୍ମାଣ ଏବଂ କୁସ୍ତି ଅଭ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଏହି ପୁରାତନ ପରମ୍ପରାକୁ ମନେ ରଖିବା ପାଇଁ ନାଗାର ବିଶାଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ପୁରୀ ଆଖଡ଼ାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ତିଆରି କରାଯାଏ । ନାଗା ଆକଳନ ମଧ୍ୟରେ ବାଲିସାହି ଏବଂ ହରଚଣ୍ଡୀ ସାହିର ନାଗା ପୁରୁଣା ଏବଂ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ନାଗାର ଏହି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ପୁରୀର ସ୍ୱଦେଶୀ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଦେଶର ଅନ୍ୟ କେଉଁଠାରେ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ନାଗାର ବିରାଟ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି (ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ଫୁଟ), ମଧ୍ୟଯୁଗୀୟ ଯୋଦ୍ଧା ପରି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି, ଛାତିରେ ବାଘ ଚର୍ମ ପିନ୍ଧିଥିବାର ଦେଖାଯାଏ । ଏକ ଟର୍ଚ୍ଚ ଏବଂ ବନ୍ଧୁକ ଯଥାକ୍ରମେ ତାଙ୍କ ଡାହାଣ ଏବଂ ବାମ ହାତରେ ଦେଖାଯାଇପାରେ, ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସଂସ୍କରଣ । ତାଙ୍କ ଅଣ୍ଟାରେ ଭାଲ, ଖଣ୍ଡା ଏବଂ ଛୁରୀ ପରି ଅନେକ ଅସ୍ତ୍ର ରଖାଯାଇଛି । ଚିତ୍ରର ପଛ ଭାଗରେ, ଏକ

ବାଉଁଶ ଖଟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ଯାହା ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବନ୍ଧା ।

ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ବଡ଼ ଗୋଲାକାର ଆଖି, ତୀକ୍ଷ୍ଣ ନାକ, କୁଞ୍ଚିତ କେଶ ଏବଂ ଦାଢ଼ି ରହିଥାଏ, ଏକ ସୁନ୍ଦର ଭାରୀ ଟୋପି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକୁ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ । ଏହି ଟୋପିର ଉପରି ଭାଗରେ ସୋଲର ଏକ ଲତା ଫୁଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ ।

ଗୋଷାଣୀ ଏବଂ ନାଗା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ମାଟି ଆକୃତି ଯେପରିକି ମାଙ୍କଡ଼ ସହିତ ପକ୍ଷୀ, ପଞ୍ଚମୁଖୀ ହନୁମାନ, ରାବଣ କୈଳାସ ପର୍ବତକୁ ଉଠାଉଛନ୍ତି, ଭୂତ, ବୃଦ୍ଧ ଓ ସ୍ତ୍ରୀର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରାରେ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ ।

ବହୁ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଆଶ୍ୱିନ ମାସର ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଏକାଦଶ ଦିନରେ ଜଗନ୍ନାଥ ବଲ୍ଲଭ ମଠରେ ସମସ୍ତ ଗୋଷାଣୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ଏକତ୍ରିତ ହେଉଥିବା ବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ସମ୍ମୁଖ 'ସିଂହଦ୍ୱାର'ରେ ଏକତ୍ରିତ ହେବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । ବିଳମ୍ବିତ ରାତିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିକଟସ୍ଥ ନଦୀରେ ବିର୍ଯ୍ୟଜନ ସମାରୋହ ପାଇଁ ନିଆଯାଏ । ଗୋଷାଣୀ ଯାତ୍ରାର ମାହାତ୍ମ୍ୟ ତଥା ସଂସ୍କୃତି ଅବଶିଷ୍ଟ ଭାରତ ପାଇଁ ଏବେ ବି ଅଜଣା । ରାଜ୍ୟ ସରକାର ପୁରୀର ଏହି ସ୍ୱଦେଶୀ ପର୍ବକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହି ପର୍ବକୁ ଲୋକପ୍ରିୟ କରିବା ପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ ନେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ସାକ୍ଷାତକାର : ଶିବଶଙ୍କର ଦାସ

ଶିବଶଙ୍କର ଦାସ ଆଜିର ଯୁବପିଢ଼ି ପାଖରେ ଏକ ପରିଚିତ ନାମ । ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ବଢ଼ିଥିବା ଶିବଶଙ୍କର ଆଜି ନିଜର ଚିତ୍ରକଳା ମାଧ୍ୟମରେ କେବଳ ଗଞ୍ଜାମ କି ଭୁବନେଶ୍ୱର ନୁହେଁ ବରଂ ସାରା ରାଜ୍ୟ ପାଇଁ ଗୌରବ ର ପରିଚୟ । ନିଜର ବାସ୍ତବଧର୍ମୀ ଚିତ୍ର ପାଇଁ ଶିବଶଙ୍କର ସବୁଠି ପରିଚିତ ।

ଏତେ କମ୍ ବୟସରୁ
ନିଜର ଚିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ
ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ମାନର
ଅଧିକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି
ଶିବଶଙ୍କର । ତେବେ
ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ପରିବାର
ତରଫରୁ ଯୁବ ଚିତ୍ରଶିଳ୍ପୀ
ଶିବଶଙ୍କର ଦାସଙ୍କୁ
ଆମେ ପଚାରିଥିଲୁ କିଛି
ପ୍ରଶ୍ନ ।

ପ୍ରଶ୍ନ : ଆପଣଙ୍କ ପିଲାବେଳ କେମିତି କଟିଥିଲା ଏବଂ ନିଜର ପଢ଼ାପଢ଼ି ବିଷୟରେ କିଛି କୁହନ୍ତୁ?

ଉ- ମୋର ପ୍ରକୃତରେ ପିଲାବେଳୁ ଚିତ୍ର ପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ଥିଲା ହେଲେ ଘରେ ସେତେ ସହଯୋଗ କଲେନି , +୨ ପି ଏନ୍ କଲେଜ୍ ଖୋର୍ଦ୍ଧା ରେ ତା ପରେ ପାସ କରି ଆଉ +୩ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା, ବି କେ ଆର୍ଟ କଲେଜ୍ ରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା। ତା ପରେ ୨ ବର୍ଷ ଆଉ ଟି ଆଇ କଲି। ଯେହେତୁ ଅଲଗା କିଛି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା ତେଣୁ ଘରେ ରାଜି ହୋଇଗଲେ। ସେଠୁ ୨୦୦୫ ରେ ବି କେ ଆର୍ଟ କଲେଜ୍ ରେ ପଢ଼ିଲି। ସେବେ ଏତେ ଭଲ ଚିତ୍ର ହେଉ ନ ଥିଲା। ତାପରେ ଯାଏ ବେଳେ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ବସି ସ୍କେଚ୍ କରେ। ଖଣ୍ଡଗିରି ହେଉ କି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରାକୃତିକ ଜାଗା ହେଉ ମତେ ସେଠି ସ୍କେଚ୍ କରିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ। କେହି ତ ସାଙ୍ଗ ହୁଅନ୍ତିନି ଏକା ଏକା ଯାଇ ଚିତ୍ର କରେ।

ପ୍ରଶ୍ନ : କେବେ ଏମିତି ଲାଗିନି ଯେ ଚିତ୍ର ଛଡ଼ା ଆହୁରି କିଛି କରି ହେଉଥାନ୍ତା ବୋଲି?

ଉ- ଚିତ୍ରକୁ ମୋର ଜୀବନ କରିବାକୁ ଚାହିଁନି ମତେ ସେଇଟା ଭଲ ଲାଗେ ବୋଲି କଲି। ତେଣୁ ମୁଁ ଭାବିନି ଆଗକୁ କଣ ହେବ। ରୋଜଗାର କରିବି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଆଜି ଯାଏଁ ଭାବିନି। ମୁଁ ଥ୍ରୀ ଡି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଚାକିରୀ କରୁଥିଲି। ଫାଙ୍କା ସମୟ ମିଳିଲେ ଏଇଟା କରେ। ଆଉ ମଧ୍ୟ ମତେ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ। ଯେତେ ଏ କାମରେ ବୁଡ଼ିକି ରହିବ କରିବାର ମଜା ସେତେ।

ପ୍ରଶ୍ନ : ଯେତେ ଚିତ୍ର ଯୁଆଡୁ କଲେଣି ଆପଣ ବେଶୀ ପ୍ରଶଂସିତ କେଉଁଠି ହୋଇଥିଲେ ଯାହାକୁ ଆପଣ ଆଜି ଯାଏଁ ମନେ ରଖୁଛନ୍ତି?

ଉ- ମୋତେ ରତିକାନ୍ତ ଶତପଥୀ ସାର ମୋ କାମ ଦେଖୁ ମୋତେ ସେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ର କରିବାକୁ କହିଲେ। ମୋତେ ତାଙ୍କ ଗୀତ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ ତେଣୁ ସେତିକି ଶୁଣି ମୁଁ ଖୁସି ହେଲି। ଆଉ ମୋତେ ନିଜର ପବ୍ଲିଶିଟି କରିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେନି। କାମ ଭଲ ହେଉ କି ଖରାପ ମୋତେ ନିଜକୁ ପରିଚିତ କରିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେନି। ବାସ୍ କାମ କରି ଚାଲେ। ସେଥିରେ ଖୁସି ଲାଗେ।

ପ୍ରଶ୍ନ : ନିଜେ କରିଥିବାଚିତ୍ର ବ୍ୟତୀତ ଆପଣଙ୍କୁ କାହାର ଚିତ୍ର ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଭଲ ଲାଗେ? ଆପଣ କାହାକୁ ଆଦର୍ଶ ବୋଲି ମାନନ୍ତି?

ଉ- ମୋତେ ପେନ୍ ଏବଂ ପେନ୍ସିଲ୍ ରେ ଚିତ୍ର କରିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ। ଜଣଙ୍କ ର ଚିତ୍ରକୁ ମୁଁ ଅନୁସରଣ କରେନି ଏମିତି ଅନେକ କଳାକାରଙ୍କୁ କାମ ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁସରଣ କରେ। କହିବାକୁ ଗଲେ ମତେ ବିଜୟ ବିଶ୍ୱାଳଙ୍କ କାମ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ।

ପ୍ରଶ୍ନ : ଚିତ୍ର ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କ'ଣ କରିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ?

ଉ- ମୋତେ ଗୀତ ଶୁଣିବାକୁ ବି ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ । ଓଡ଼ିଆ ଗୀତ ମୋର ପସନ୍ଦ କିନ୍ତୁ ସବୁ ଓଡ଼ିଆ ଗୀତ ନୁହେଁ । ଖାସ୍ କରି ଓଡ଼ିଆ ମାଟିର ବାସ୍ନା ଯେଉଁ ଗୀତରେ ଥାଏ ସେସବୁ ଶୁଣିବାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ : ଆଗକୁ ଆପଣ କ'ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି?

ଉ- ଏମିତି ରେ ତ ଅଧା ଜୀବନ ପଳାଇଲାଣି କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଭଲ ଚିତ୍ରଶିଳ୍ପୀ ହେବା ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ବାସ୍ ଲୋକେ ମୋର ଚିତ୍ରକୁ ଜାଣନ୍ତୁ , ଚିହ୍ନିବୁ । ଏତିକି ମୋର ପରିଚୟ ହେଉ ।

ପ୍ରଶ୍ନ : ପାଠପଢ଼ା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ପଢ଼ାପଢ଼ି କରିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ କି?

ଉ- ଏମିତି ରେ ତ ପଢ଼ିବାକୁ ମୁଁ ସେତେ ପସନ୍ଦ କରେନି କିନ୍ତୁ ବେଳେ ବେଳେ ଉପନ୍ୟାସ ପଢ଼େ ।

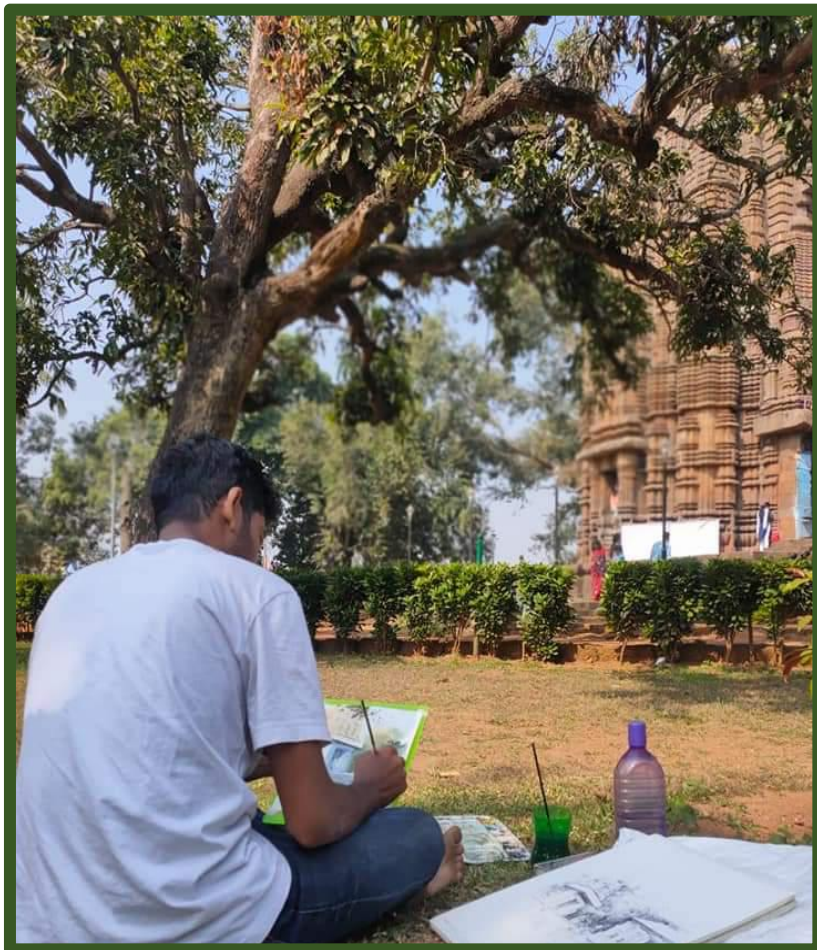
ପ୍ରଶ୍ନ : କେବେ କିଛି ଲେଖାଲେଖି କରିଛନ୍ତି?

ଉ- ହଁ ଏକା ନୀରବରେ ବସିଥିବା ବେଳେ ଏମିତି କିଛି ପଦ ଲେଖି ପକାଏ ।

ପ୍ରଶ୍ନ : ଆଜିର ଯୁବପିଢ଼ି ଯେଉଁ ମାନେ ଚିତ୍ରରେ ଆଗ୍ରହ ରଖୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ କଣ କହିବାକୁ ଚାହଁବେ?

ଉ- ଚିତ୍ରକୁ ରୋଜଗାରର ପଛା ବୋଲି ନ ଭାବି ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଆଗ୍ରହ ପାଇଁ ଚିତ୍ର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନ ର ଯୁବପିଢ଼ି ସେଥିପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ କାମ କରି ଚାଲନ୍ତୁ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସବୁ ସୁନ୍ଦର ହୁଏ ।

ଏହି ସାକ୍ଷାତକାର ପାଇଁ ନିଜର ବହୁ ମୂଲ୍ୟ ସମୟ ଦେଇ ଥିବାରୁ, ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ପରିବାର ତରଫରୁ ଶିବଶଙ୍କର ଦାସ ଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଗେହ୍ଲି ଝିଅ

-ଶୁଭସ୍ମିତା ପରିଡ଼ା

ମୁଁହଁ ସନ୍ଧ୍ୟା ର ସମୟ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ତାଙ୍କ ଅଳିଅଳି ଝିଅ ଦୁମୁକିର ଶାଶୁ ଘରେ । ସାଙ୍ଗରେ ଥାଏ ଦୁଇଟି ଥଳିରେ ବୋଝାଏ ସାମଗ୍ରୀ । ଯାହାବି ହେଲେ ଝିଅ ର ଘର ନା! କିଛି ସାଙ୍ଗରେ ନ ନେଲେ ନ ହୁଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାଛି ବାଛି ଝିଅ ମନ ପସନ୍ଦର ସବୁ ଜିନିଷ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଝିଅ ର ଦୁଆର ମୁହଁ ରେ ପହଁଚି କବାଟ ଖୋଲିବାକୁ କଲିଙ୍ଗ ବେଲ୍ ଟିକୁ ଥରେ ବଜେଇ ଦେଲେ । କେହି ଜଣେ ଘର ଭିତରୁ କହିଲେ ଆସୁଛି ଆସୁଛି । କିଛି ସମୟ ଅନ୍ତରାଳରେ ତାଙ୍କ ଗେହ୍ଲି ଝିଅ ଆସି କବାଟ ଟିକୁ ଖୋଲିଦେଲା । ନିଜ ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ଅକସ୍ମାତ୍ ବାପାଙ୍କୁ ଦେଖି! ବାପା ବୋଲି କହି ମୁଣ୍ଡିଆ ଗୋଟେ ମାରିଦେଲା ଓ ସସମ୍ମାନତା ର ସହ ଘର ଭିତରକୁ ପାଛୋଟି ନେଲା । ବାପାଙ୍କ ହାତ ରୁ ବ୍ୟାଗ୍ ଗୁଡିକୁ ନେଇ, ଗୋଟେ ଚୌକି ଉପରେ ବାପା ଙ୍କୁ ବସିବା ପାଇଁ କହି ଚାଲିଗଲା ରୋଷେଇ ଘରକୁ ବାପା ଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ଖାଦ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଣିବା ନିମନ୍ତେ । ସେଇ ସମୟରେ ଦୁମୁକିର ଶାଶୁ ଶ୍ଵଶୁର ଆସି ବସି ପଡିଲେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁଙ୍କ ନିକଟ ରେ ଏବଂ ପଚାରି ବୁଝି ନେଲେ ତାଙ୍କ ହାଲଚାଲ । ସେହି କ୍ରମେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କଠୁ ବୁଝି ନେଲେ ତାଙ୍କ ହାଲଚାଲ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ସମୟ ରେ ପହଁଚିଗଲା ଦୁମୁକି ହାତ ରେ ଥାଏ ଗୋଟେ ସଙ୍ଗ ଫ୍ଲେଟ୍ ରେ କପେ ଚା ସାଙ୍ଗରେ କିଛି ବିସ୍କୁଟ ଓ ମିଚର୍ ।

ବାପାଙ୍କ ହାତ କୁ ଫ୍ଲେଟ୍ ଟିକୁ ବଢାଇଦେଲା ଦୁମୁକି ଓ ବସିପଡିଲା ବାପା ଙ୍କ ନିକଟରେ, ପଚାରି ବୁଝିଲା ଘରେ ଥିବା ତା ମା, ସାନ ଭାଇ ଓ ବୁଢୀ ଜେଜିମା କଥା, ବାପା ଉତ୍ତରରେ ଫେଡ଼ିଦେଲେ ହଁ ଝିଅ ଘରେ ସମସ୍ତେ କୁଶଳ ମଙ୍ଗଳ ଅଛନ୍ତି ।

ତୁ କେମିତି ଅଛୁ ମା',

ତୋ ଦେହ ପା ସବୁ ଠିକ୍ ଅଛି ତ?

ସମୟ ରେ ସବୁ କରୁଛୁ ତ?

ଦେହ ର ଯତ୍ନ ନେଉଛୁ ତ?

ତୋତେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଉନି ତ ଏଥି?

କ୍ୱାଇଁ ପୁଅ ତୋର ଭଲ ଭାବେ ଯତ୍ନ ନଉଛନ୍ତି ତ?

ଏମିତି କେତେ କଣ ପ୍ରଶ୍ନ.....

ବାପା ଙ୍କ ଏତେ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ର ଗୋଟେ ଧାଡ଼ି ରେ ଦୁମୁକି ଉଠଇ ଦେଇ କହିଲା ଯେ ହଁ ବାପା ମୁଁ ବହୁତ ଭଲରେ ଅଛି
| ତାପରେ ଯୋଡ଼ି ଦେଇ କହିଲା ଏତେ ଭଲ ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ଓ ସ୍ୱାମୀ ପାଇ କିଏ କଣ କେବେ ଦୁଃଖ ରେ ରହିପାରିବ!
ମୋର କିଛି ଅସୁବିଧା ହଉନି ବାପା ତୁମେ ମୋ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନି |

ତାପରେ ଦୁହେଁ ପରିବାର ର କିଛି କଥାରେ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେଲେ | ବାପା ଝିଅ ଙ୍କ କଥା ସବୁ ହିଁ ନଥାଏ!! ଏପଟେ
ବାପା ହାତ ରେ ଥିବା ଘଡ଼ି କୁ ଦେଖୁ କହିଲେ.....ମା ବେଳ ବହୁତ ହେଲାଣି ମୋତେ ଏବେ ଘର ନିମନ୍ତେ

ବାହାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ | ବାପା କଥା ରେ ହିଁ ଟିଏ ଭରି ଦେଇ ଦୁମୁକି କହିଲା ହଁ ବାପା ତୁମେ ଏଥର

ବାହାରିଯାଅ,, ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁ ଦୁମୁକିର ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର ଙ୍କୁ ବିଦାୟର ବାଉଁଶ ଦେଇ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ, ଦୁମୁକି ବାପା ଙ୍କ
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଚାଲିଗଲା କବାଟ ଯାଏ ବଳେଇ ଦେବାକୁ | ବାପା ଗାଡ଼ି ଆରମ୍ଭ କରିବା ପୂର୍ବ ରୁ ଝିଅ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ
ବୁଲାଇ ଆଶୀର୍ବାଦ ଟିଏ ଭରି ଦେଇ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ |

ଝିଅ ର ଘର ୠ ନିଜ ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ଭାବନା ରେ ଗୋଟେ ହିଁ କଥା ଚାଲିଥାଏ! ତାଙ୍କ ଗୋଟିଏ
ବୋଲି ଅଲିଅଳି ଗେହ୍ଲୁ ଝିଅର ସେ ସୁନା ପରି ଚମକୁ ଥିବା ହସ ର ପଛରେ ଥିବା ସେଇ ପିତୃଳ ପରି ମିଛ ଟି |
ବାପା ଙ୍କୁ ଦୁଃଖୀ ନ କରିବାକୁ କହିଥିବା ମିଛ ଗୁଡ଼ିକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ପରଖୁ ପାରିଥିଲେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁ | ସେ ନିଜ ଝିଅ
କୁ ଏଇ ଘରେ ଟେକି ଦେବା ପୂର୍ବରୁ କେତେ କଣ ନ ଭାବି ଦେଇଥିଲେ ଝିଅ ତାଙ୍କର ରାଣୀ ପରି ରହିବ, ଚାକିରି
କରିଥିବ, ଲୁଇଁଙ୍କ ସହ ଖୁସି ରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଥିବା ସେଥିପାଇଁ ବାଛି ବାଛି ଦେଇଥିଲେ ଗୋଟେ ପୁଅ ଥିବା
ଏଇ ପରିବାର ରେ କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେମିତି ତାଙ୍କୁ କିଛି ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଲାଣି!! ବାହା ହେବା ପରେ ଝିଅ ର ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର
ତାକୁ ଚାକିରି କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ | କାରଣ ତାଙ୍କର ଧନ ଅଭାବ ନଥିଲା | ଝିଅ ତାଙ୍କ କଥା କୁ ସମ୍ମାନ
ଦେଇ ଚାକିରି ମଧ୍ୟ କଲା ନାହିଁ ବୋଧହୁଏ ଆଜି ସେଇ ସମ୍ମାନ ବଦଳ ରେ ତାଙ୍କ ଝିଅ କୁ ଏଇ ଉପହାର ମିଳୁଛି |
ଏତିକି ଭାବି ଭାବି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାବୁ ଙ୍କ ଆଖିରୁ ଅଶ୍ରୁରୁ ର ଧାରା ବହି ଚାଲିଥାଏ, ମନେ ପଡ଼ି ଯାଉଥାଏ ତାଙ୍କ ସେଇ
କୁନି ଦୁମୁକିର ଅଳି ଅଝଟ | ବାପ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିବା ପ୍ରତେକ ସମ୍ପତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ନାଚି ଉଠୁଥାଏ |
ଯୋଉ ଝିଅ ବାପା ଘରେ ଖାଇସାରି ଅଇଁଠା ବାସନା ରେ ହାତ ଧୋଇ ଉଠି ଚାଲିଯାଏ, ଆଜି ସେ ଝିଅ ଗଧ ପରି
ସକାଳୁ ରାତି ଯାଏ ଘରର ସବୁ କାମ ସାଙ୍ଗକୁ ଶାଶୁଙ୍କ ସେ କରୁ ବଚନ ସହ କରିଚାଲିଛି ବିନା କିଛି ପ୍ରତିଉତ୍ତରରେ
ପ୍ରତେକ କାମ ଗୁଡ଼ିକୁ ଯେମିତି ଏକ ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ଥିବା ଗଧ ର ବୋଝ ପରି ||

ଗପ ହେଲେ ବି ସତ

-ଜନ୍ମଜନ୍ମ ନାୟକ

ମାଘ ମାସରେ ବାଘ ପରି ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ଶୀତ । କୋହଲା ପବନରେ ହାତଗୋଡ଼ ସବୁ ଖୁଲି ମାରି ଯାଉଥାଏ । ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଅମାବାସ୍ୟା ରାତ୍ରିର ଘନ ଅନ୍ଧକାର ସାରା ସହରକୁ ତା ପଶତରେ ଘୋଡ଼େଇ ଦେଇଛି । ରାସ୍ତାଘାଟ ପ୍ରାୟ ଶୂନ୍ୟ ଶାନ୍ତ । ସମୟ ରାତି ବାରଟା ବାଜି ଦଶ ମିନିଟ୍ । ଶୀତର ପ୍ରକୋପ ଆଉ ଅନ୍ଧକାରର ଘନତ୍ୱ କ୍ରମଶଃ ବଢ଼ି ଚାଲିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁକୁ ଖାତିର ନକରି ନିଜର ଛିଣ୍ଡା ସାଙ୍ଗଟି ଆଉ ତା ଉପରେ ଏକ ଚିରା ସ୍ୱେଚ୍ଛର ପିନ୍ଧି, କମ୍ବଳ ଖଣ୍ଡେ ଘୋଡ଼ି ହୋଇ ନିଜ ଅଟୋରିକ୍ସାରେ ବସି ଦିନଟା ଯାକର ଭଡ଼ା ହିସାବ କରୁଥାଏ ପଞ୍ଚାନନ ଦାସ । ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଶରୀର ଅଳି କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମନ କିନ୍ତୁ ମାନ୍ସୁନାହିଁ ତାର । ରାତି ପାହିଲେ ପୁଅର ଜନ୍ମଦିନ । ଆଉ ଗୋଟିଏ ଭଡ଼ା ମିଳିଗଲେ ତା ପୁଅ ଲାଗି ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଡ୍ରେସ୍ କିଣିବ ବୋଲି ଆଶା କରି ଶୀତକୁ ଖାତିର ନକରି ଷ୍ଟେସନ ପାଖେ ବସି ରହିଥାଏ ସେ । ମନେମନେ ଗାଳି ଦେଉଥାଏ ସ୍ତ୍ରୀ ସୌଦାମିନୀକୁ । ଅଟୋ ନେଇ ଆସିବା ବେଳେ ସେ ହିଁ ତ କହିଥିଲା, "ଶୁଣୁଛ! କାଲି ପ୍ରମୋଦର ଜନ୍ମଦିନ । ଯେମିତି ବି ହେଉ ତା ପାଇଁ ନୂଆ ଡ୍ରେସ ଆଉ କେକ୍ ନେଇ ଆସିବ । ତା ସାଙ୍ଗସାଥୀ ଆସିବେ । ଆମର ଅଭାବ ବୋଲି ଛୁଆଟା ଯେମିତି ତା ଭିତରେ ଘାଣ୍ଟି ନହେଉ ।" ଭାବନାକୁ ଅପସାରଣ କରି ପଞ୍ଚାନନ କହିଲା "ସତକଥା ତାଗୋଟେ ବୋଲି ପୁଅ ତାର, ଇଂରାଜୀ ମିଡିୟମରେ ପଢୁଛି । ସେଠି ସେ ପାଞ୍ଚ ଛୁଆଙ୍କ ସହ ସମାନ ହେବା ଉଚିତ । ସବୁ ବାପାଙ୍କ ଭଳି ତା'ର ବି ଇଚ୍ଛା ତା ପୁଅକୁ ଦୁନିଆର ସବୁ ହସଖୁସି ଆଣି ଦେବାକୁ । ଜନ୍ମ ତୋଳି ଦେବାକୁ ।"

- ".....ଅଟୋ । ତୁଳସୀପୁର ଯିବ ।" ଯାତ୍ରୀର ଡାକରେ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲା ସେ । ମନ ଟାଣ କରି , ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ି ଅଟୋ ଷ୍ଟାର୍ଟ କରୁକରୁ କହିଲା- "ହଁ! ହଁ ଆଜ୍ଞା । ଆସନ୍ତୁ ।"

ଏହା ମଧ୍ୟରେ ବିତି ଯାଇଛି ଦୀର୍ଘ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ । ବଦଳି ଯାଇଛି ଅନେକ କିଛି । ଏ ସହର, ସହରର ଶୀତ ଆଉ ଅମାବାସ୍ୟାର ରାତି । କିଛି ବି ପୂର୍ବ ପରି ନାହିଁ । ହଁ ବଦଳି ଯାଇଛି ପଞ୍ଚାନନର ପୁଅ । ସେ ଦିନର ପ୍ରମୋଦ ଆଜି ଅଫିସର ପ୍ରମୋଦ ଦାସ । ସହରର ମଝିରେ ବିଶାଳକାୟ କୋଠା । ବିଳାସବ୍ୟସନରେ ଭରା ଜୀବନ । କୋଣସି ଜିନିଷର ଅଭାବ ନାହିଁ । ଏବେ ସେ ଜଣେ ସମ୍ପାଦକ ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି ।

ଏତେ ସବୁ ଭିତରେ କିନ୍ତୁ ବଦଳି ନାହିଁ ପଞ୍ଚାନନ ଓ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ସୌଦାମିନୀର ଜୀବନ । ବାପା

ମା'ଙ୍କ ଲହୁ ନିଗିଡ଼ା ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମରେ ପାଠଶାଳା ପଢ଼ି ଚାକିରି ପାଇ ସମାଜରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲାପରେ ପ୍ରଥମେ ସେ ଆଡେଇ ଦେଇଛି ସେମାନଙ୍କୁ। ଭୁଲି ଯାଇଛି ତାଙ୍କ ଡ୍ୟାଗ ଆଉ ବଳିଦାନକୁ। ମନା କରିଛି ତା ବାପା ମା ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେବାକୁ। ଯେଉଁ ବାପା ମା ତାକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କରନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପିତାମାତା ର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଲଜ୍ଜାବୋଧ କରିଛି ସେ।

ଏପଟେ ପଞ୍ଚାନନ ଦାସ ଆଉ ତା ସ୍ତ୍ରୀର ଦୁଃଖ କହିଲେ ନସରେ। ଦେହରେ ବଳ ନାହିଁ। ପାଖରେ ସମ୍ବଳ ନାହିଁ। ଏକମାତ୍ର ସମ୍ବଳ ଖଣ୍ଡେ ଭିତାମାଟି ଆଉ ଅଟୋରିକ୍ସାଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପୁଅକୁ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଯାଇ ବିକ୍ରି କରି ଦେଇଥିଲା ସେ। ଝାଟିମାଟି ର ଝୁମୁଡ଼ି କୁଡିଆଟି ଗତ ବାତ୍ୟାରେ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବା ପରେ ପାଲଖଣ୍ଡେ ଟାଣି ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛନ୍ତି ଦୁଇପ୍ରାଣୀ। ପୁଅର ସମ୍ମାନରେ ଆସ୍ତ୍ର ଆସିବ ବୋଲି ଆଉ ନିଜ ସ୍ଵଭିମାନ ବଳି ପଡ଼ିବ ବୋଲି ଭିକ୍ଷା ମାଗିବା ତ ଦୂରର କଥା କାହା ପାଖେ ଆଜିଯାଏ ହାତ ପଡେଇ ନାହିଁ। ପୁଅ ସରକାରୀ ଅଫିସର ବୋଲି ସରକାର ଦେଉଥିବା ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଭତ୍ତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗରୁ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିତ। ଓଲିଏ ଖାଇ ଓଲିଏ ଚାହିଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଯେପରି।

..... ଆଜି ପ୍ରମୋଦବାବୁଙ୍କ ବିଳାସମୟ ବାସଭବନରେ ବିଶାଳ ସମାବେଶ। ତାଙ୍କ ବାପା ମା'ଙ୍କ ଏକାଦଶାହ। ଭୋଜି ଆଉ ସମୃଦ୍ଧି ସଭାର ଭବ୍ୟ ଆୟୋଜନ। ସାରା ସହର ଆଜି ପ୍ରମୋଦ ବାବୁଙ୍କୁ ବାଃ ବାଃ କରୁଛି। ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି- ଆଜିର ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଏମିତି ପୁଅ କ୍ଷତିତ ମିଳନ୍ତି ।

TGTPCM, ଟିଲିକା ନୋଡାଲ ହାଇସ୍କୁଲ। ପୁରୀ

**RADIO
JAJABARA**

RADIO JAJABARA IS AN ODISIA
INTERNET RADIO STATION,
BROADCASTING SONGS,
SHOWS.

**DOWNLOAD
OUR APP FROM**

 Google Play

RADIO™

ଯାଯାବର

ସ୍ଵାଦିତ୍ ସୁବର୍ଚ୍ଚର

CLICK HERE TO DOWNLOAD

ଉତ୍ସର୍ଗ

-ବିକ୍ରମ ସ୍ୱାଇଁ

୨୭ ଜାନୁୟାରୀ, ୨୦୧୦ | ଆମ ଭିତରୁ ପ୍ରାୟ ଅର୍ଦ୍ଧାଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ଏଇ ଦୁଇଦିନ - ଅଗଷ୍ଟ ୧୫ ଓ ଜାନୁୟାରୀ ୨୭, ଦେଶପ୍ରେମ ଦେଖେଇବାର ଦିନ ହୋଇଥାଏ । ଗାନ୍ଧୀ, ଗୋପବନ୍ଧୁ, ଶାନ୍ତୀ, ସୁଭାଷ ଏବଂ ଅନେକ ସଂଗ୍ରାମୀଙ୍କ ସ୍ମୃତିଚାରଣ କରିଥାଉ ।

ସକାଳୁ ଖବରକାଗଜ ସହ ତା' କପ୍ ଟେ ଧରି ଘରେ ବସିଥାଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା । ଆଜି ସ୍କୁଲ ରେ ବକ୍ତୃତା ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଭାଗ ନେଇଛି ପୁପୁନ୍ । କ'ଣ ସେଠାରେ ସବୁ କହିବ, ମା' ଆଗରେ ଗାଇ ଚାଲିଥାଏ । ଛୋଟ ପିଲାଟି ପରି ସବୁ ଶୁଣୁଥାଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ଯେମିତି ସେ ସେଦିନ ଶୁଣୁଥିଲା, ଏଇ ଦେଶପ୍ରେମ କଥା । ଖବରକାଗଜ ସହ ଗୋଟେ ପରେ ଗୋଟେ ଅତୀତର ପୃଷ୍ଠା ସେ ଓଲଟେଇ ଚାଲିଥାଏ । ଯାରି ଭିତରେ କେତେବେଳେ ଗାଡ଼ି ଆସି ହର୍ଷ୍ଟ ମାରିଛି ଆଉ ପୁପୁନ୍ ଚାଲିଯାଇଛି ସ୍କୁଲ, ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ କିଛି ମାଲୁମ ନାହିଁ । ହଜିଯାଇଛି ସେ ନବେ ଦଶକର ତା' ନିଜର ଚିରାଚରିତ ପ୍ରେମକାହାଣୀ ଭିତରେ । ଠିକ୍ ଏମିତି ମା', ମାଟି, ମାତୃଭୂମି ପ୍ରତି ମମତା ଓ ଦେଶପ୍ରେମ ବିଷୟରେ ତାକୁ ଶୁଣାଉଥିଲା ଇତିହାସ ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଆଉ ଇତିହାସ । ଓଡ଼ିଶାର କେଉଁ ଉପାନ୍ତ ଗାଁରେ ପିଲାଦିନୁ ସାଙ୍ଗ, ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲ ରେ ପାଠପଢ଼ା ଓ ତା' ଭିତରେ ଦୁହେଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭଲପାଇବା । ସେ ସମୟରେ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତି ସମାଜରୁ ଯେତିକି ବାଧକତା ଥାଏ, ନିଜ ଭିତରେ ଦୃଢ଼ ଆତ୍ମୀୟତା ସେତିକି ଆନନ୍ଦ ଓ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ଦେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ପରିବାର ଲୋକେ ପରସ୍ପରକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିଲେ, ବାସ୍ ଅପେକ୍ଷା ଯାହା ଥିଲା ସମୟର ଆଦେଶକୁ ।

ପିଲାଦିନରୁ ଇତିହାସର ଆଗ୍ରହ ଥିଲା ଦେଶ ପାଇଁ ଲଢ଼ିବ, ମାତୃଭୂମିକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବ । ସେଥିପାଇଁ ଅନୁରୂପ ପ୍ରସ୍ତୁତି ମଧ୍ୟ ସେ ଜାରି ରଖୁଥାଏ । ଦୁହେଁ ମ୍ୟାଟ୍ରିକ୍ ପାସ୍ କଲା ପରେ, ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିସାରିଥାନ୍ତି । ପାଞ୍ଚଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ନାଁ କରି, ଆର୍ଥିକ ସକ୍ଷମ ହେବା ପରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ହାତ ଧରିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରି ନେଇଥିଲା ଇତିହାସ ।

୧୯୯୭ ମସିହା । ଆର୍ମିରେ ଭର୍ତ୍ତି ହେବାପାଇଁ ଆବେଦନ କରି, ଲିଖିତ ଓ ଶାରୀରିକ ପରୀକ୍ଷା ସହ ସମସ୍ତ ରାଉଣ୍ଡରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି ଇତିହାସ । ଏବେ ସେ ଯୋଗଦେବ ଭାରତୀୟ ସେନାବାହିନୀରେ । ମାତୃଭୂମି ପ୍ରତି ତା'ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିଭେଇବ । ବୋଉକୁ ତ ସବୁ ବୁଝେଇ ସାରିଥାଏ, ଏବେ ପାଳି ଶ୍ରଦ୍ଧାର । ଇତିହାସ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ବାହାରକୁ ଯାଉ ବୋଲି ବିଲକୁଲ୍ ବି ରାଜି ନଥାଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା । କିଛି କହିଲେବି, ବୁଝିବାକୁ ସେ ନାରାଜ୍ । ଅମାନିଆ ପ୍ରେମିକାକୁ ମନେଇବା ପାଇଁ ଇତିହାସ ଶେଷରେ ତାକୁ ଦେଶପ୍ରେମର ପାଠ ପଢ଼େଇଛି । ଆମ ଜୀବନରେ ଦେଶର ଥିବା ଅବଦାନ , ଓ ଆମମାନଙ୍କର ରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରତି ଥିବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚିକିନିକି ବୁଝେଇଛି ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ । ଛୋଟପିଲାଟି ପରି ସବୁ ବୁଝିଯାଇଛି ଶ୍ରଦ୍ଧା । ପ୍ରତି ୨ ମାସକୁ ଥରେ ଚିଠି ଦେବାକୁ ସର୍ତ୍ତରଖ୍ ଇତିହାସକୁ ସେ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛି । ତା' ପରେ ନିଜ ପରିବାର, ପ୍ରେମିକା , ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଇତିହାସ ଚାଲିଆସିଛି ଦେଶର ସୀମାନ୍ତକୁ । ଏବେ ସେ ମନପ୍ରାଣ ଦେଇ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଲାଗିପଡ଼ିଛି । ସେନାରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ସହଯୋଗୀଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ନିଜ ଦେଶ ପ୍ରତି ଥିବା ଦାୟିତ୍ବବୋଧତାକୁ ବେଶ୍ ଭଲଭାବେ ବଢ଼େଇ ଦେଇଛି ସେ । ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମୁତାବକ ପ୍ରତି ୨ ମାସକୁ ଦୁଇଟି ଲେଖାଏଁ ଚିଠି ଆସି ପହଞ୍ଚିଯାଏ । ଗୋଟିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପାଖକୁ, ଆଉ ଗୋଟିଏ ବୋଉ ପାଖକୁ । ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ୨ଟି ଚିଠି ମଧ୍ୟ ଯାଏ କେବେକେବେ, ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଚିଠି ସବୁଥରକ, ଶ୍ରଦ୍ଧାର । ଏମିତି ଚିଠିରେ ଚିଠିରେ ଦୁଇଜଣ ନିଜର ଏର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭବିଷ୍ୟତର ରପରେଖ ଆଙ୍କି ସାରିଥାନ୍ତି । ବାସ୍ , ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ଅପେକ୍ଷା ସେଇ ପରିସ୍ଥିତି ଓ ସମୟର ଅନୁମତିକୁ ।

୧୯୯୯ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ମାସ । କୋଟିକୋଟି ଭାରତୀୟଙ୍କ ଛାତି ଫୁଲି ଯାଉଥାଏ ଦେଶର ସେନାଙ୍କ ବୀରଗାଥା ଦେଖି । ଭାରତର ହୋଇଥାଏ ଐତିହାସିକ ବିଜୟ , କାର୍ଗିଲ ବିଜୟ । ପ୍ରତିଦ୍ବନ୍ଦୀ ପାକିସ୍ତାନକୁ ମୁହଁତୋଡ଼ ଜବାବ ଦେଇଥିବା ଭାରତୀୟ ସୈନିକଙ୍କର ପରାକ୍ରମର କାହାଣୀ ଶୁଣୁଥାନ୍ତି ସାରା ଦେଶବାସୀ । ଶ୍ରଦ୍ଧା ଆଉ ଇତିହାସର ପରିବାର ଲୋକେ ମଧ୍ୟ ରେଡ଼ିଓ ଚାରିପଟେ ଘେରି ଯାଇଥାନ୍ତି , ଆକାଶବାଣୀ କଟକ କେନ୍ଦ୍ରରୁ ଖବର ଶୁଣିବାକୁ । ଉଲ୍ଲାସର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେପରେ ଏବେ ଚିଠି ଆସିବାର ବେଳ । ୪ ଦିନ ପରେ ଚିଠି ବି ଆସିଗଲା । ମାତ୍ର ଆସିଛି ଗୋଟିଏ । ଶ୍ରଦ୍ଧା ପାଖକୁ ଦୁହେଁ , ଇତିହାସର ଘରକୁ , ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଡରଫ୍ତରୁ । ସବୁଥର ପରି ଏଥର ବି ପରିବାର ଲୋକଙ୍କୁ ପଢ଼ି ଶୁଣେଇବାକୁ ଚିଠି ଖୋଲିଛି ଶ୍ରଦ୍ଧା । ଅଧା ପଢ଼ିସାରି ଅଟକି ଯାଇଛି ସେ, ପାଦ ତଳୁ ଖସିଯାଇଛି ମାଟି ।

" ଦେଶ ପାଇଁ ଲଢ଼େଇ କରି ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ବୀରଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ଆମେ ତାଙ୍କ ସାହସ ଓ ତ୍ୟାଗକୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ସହ ଶୋକସନ୍ତପ୍ତ ପରିବାର ପ୍ରତି ଗଭୀର ସମବେଦନା ଜଣାଉଛୁ।"

ଏମିତି କିଛି ଧାଡ଼ି, ଇଂରାଜୀରେ ।

ଚିଠି ଚିଠି ଲୁହରେ ଭିଜିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଧୋଇ ନେଇଛି ସବୁ ସ୍ବପ୍ନକୁ, ସବୁ ଆଶାକୁ । ଉତ୍ସର୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି ଗୋଟେ ଜୀବନ । ଜାଣିଶୁଣି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେଇଛି ତା' ପ୍ରେମକାହାଣୀକୁ । ଇତିହାସ ତା' ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଥିଲା , ଆଜି ପ୍ରେମ ତା' ପାଇଁ ଇତିହାସ ।

ତା'ପରେ ସମୟ ସହ ତାଳ ଦେଇ ଏତେବାଟ ଚାଲିଆସିଛି ଶ୍ରଦ୍ଧା । ସବୁ ଘଟଣା ତା' ଆଖି ଆଗରେ ଭାସି ଆସୁଥାଏ । ଭାବୁ ଭାବୁ ଯାରି ଭିତରେ ସାଇତି ରଖୁଥିବା ଚିଠି ସବୁ ବାହାର କରି ଦେଖୁଥାଏ ସେ, ଏତିକି ବେଳେ କଲିଂ ବେଲ୍ ବାଜି ଉଠିଲା ।

ଅଫିସ୍ ରେ ରିପବ୍ଲିକ୍ ଡେ ସେଲିବ୍ରେସନ ସାରି ଶୀଘ୍ର ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି ଅବିନାଶ ।

କବାଟ ଖୋଲିବା ପୂର୍ବରୁ ଲାଇଟର ଖୋଜି ନେଇଛି ଶ୍ରଦ୍ଧା । ଚିଠିରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଉଦ୍ବୋଧନ ଦେଉଥାନ୍ତି, ଲାଲକିଲାରୁ । ସାରାଦେଶବାସୀ ଦେଶପ୍ରେମରେ ଉଦ୍ବୁଦ୍ଧ ହେଉଥିବା ସମୟରେ ପୁରୁଣା ଚିଠିଗୁଡ଼ିକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବାର ଉଚିତ୍ ସମୟ ଭାବିନେଇଛି ଶ୍ରଦ୍ଧା ।

ଜଗତସିଂହପୁର

REVIEWS ARTICLES BLOGS

ABSOLUTELY
AP

[Click Here](#)

୩ଟି ସ୍ନେହ

-ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ପ୍ରଧାନ

ଗୋଟିଏ ଘରୋଇ ହସ୍ତିଚାଲର ଗାଈନେକଲୋଜି ବିଭାଗର ଖାର୍ଡ ।
ଲାଗିଲାଗି ୩ଟି ବେଡ଼ । ସଦ୍ୟଜାତ ଶିଶୁତ୍ରୟଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଖାନା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ
ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଆଣି ମା' ବେଡ଼ ପାଖେ ଛାଡ଼ିଦେଇଗଲେ ।

ପ୍ରଥମ-

ବର୍ଷେ ହେବ ବୋଧେ ବାହାଘର । ଝିଅ ଓ ପୁଅ ଉଭୟଙ୍କର ପରିବାରବର୍ଗ ଉପକ୍ଷିତ ଆସିଛି । ଘରେ ପ୍ରଥମ
ସନ୍ତାନ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ ଖୁବ ଖୁସି । ଯିଏ ଆସୁଛି ଫଳମୂଳ ହାଲିଙ୍ଗ ନେଇ ଆସୁଛି । ନବ ଜାତକର ବାପାଟି ଭାରି
ଆନନ୍ଦିତ । ହସ୍ତିଚାଲରେ ମିଠା ବାଣ୍ଟିଛି । ସବୁ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବଙ୍କୁ ଫୋନ ମାଧ୍ୟମରେ ଖବର ପହଂଚା ଯାଉଛି ।

ଝିଅର ମା' ଓ ଶାଶୁ ଝିଅଟି ପାଖରେ ବସିଛନ୍ତି । ତାର ଦେହ କେମିତି ଲାଗୁଛି ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଫଳଟିଏ କାଟି
ଦିଏ, ହାଲିଙ୍ଗ ଟିକେ ପିଇ ଦେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି । ଶାଶୁ ନବଜାତକକୁ ପ୍ରଥମ କ୍ଷୀର ପିଆଇବାକୁ ମା' ଉପରକୁ ଆଣିଲେ ।
ମା' ପ୍ରଥମ କରି ନିଜ ଛୁଆକୁ ଧରିଲା । ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁ ଭରି ଆସିଲା, ମଥାରେ ଚୁମାଟିଏ ଦେଇ ମନେ ମନେ
କହିଲା..."ହଁ, ଏଇଟା ତୋ ମା ର ସ୍ୱର୍ଗ । ତୁ ମୋ ଛୁଆ ।।"

ଦ୍ୱିତୀୟ-

ସ୍ତ୍ରୀ ଚିକ୍କୁ ନେଇ ଡାକ୍ତର ପାଖକୁ ଆସୁଥିଲା ଏକା ସ୍ୱାମୀଟି । ଡେଲିଭରି ସମୟ ପାଖେଇ ଆସିବାରୁ ଡାକ୍ତର
କହିଥିଲେ ସାଙ୍ଗରେ କାହାକୁ ଆଣିବାକୁ । ହେଲେ ଆଉ କିଏ ଆସିବେ କୁଆଡୁ?? ସେମାନେ ତ ଘରଲୋକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା
ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରେମ ବିବାହ କରିଥିବା ଦମ୍ପତି ।

ସ୍ତ୍ରୀ ଲେବର ରୁମରୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ସ୍ୱାମୀ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥାଏ । ତା' ଜୀବନ ତା'ର ଏଇ
ସ୍ତ୍ରୀ । ଆଉ କିଏ ଅଛି ଯେ ତାଙ୍କ ଦୁନିଆରେ । ଛୁଆଟି ଠାରୁ ଅଧିକ ଦରକାରୀ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ ତା' ପାଇଁ । ଆଗ ପଚାରି
ଚୁଝିଲା ସେ, "କେମିତି ଅଛି, ଦେହ କେମିତି ଲାଗୁଛି?" "ମୋ ଛୁଆ କାହିଁ", ପଚାରିଲା ଧୀରେ ସ୍ତ୍ରୀଟି । ହସିଲା
ସ୍ୱାମୀ । କୋଳକୁ ଧୀରେ କରି ଉଠାଇ ନେଲା ଛୁଆଟିକୁ । ମା' ପ୍ରଥମ କରି ନିଜ ଛୁଆକୁ ଧରିଲା । ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁ
ଭରି ଆସିଲା, ମଥାରେ ଚୁମାଟିଏ ଦେଇ ମନେ ମନେ କହିଲା..."ହଁ, ଏଇଟା ତୋ ମା ର ସ୍ୱର୍ଗ । ତୁ ମୋ ଛୁଆ ।।"

ତୃତୀୟ-

ଏ ବେଡ଼ର ଅବସ୍ଥା ଟିକେ ବେଶୀ ଭିନ୍ନ ଥିଲା । ପାଖରେ କେହି ନାହାନ୍ତି । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କେହି ଜଣେ ବୃଦ୍ଧା ଥିଲେ । ସେ ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଏବେ । ହୁଏତ ଝିଅଟି ଏକାକିଆ । ହୁଏତ କୁଆଁରୀ ମା' କିମ୍ବା କୌଣସି ଅନାଥ ଆଶ୍ରମର ଅନ୍ତେବାସୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କେହି ଯାହାର କୌଣସି ଖବର ଏ ସମାଜ ରଙ୍ଗେ ନାହିଁ....

ଏହି ସମୟରେ ନର୍ସ ଆଣି ଦେଲା ଛୁଆଟିକୁ ମା' କୋଳରେ । ମା' ପ୍ରଥମ କରି ନିଜ ଛୁଆକୁ ଧରିଲା । ଆଖିରେ ଅଶ୍ରୁ ଭରି ଆସିଲା, ମଥାରେ ତୁମାଟିଏ ଦେଇ ମନେ ମନେ କହିଲା..."ହଁ, ଏଇଟା ତୋ ମା' ର ସ୍ବର୍ଗ । ତୁ ମୋ ଛୁଆ ।।"

ଯାଜପୁର ରୋଡ, ଯାଜପୁର

Beauty
Vlogs
Lifestyle

Visit channel
on YouTube

[Click here to visit](#)

Akankshya. Com

ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଅଦେଖା ନାୟିକା

-ଲିପ୍ସା ଆଚାର୍ଯ୍ୟ

ଏକ ପରିଚିତ ଦୁନିଆଁର ଅପରିଚିତ ମଣିଷଟେ ଥିଲା ବର୍ଷା । ଆଜିର ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ । ସାଙ୍ଗ ମାନେ ସବୁ ହସି ହସି କଟାକ୍ଷ କରନ୍ତି । କୁହନ୍ତି; " କେଉଁ ଯୁଗର ପିଲା ଏ! କେଜାଣି । ବହିରେ ମୁଣ୍ଡକୁ ପୋତି ବସିଥିବ । କୌଣସି ବି ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଆକାଉଣ୍ଟ ନାହିଁ । "

ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ କଥାକୁ ବର୍ଷ କାନରେ ପୁରାଏ ନାହିଁ କି ମନକୁ ନେଇ ଭାବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଚଳିତ ଧାରା ଠାରୁ ସେ ପଛରେ । କେହି ଯଦି ଦୁଆଁରେ ଦେଖାହୁଏ ଆଉ ହାତସାପ୍ କି ଫେସବୁକ୍ ଠିକଣା ମାଗିଲେ , ବର୍ଷା କୁହେ ;" ମୁଁ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ବ୍ୟବହାର କରେନି । ଏ ସବୁ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେନି । ତମର ଯଦି କଣ ଦରକାର ହୁଏ । ମୋତେ ଫୋନ କରିବ । " । ଏ କଥା ଶୁଣି ସବୁ ମଜା କରନ୍ତି । ଟାହିଟାପୁରା କରନ୍ତି । ସେଥିରେ ବର୍ଷାର କିଛିଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ତା ପଢା ବହି ଭଲତ ସେ ଭଲ ।

ଗୋଟିଏ କଥା ବାରମ୍ବାର ମଣିଷ ଚାରି ପାଖରେ ବୁଲିଲେ , ବିରାଟା ମଣିଷକୁ ବି ସେ କାମ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହବ । ଦିନେ ବର୍ଷାର ମନ ଡାକିଲା , ଜାଣିବା ପାଇଁ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ବିଷୟରେ । କଣ ଅଛି ସେଥିରେ ?? କାହିଁକି ସବୁ ଲୋକ ନିଜ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଶେଷରେ ବର୍ଷା ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଯୋଗ ଦେଲା । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆପ୍ ସଂସ୍ଥାପନ କରି ଦେଖିଲା । କେଉଁ ଆପ୍ କୁ ବ୍ୟବହାର କରିବ !! । ଶେଷରେ ଯୋରକ୍ୟୋଟ କୁ ବାଛିଲା । ଲେଖା ପଢା ଦୁଇଟି ଯାକ ହେଉଯିବ । ସେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ବର୍ଷାର ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଯାତ୍ରା ।

ଯିଏ ନିଜ ଜୀବନର ସମୟକୁ ବହି ପଢିବାରେ କଟେଇ ଦଉଥିଲା ; ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସମୟ କୁ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ ଦେବାରେ ଲାଗିଲା । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବର୍ଷା କୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଲା । ସାହିତ୍ୟର ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଉଥିବା ମଞ୍ଚର ସଦସ୍ୟ ପାଲଟି । ଦିନେ ଏହି ମଞ୍ଚରେ ଦେଖାହେଲା ଆକାଶ ସହିତ । ପରସ୍ପର ଲେଖାର ପ୍ରସଂଶା ଆଉ ଡର୍ଜମା କରିବା ଆଳରେ କିଛି ଆତ୍ମୀୟତା ଭରିଗଲା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ । ତର ଲାଗୁଥାଏ ବର୍ଷାକୁ ଆଉ ଖୁସି ମଧ୍ୟ । ଜଣେ ଅପରିଚିତ ସହିତ କଥା ହେବାର ତର ଥାଏ । ତଥାପି ଖୁସି ଲାଗୁଥିଲା ସୁରକ୍ଷା ବଳୟକୁ ଭାଙ୍ଗି କାହା ସହିତ ସେ କଥା ହେଲା । ବର୍ଷା ଆଉ ଆକାଶ ପରସ୍ପର ଭଲ ବନ୍ଧୁ ହେଇଗଲେ ।

କଥା ଯୋରକ୍ୟୋଟ ରୁ ଯାଇ ହାଟସାପ୍ ରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ଆକାଶ ବେଳେବେଳେ ଅଭିମାନରେ କୁହେ ; "ତମେ ମୋ ସହିତ ଫୋନରେ କାହିଁକି କଥା ହଉନ ?" ବର୍ଷା ମନା କରେ । ଘରେ ଜାଣିଲେ ରାଗିବେ କୁହେ । ଆକାଶ ବି ବୁଝିଯାଏ । ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ କଥା ହେବାକୁ ବର୍ଷା ବୋଧହୁଏ ଡରୁଛି । ଏତେ ଦିନ ପରସ୍ପର କୁ ଜାଣିଲା ପରେ ବର୍ଷା ପାଇଁ ଆକାଶ ଅପରିଚିତ ହେଲା କିପରି ??

ଦୁନିଆଁ ନଜରେ ଲୁଚି ଲୁଚି ଏକ ସମ୍ପର୍କ ଗଢି ଉଠିଲା ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ । ଆଜି ତ ବାହାଘର ହେଲାଣି ଭିଡ଼ିଓ କଲ୍ ମାଧ୍ୟମ ରେ । ଆକାଶ ଆଉ ବର୍ଷା କଥା ହେବା କେଉଁ ବଡ଼କଥା । ସେମାନଙ୍କ ଅଜାଣତରେ ସେମାନେ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବାରେ ଲାଗିଲେ । ଆକାଶ ବହୁତ ଥରେ ଭାବେ ବର୍ଷା କୁ ଥରେ କହିଦବ । ମାତ୍ର ସାହାସ ଦୁଚେନି । ଆକାଶ ସିନା ବର୍ଷାର ଫଟୋ ଦେଖୁନି । ମାତ୍ର ବର୍ଷା ଆକାଶକୁ ଦେଖୁଛି ଆଉ ଚିହ୍ନି ଚି ମଧ୍ୟ । ପରସ୍ପର ଗୋଟିଏ କଲେଜରେ ଗୋଟିଏ ବିଭାଗରେ ପଢ଼ନ୍ତି । ଆକାଶ ବର୍ଷା କୁ କେବେ , ସେ କଣ ପଢ଼େ ଆଉ କେଉଁଠି ପଢ଼େ ପଚାରି ନାହିଁ । ବର୍ଷା କେବେ ନିଜ ଆଡ଼ରୁ କହିନି । ଏ ଭିତରେ ଆକାଶ ଯୋରକ୍ୟୋଟ ରେ "ସ୍ବପ୍ନର ସେ ଅପରିଚିତା ନାୟିକା" ସଂକଳନର କବିତା ଲେଖିବାରେ ଲାଗିଲା । ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣର କେନ୍ଦ୍ର ବିନ୍ଦୁ ପାଲଟିଗଲା । ସବୁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁଲେ , କିଏ ସେ ନାୟିକା । ଆକାଶର ନାୟିକା ତା ଆଗରେ ଥିଲା । ମାତ୍ର ସେ ତାକୁ ଚିହ୍ନ ପାରୁ ନ ଥିଲା ।

କଲେଜ ରେ ବର୍ଷା ଏକ ଭିନ୍ନ ପରିଚୟ ଥିଲା । ସେ କେବେ କୌଣସି ପୁଅ ସହିତ କଥା ହୁଏନି । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ବର୍ଷା ଝିଅ ମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୁଏ । ନ ହେଲେ ନାହିଁ । ବର୍ଷା ସିନା ଆକାଶକୁ ଜାଣିଥିଲା । ମାତ୍ର ଆକାଶ ..। ଦିନେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ବ୍ୟବହାର ଆଜିର ଯୁବ ପଡ଼ି ପାଇଁ କେତେ ଭଲ ମନ୍ଦ ର ବିଚାର ହଉଥାଏ । ସମସ୍ତ ନିଜ ନିଜ ମନ୍ତବ୍ୟ ରଖିଲେ । ବର୍ଷା କେବେହେଲେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ବ୍ୟବହାର କରେ ନାହିଁ ଏ କଥା ସବୁ ଜାଣନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ବିଷୟ ଉପରେ ତାକୁ କେହି ପଚାରିଲେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ବର୍ଷା ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ କୁ ନେଇ ସାକାରାତ୍ମକ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଦେଲା । ଏତିକି ବେଳେ ଆକାଶ ରାଗି ଉଠି କହିବାରେ ଲାଗିଲା କିଛିନାକରାତ୍ମକ କଥା । ଯାହା ବର୍ଷା କୁ ବିଲୁକୁଲ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ତା' ପରେ ବର୍ଷା ଆକାଶ ସହିତ କେବେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଯୋଗାଯୋଗ କଲା ନାହିଁ । ଆକାଶ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କଲା ବର୍ଷା ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ । ମାତ୍ର ହେଲା ନାହିଁ । ଆକାଶର "ଅପରିଚିତା ନାୟିକା" ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଅପରିଚିତା ଅଦେଖା ନାୟିକା ପାଲଟି ଗଲା । ଏମିତି ଅନେକ ସମ୍ପର୍କ ଦୁନିଆଁ ରୁ ଲୁଚି ସମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ଆରମ୍ଭ ହେଇ ଶେଷ ହେଇଯାଏ । ଏହାର ଖବର କେହି ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ ।

ବ୍ରହ୍ମପୁର ବିଶ୍ବବିଦ୍ୟାଳୟ ।

ମୂର୍ତ୍ତି କାରିଗର

-ସଂଘମିତ୍ରା ପଟ୍ଟନାୟକ

ଏକ

ରାତି ପାହିଲେ ଗଣେଶ ପୂଜା ସ୍କୁଲ, ପୂଜା ମଣ୍ଡପ ସବୁ ସଜା ସରିଯାଇଛି । ପୂଜା ପାଇଁ ସବୁ ରେଡି. ସୁମି ଆଖିକୁ ନିଦ ନାହିଁ କେମିତି ସକାଳ ହବ ସେ ନୂଆ ଡ୍ରେସ ପିନ୍ଧି ପୂଜା କରିବାକୁ ଯିବ ଏ କଥା ଭାବୁଥାଏ । ସକାଳ ହେଲା ନୂଆ ଡ୍ରେସ, ଚପଲ, ଫୁଲ, ଫଳ, କଲମ ଧରି ବାହାରି ପଡିଲା ସୁମି ପୂଜା କରିବାକୁ, ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ଦେଲା ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ସହ ଭୋଜି ଖାଇଲା ମଜା କଲା ଘରକୁ ଫେରିଲା.

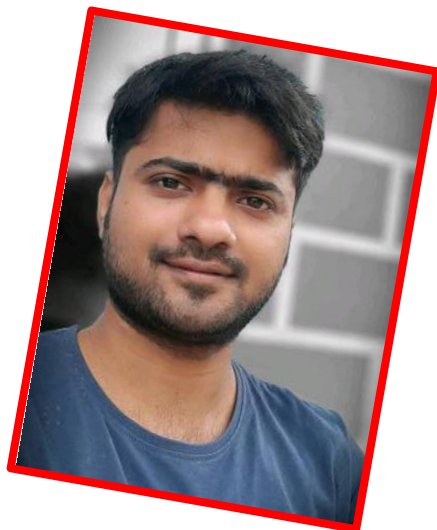
ଦୁଇ

ବସ୍ତି ର ଗୋଟେ ଝିଅ ତା ନା ବି ସୁମି, ବାପା ତାର ମୂର୍ତ୍ତି କାରିଗର ।
ତାଙ୍କ ହାତରେ ଯେମିତି ମୂର୍ତ୍ତି ମାନେ ଜୀବନ୍ତ ହେଇ ଉଠନ୍ତି । ସହର ର ବଡ ବଡ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସବୁ ତାଙ୍କରି ଠୁ ମୂର୍ତ୍ତି ବରାଦ ଦେଇ ବନାନ୍ତି ।

ସେଦିନ ଗଣେଶ ପୂଜା, ସୁମି ର ବି ଭାରି ଇଚ୍ଛା ଟିକେ ପୂଜା ଦେଖିବାକୁ ପାଖ ସ୍କୁଲ କୁ ଯିବାକୁ, ହେଲେ ତା ପାଖେ ନୂଆ ଡ୍ରେସ ତ ଦୂରର କଥା ସଫା ଡ୍ରେସ ଖଣ୍ଡେ ବି ନାହିଁ ତେଣୁ ଟିକେ ପଛଘୁଞ୍ଚି ଦଉଥିଲା ହେଲେ ପୁଣି ଭାବିଲା ସେ ଠାକୁର ମୂର୍ତ୍ତି ତ ମୋ ବାପା ତିଆରି ଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେ ଠାକୁର ଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ବି ଅଧିକାର ଅଛି, ଆ ଭାବି ଦଉଡିଲା ପାଖ ସ୍କୁଲ କୁ ହେଲେ, ଠାକୁର ଦେଖିବା ଦୂରରେ ଥାଉ ଟାକୁ ସ୍କୁଲ ମାଟି ବି ମାଡିବାକୁ ଦେଲାନ୍ତି ଜଗୁଆଳି ଟା । ସେଇ ମଳିଆ ଘରେ ତ ଗଢ଼ା ହଉଛନ୍ତି ଠାକୁରେ ହେଲେ ଏଠି ଆସି ପୂଜା ପାଇ କଣ ସଫା ହେଇଗଲେ ନା କଣ??

"ଆଜିଠୁ ମୋ ବାପା କୁ କହିଦେବି ଆମ ମୂର୍ତ୍ତି ଆଉ କାହାକୁ ଦେବେନି," ହେଲେ କଅଁଳ ମନ ତା କେମିତି ବୁଝିବା ଯେ ସବୁ ଟଙ୍କା ର କରାମତି ବୋଲି..

ପୂରୀ

ତିନି ଦିନ ଧରି ସଂଜ୍ଞାହୀନ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ି ରହି ପଣ୍ଡିତେ ଯେତେବେଳେ
ଆଖି ଖୋଲିଲେ ତାଙ୍କ ଚାରିପଟରେ ଘେରି ରହିଥିବା ଲୋକେ ଆନନ୍ଦରେ
ଅଧୀର ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ। କାରଣ ତାଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ଗୁଣୀ, ଜ୍ଞାନୀ,
ପରୋପକାରୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସହଜରେ ହରେଇବାକୁ ସେମାନେ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ।

କିନ୍ତୁ ଖୁସି ହେଲାନ୍ତି ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ପୁଅ କୁଳଦୀପ। ସମସ୍ତେ ଚାଲିଗଲା ପରେ ବୋଉ ପାଖକୁ ଆସି ନିଜର ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ପ୍ରକାଶ
କଲା, "ବୋଉ! ଏଥରକୁ ମିଶେଇ ତିନି ତିନି ଥର ବାପା ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରୁ ଫେରି ଆସିଲେଣି। ପ୍ରତି ଥର ଖବର ପାଇ ମୁଁ
ଆସୁଛି। ଖାଲି ଖାଲି ଫେରିଯାଉଛି। ମୋର ଆସିବା ବୃଥା ହେଉଛି। ସୁଦୂର ଆମେରିକାରୁ ଆସିବା ଯିବା କେତେ
କଷ୍ଟକର ତାହା ତୁ ବୁଝି ପାରିବୁନି। ମୁଁ ବିଦେଶ ଗଲାବେଳେ ତୁମେ ଦୁହେଁ କାନ୍ଦିଲ ବୋଲି ତୁମ ଅନୁନୟକୁ ଏତେଇ ନ
ପାରି ଶେଷବେଳରେ ଉପକ୍ଷିତ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲି। ସେଇ କ୍ଷଣିକ ଭାବାବେଗକୁ ଜାବୁତି ଧରି
ଏତେ ହିନସ୍ତା ହୋଇପାରିବିନି। ଏଇଟା ଶେଷଥର। କାଲି ସକାଳୁ ମୁଁ ଚାଲିଯିବି। ଏଣିକି ମତେ ଆଉ ଖବର
ଦେବନି। ବାପାଙ୍କ ପାଇଁ ହେଉ କି ତୋ ପାଇଁ।"

ପୁଅ ଭିତର ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା। ପଣ୍ଡିତଆଣୀଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ବନ୍ଦ ପଡ଼ିଲା ଯେମିତି। ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ
ଅର୍ଦ୍ଧନିମାଳିତ ବାଷ୍ପାକୁଳ ନୟନକୁ ଚାହିଁ କହିଲେ, "ଶୁଣିଲ ତ ପୁଅର ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି? ଏବେ କୁହ କେମିତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ
ଆମର ଶେଷ ଇଚ୍ଛା।"

ପଣ୍ଡିତେ କିଛି କହିପାରିଲେନି। ତାଙ୍କ ଆଖିର ଲୁହ ଯାହା କିଛି ଇଶାରା ଦେଇଥିଲା। ପଣ୍ଡିତଆଣୀଙ୍କ ଆଖିରେ ନିଦ
ନ ଥିଲା। ସାରା ରାତି ନାନା ଅସାର କଳ୍ପନାରେ ଛଟପଟ ହେଉଥିଲେ।

ରାତି ପାହି ସକାଳ ହୋଇଯାଇଥିଲା। ବାପାଙ୍କ ଘରେ ଆଲୁଅ ସେମିତି ଜଳୁଥିଲା। ଚାଲ ଚାଲ ହୋଇ ଘର ଭିତରକୁ
ପଶିଗଲା କୁଳଦୀପ। ହେଲେ ଯାହା ଦେଖିଲା ତା'ର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସୀମା ରହିଲାନ୍ତି। ବାପା ବୋଉଙ୍କର ପ୍ରାଣହୀନ
ଶରୀର ଭୂମି ଉପରେ ପଡ଼ିରହିଥିଲା। ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିଲା ଉକ୍ତ ହଳାହଳର ଅର୍ଦ୍ଧଶୂନ୍ୟ ଶିଶିଟିଏ। ବୋଉର ଛାତି
ଉପରେ ଥିଲା ତା'ର ବିଦେଶ ଯାତ୍ରା ବେଳର ଫଟୋ ସମ୍ବଳିତ ଏକ ଖବରକାଗଜର ଛିନ୍ନାଂଶ।

ହାତମୁଠାରେ ଛୋଟ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିଏ।

ଖୋଲି ପଢ଼ିଲା କୁଳଦୀପ।

“ବାପାରେ ପିଲାଦିନେ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ାଜାହାଜଟିଏ ଦେଖିଲେ ହାତ ଠାରି ତତେ କହିଥିଲି, ତୁ କେଉଁ ଦିନ ବଡ଼ ହେବୁ। ଏମିତି ଉଡ଼ିବୁ। ହେଲେ ତୁ କେଉଁ ଅଫେରନ୍ତା ରାଇଜକୁ ଉଡ଼ିଗଲୁ, ଟିକିଏ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲୁନି। ଆମ ପାଇଁ ଦୁଃଖ କରିବୁନି। ବହୁତ ଭାବିଚିନ୍ତି ଏଭଳି ଦୁଃଖଦ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲୁ। ପୁଅର ଉପକ୍ଷେପରେ ମୃତ୍ୟୁ କିଏ ନ ଚାହେଁ? ତୋ ହାତରେ ମୁଖାଗ୍ନି ନ ପାଇଥିଲେ ଆମ୍ଭା ଆମର ଅମୋକ୍ଷ ରହିଥାନ୍ତା। ‘ପୁତ୍ର’ ନରକରେ ଘାଣ୍ଟି ହୋଇଥାନ୍ତା। ଶବ ପାଇଁ ମୁଖାଗ୍ନି ଲୋଡ଼ାହୁଏ। ହେଲେ ଆମେ ମୁଖାଗ୍ନି ପାଇଁ ଶବ ପାଲଟି ଯାଉଛୁ। ଶେଷ ଅନୁରୋଧ, ଯଥା ଶକ୍ତି ଆମର ଅନ୍ତିମ ସଂସ୍କାର କରିଦେଇ ତୋର ଗନ୍ତବ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଚାଲିଯିବୁ। ତୋ ଛଡ଼ା ଆମର ଆଉ କିଏ ଅଛି? ତୁ ପରା ଆମର ଏକୋଇର ବଳା! ଇଶ୍ବର ତୋତେ ଦୀର୍ଘାୟୁ କରନ୍ତୁ।”

ସୋର,ବାଲେଶ୍ବର,ଓଡ଼ିଶା

ଅଜଣା ଲମ୍ବା ରାସ୍ତା ଓ ଭୟ

-ଶ୍ଵେତପଦ୍ମା ପାଢ଼ୀ

ଠିକ୍ ମନ୍ଦିର ଛକ ପାଖରେ ଗାଡ଼ି ପାର୍କିଂ କଲେ ତକ୍କୟ । ଅଭୁତ ରକମର ମହକ ଥିଲା ପବନରେ । ସେଇ ମହକର ପ୍ରଭାବରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ମୋର । ସଂଯୋଗକୁ ଆଜି ଗୁରୁବାର । ରାତି ୪ଟାରୁ ଉଠି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଇ ପୁନେରୁ ବାହାରି ଚାରି ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଗଲୁ ସିରିଡ଼ି ସାଇ ମନ୍ଦିର ।

ସକାଳ ସାଢ଼େ ନଟା ହେଇଥାଏ । ମନ୍ଦିର ଭିତରକୁ ଗଲୁ ପାଖାପାଖି ଏଗାରଟା ସୁଦ୍ଧା ସାଇ ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ହେଇଗଲା । ଖୁସି ହେଇଗଲା ମୋ ମନଟା । ଭଲ ଲାଗେ ସାଇଙ୍କ ସାନିଧ୍ୟ । କେମିତି ଗୋଟେ ମାୟା ଲାଗେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ । ଭଲ ଲାଗେ ତାଙ୍କ ବିଭୁତି ଟିକେ ମୁଣ୍ଡରେ ଲଗେଇ ଦେଲେ । ଅଭୟ ଲାଗେ ମନେ ମନେ । ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ସୁଯୋଗ ପାଇନି କେବେ ସାଇଙ୍କ ପୂଜା ପାଠ ପାଇଁ । ତଥାପି ମାନେ ମୁଁ; ମନେମନେ ତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ସହକାରେ ପ୍ରଣାମ କରେ । କାରରେ ବସି ସକାଳୁ ବାହାରିଲା ବେଳେ ତକ୍କୟ ମୋବାଇଲ୍ ରେ ଗୁଗଲ(Google Map) ମାନଚିତ୍ର ରେ ରାସ୍ତା ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଆସିଥିଲେ ତେଣୁ ଗଲାବେଳକୁ ବି ଗୁଗଲ ମାନଚିତ୍ର ମୋବାଇଲ୍ ରେ ଲଗେଇ ଦେଇ ଗାଡ଼ି ଚଳେଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । କାରରେ ବସିଲେ ଆଉ କାନରେ ରୋମାଣ୍ଟିକ ଗୀତ ବାଜିଲେ ମୋ ଆଖି ରାସ୍ତାରେ ଲାଖି ରହିଥାଏ । ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଥିଲା ପରିବେଶ ହଲ୍ଲା ବର୍ଷାରେ ଧୋଇ ହେଇ । କେମିତି ଗୋଟେ ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧା ଅନୁଭା ତରୁଣୀ ଭଳି ଦିଶୁଥିଲା । ଏମିତି ମାନମୟୀ ରୂପ ଦେଖି ବିମୋହିତ ହେଇଯାଉ ଥାଉ ମୁଁ ଓ ତକ୍କୟ । ପ୍ରକୃତରେ ସହରର ମଣିଷଟେ ଏମିତି ସୁଯୋଗ ପାଏ ନାହିଁ ତା' କଂକ୍ରିଟ୍ ଜଙ୍ଗଲରେ । ଏଠିକାର ପରିବେଶ ସତରେ ଭାରି ମନମୁଗ୍ଧକର । ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରେ ମନର ଭାବ । ସେଇ ମନମୁଗ୍ଧକର କର ପରିବେଶ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଗାଡ଼ି ଚଳେଇବା ଭିତରେ କେତେବେଳେ ଯେ ମୋବାଇଲ୍ ରେ ଟାଣ୍ଡାର ପଲେଇ ଇଣ୍ଟରନେଟ ସେବା ବାଧା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଇଛି ଆମେ ଦିହେଁ ଜାଣି ପାରିଲୁ ନାହିଁ ।

ପରେ ଯେତେବେଳେ ପୁଣି ଇଣ୍ଟରନେଟ ଆସିଛି ଗୁଗଲ ମାନଚିତ୍ରରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେଇଯାଇଛି ଆଉ ସିଧା ରାସ୍ତାଟା ଦେଖେଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବଙ୍କା ତେଜା ଲମ୍ବା ରାସ୍ତା ଦେଖେଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଛି । କିନ୍ତୁ ନୁଆ ନୁଆ ଗାଡ଼ି ଚଳଉଥିବା ହେତୁ ତକ୍କୟଙ୍କୁ ବୋଧେ ବାଧୁଥିଲା କଜା ସଡ଼କର ଧକଡ଼ ଚକଡ଼ । ଏମିତି ରାସ୍ତା ଗାଡ଼ି ପାଇଁ କେବେ ସହଜ ନୁହେଁ । ହେଲେ ମୋତେ ଭାରି ମଜା ଲାଗେ ଅସରନ୍ତି ରାସ୍ତା ।

ରାସ୍ତା ସରୁନଥାଆନ୍ତା ଆଉ ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥଳ ଆହୁରି ଦୂରକୁ ଦୂରକୁ ଯାଉଥାନ୍ତା ।

ହଠାତ୍ ଋତୁଚକ୍ର ବଦଳିବା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଖୁବ୍ ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ । ତନ୍ମୟ କହିଲେ ଏଇ ଦେଖୁନ ଏବେ ସେଫ୍ଟେମ୍ବର ମାସରେ ମଧ୍ୟ ଅଗ୍ନିବର୍ଷ ଖରା ତ ପୁଣି କେତେବେଳେ ଅମାନ୍ତିଆ ବର୍ଷା । ପାହାଡ଼ିଆ ଅଞ୍ଚଳ ଦେଇ ରାସ୍ତା ଯାଇ ଥିବାରୁ ବର୍ଷା ପରର ଘନକୁହୁଡ଼ି ପାଇଁ ରାସ୍ତା ଠିକ୍ ଭାବରେ ଦିଶୁନଥାଏ । କଳାମେଘ ଏମିତି ମାଡ଼ି ଆସିଲା ଯେମିତି ଏବେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଇଯିବ । ଆଉ ଗୁଗଲ ମାନଚିତ୍ର ବି କିଛି ଦେଖାଉ ନଥାଏ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ କୁହୁଡ଼ି ହଟିଲା । ସେଟା ଗୋଟେ ଗାଁ ବାହାରର ରାସ୍ତା ଥିଲା । ଦୀର୍ଘ କଜା ରାସ୍ତା କେବଳ । ଆଦି ଅନ୍ତ ନାହିଁ ଯାହାର । ତନ୍ମୟ କହିଲେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । କେହି ଗାଁ ଲୋକ ହୁଏତ ଦେଖା ହେଇଯାଇପାରେ । କହିଦେଇ ପାରେ ପୁନେ ହାଇଓ୍ବେ କୁ ଯିବା ରାସ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଏମିତି ନିଜାଟିଆ ରାସ୍ତାରେ କେହି ମିଳିବା କ'ଣ ସହଜ ? ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢୁଥିଲା ଅସହାୟତା ଉଭୟଙ୍କ ଭିତରେ । ଏବେ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ଲାଗୁଥିଲା ମୋତେ । ସାଇଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପରେ ଏମିତି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କାହିଁକି ? ମୁଁ ମନେ ମନେ ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣ୍ଡୁ ହେଉ ଥାଏ " ତୁମେ ତ ସବକା ମାଲିକ , ଆମ ପାଇଁ ଟିକେ ସହାୟ ହୁଅ ।

ତନ୍ମୟ ଏବେବି ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ଫୋନ୍ ଲଗେଇବାକୁ । ସାହାଯ୍ୟ ମାଗିବାକୁ । କିଛି ବିକଳ୍ପ ଖୋଜିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ଫୋନ୍ ଲାଗୁନଥିଲା ହୁଏତ ଟାଣର ନଥିଲା ସେଇ ଅଗମ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ । କେହି ଯାଉନଥିଲେ ସେଇ ରାସ୍ତାରେ । କାର ଭିତରେ ଥିଲୁ ଦୁହେଁ ତେଣୁ ଟିକେ ସୁରକ୍ଷିତ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲୁ । ଜଣା ନଥିଲା ବାହାରେ କି ପରିସ୍ଥିତି । ଏଇ କରୁଣ ସ୍ଥିତିରେ ହଠାତ୍ ଶୁଣା ଗଲା କାହାର କଥାବାଉଁ । ଖୁବ୍ ଗୋଟେ ଆନନ୍ଦ ଲାଗିଲା ଉଭୟଙ୍କୁ । ଦି ଜଣ ଆସୁଥିଲେ ଗୋଟେ ବାଇକ ରେ । ତନ୍ମୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଟକେଇବାକୁ ବାହାରିଲେ । ମୋତେ କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି ଭୟ ଲାଗିଲା । ଜଣା ନାହିଁ , ଏମାନେ ଭଲ ଲୋକ ତ ? ଯଦି ହେଇ ନଥିବେ ତାହା ହେଲେ କେବେବି ଛାଡ଼ିବେ ନାହିଁ ଆମକୁ । ଭୟ ଭିତରେ ଗୋଟାପଣ ଜଡ଼ସଡ଼ ହେଇଗଲି ମୁଁ ; ତନ୍ମୟଙ୍କୁ ଅଟକେଇ ଦେଲି ପଛରୁ !

" ଆରେ କ'ଣ ହେଲା ? "

' ସେମାନେ ଅସାମାଜିକ ନୁହଁନ୍ତି ତ ? "

" ଓଃ ! ଭାବିନଥିଲି ! "

" ହଁ ଆମେ ଏବେ ହୁଏତ ଗୋଟେ ବଡ଼ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଯିବା । ମୋତେ ଖୁବ୍ ଡର ଲାଗୁଛି । "

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଦୁହଁଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ସଂଶୟ ଟିକକ ମାରିଦେଲା ସବୁ ସୁଖକୁ ।

ମୋ ମନ ଭିତରେ ଥିବା ନାରୀ ର ହୃଦୟଟି ଭୟରେ ଥରିବା ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥାଏ ।

ସେମାନେ କାର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି କାଟ ଖଡ଼ ଖଡ଼ କଲେ । ମୁଁ ଭିତରେ ଥାଏ ଆଉ ତନ୍ମୟ ବାହାରକୁ ଗଲେ ।

ସେମାନେ ଦି ଜଣ ପଚାରିଲେ କ'ଣ କାର ଖରାପ ହେଇଗଲା କି ଏ ଜଙ୍ଗଲ ରାସ୍ତାରେ

ମେକାନିକ୍ ମିଳିବା କଷ୍ଟ।

ତନ୍ମୟ ଟିକେ ଡରି ଡରି କହିଲେ ନା ନା ଗାଡ଼ି ଠିକ୍ ଅଛି। ରାସ୍ତା ଭୁଲି ଗଲୁ । ଆମକୁ ପୁନେ ଯିବାକୁ ଅଛି। ପୁନେ ହାଇଓ୍ବେ ଟା କୋଉ ପଟେ ଜାଣି ପାରୁନୁ।

ଗାଡ଼ି ପଛରେ ଥିବା ପିଲାଟା କହିଲା ଓଃ ଏତିକି କଥା, ଡରିବାରେ କିଛି ନାହିଁ ଆମ ପଛେ ପଛେ ଆସ ଆମେ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦେବୁ ଆମେ ବି ହାଇଓ୍ବେ ପାଖ ଗାଁକୁ ଯାଉଛୁ।

ଆମେ ସେଠୁ ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗଲୁ। ପ୍ରାୟ ଚାଳିଶ ମିନିଟ୍ ପରେ ଗୋଟେ ଗାଁ ଆସିଲା ।

ଗାଁ ଛକରେ ଅଟକି ସେମାନେ କହିଲେ ଡାହାଣ ପଟ ରାସ୍ତାରେ ଯାଅ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ରେ ହାଇଓ୍ବେ ମିଳିଯିବ। ସତକୁ ସତ ଆମେ ଆସି ପୁନେ ସହରଠୁ ତିରିଶ କିଲୋମିଟର ଦୂର ହାଇଓ୍ବେ ରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲୁ । ଏଇତକ ଭାରି ଆଶ୍ଚସ୍ୟ ଦାୟକ ଥିଲା ଆମ ପାଇଁ । ଏତେ କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରି ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ବାହାରି ଥିଲୁ ବୁହେଁ ସେତକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା। ଇଶ୍ବର ଅଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ । ସେଦିନ ସାଇ ଆମ ପାଇଁ ସେ ଦିନଟିଙ୍କ ରୂପ ନେଇ ଆସିଥିଲେ । ଆଜି ବି ସମାଜରେ ନରରୂପୀ ରାକ୍ଷସ ମାନଙ୍କ ସହିତ ଦେବତୁଲ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବି ଅଛନ୍ତି।

ତନ୍ମୟ କହିଲେ , " ସାଇଙ୍କ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଇ ପୁନେର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଦଗଡୁ ସେଠୁ ଗଣପତିଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପ୍ତ ଏଇ ଦୀର୍ଘ ରାସ୍ତା ସ୍ମରଣୀୟ ହେଇ ରହିବ ସାରା ଜୀବନ ପାଇଁ।"

ଫ୍ଲାଟ୍ - ଏ/୩୦୪, ଗୋଲ୍ଡେନ ପାସ୍, ସାଇନାଥ ନଗର, ଖରାଡ଼ି, ପୁନେ - ୪୧୧୦୧୪, ମହାରାଷ୍ଟ୍ର

ଅଭାଗିନୀ ଦୁର୍ଗା

-ସଂଗ୍ରାମ ମହାରଣା

ସେଦିନ ବୋଧହୁଏ ରାତି କାମ ସାରି ଶୋଇବାଟା ବିଳମ୍ବ ହେଇ
ଯାଇଥିଲା , ଆଉ ସେଥିପାଇଁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ବିଛଣା ରୁ ନିଜକୁ ଡଳକୁ
ଓହ୍ଲେଇବା ପାଇଁ ମନ ଧରୁ ନଥିଲା ତେଜସ୍ବିନୀ ର ।

ଖୁସି ରେ ରହିବ ବୋଲି ନିଜ ମନ ପସନ୍ଦ ରେ ସେ ବିବାହ କରିଥିଲା ପ୍ରତିକ୍ କୁ । ନିଜ ଝିଅ ର ଖୁସି ପାଇଁ ତା ବାପା
ମାଆ ମଧ୍ୟ ସେ ପ୍ରସ୍ତାବ ରେ ସହମତ ହେଇ ଥିଲେ । ତେଜସ୍ବିନୀ ଆଉ ପ୍ରତିକ୍ ଦୁହଁଙ୍କ ର ବୈବାହିକ ଜୀବନ ବି
ବେସ୍ ଖୁସି ରେ ଚାଲିଥିଲା । ହେଲେ ତେଜସ୍ବିନୀ ର ଏ ହସ ଖୁସି ଯେ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ସେ କେବେ କଳ୍ପନା ବି କରି ନ
ଥିଲା । ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ସବୁ କଥା ସେ ପ୍ରତିକ୍ କୁ ନ କହିଲେ ବି ସେ ସବୁ ବୁଝି ପାରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଆଜି ସବୁ
କିଛି ତାଙ୍କ ଆଖି ସାମ୍ନା ରେ ଥାଇ ବି ସେ କାହିଁକି ଅଣଦେଖା ହେଉଛନ୍ତି ଏ ସବୁ ତାକୁ କିଛି ବି ବୁଝା ପଡୁନି ଆଉ ।
କେବେ ଦିନେ ସାହାସ କରି ନିଜର ଭୁଲ୍ କୋଉଠି ବୋଲି ପଚାରିବ ବୋଲି ଭାବିଛି ହେଲେ ବୋଧହୁଏ ସମୟ ର
ଅଭାବ ପାଇଁ ସେ ନିଜେ ଜଣେ ସ୍ନେହ ଆଉ ପ୍ରେମ ର ଅଭାବି ମଣିଷ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ଏ ସବୁ ର ସ୍ବପ୍ନ କାହାଣୀର
ଲୁହ ବହିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ନିଜକୁ ସଜାଡି ନେଇ ସେ ଦିନ ର କାର୍ଯ୍ୟ ରେ ଲାଗି ଯାଇଥିଲା । ସେଦିନ କିନ୍ତୁ ଘର ର
ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ ଟିକେ ଟିକେ ଅଲଗା ଲାଗୁଥିଲେ । ଯାହା କି ବୁଝିବା ତାକୁ ଥିଲା ଅସ୍ପଷ୍ଟ । କିଛି ବୁଝିବା ଆଗରୁ ଶାଶୁ
ବଡ ପାଟି ରେ କହି ଦେଇଥିଲେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମନ୍ଦିର ଯାଉଛୁ ଆଉ ତୁ ଜଳି ଜଳି ଘର କାମ ସାରି ରୋଷେଇ
କରି ଦେଇଥିବୁ । ସବୁ ଜିନିଷ ପ୍ୟାକିଂ ହେଇକି ଅଛି କାଢି ଦେବୁ । ଏତିକି କହି ସମସ୍ତେ ଘରୁ ବାହାରି ଯାଇଥିଲେ ।
ଘର ଘର ଦୈନନ୍ଦିନ କାମ ସବୁ ସାରି ସେ ଯେତେବେଳେ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଗଲା ଦେଖିଲା କିଛି ଗୋଟେ ପୂଜା
ବ୍ରତ ହେଲା ଭଳିଆ ରୋଷେଇ ପାଇଁ ସାମଗ୍ରୀ । ସବୁ ପରେ ବି ସେ ନିଜକୁ ସଜାଡି ରୋଷେଇ ଆରମ୍ଭ କରି
ଦେଇଥିଲା । ଅଳ୍ପପୂର୍ଣ୍ଣ ପତ୍ର ରେ ଖୁଚୁଡି, ବିନା ପିଆଜ ରସୁଣ ଆଉ ଘିଅ ରେ ତିଆରି ଡାଲମା, କୋଲକାତା ରୁ
ଆସିଥିବା ଖଜୁରି କୋଳି ଖଟା, ଶାଗ ଭଜା, ଓମଫେଡ ପନିର ର ପ୍ରାଏଡ୍, ଏମିତି ଅନେକ । ରୋଷେଇ ସରିବା
ସମୟ ବେଳକୁ ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଆସି ସାରିଥିଲେ ଆଉ ଭୋଗ ଥାଳି ଟାକୁ ଶାଶୁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥୋଇ ଦେଇ
ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଇବା ବାଢିବା ପାଇଁ କହିଦେଇ ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ପ୍ରତିକ୍ ମଧ୍ୟ ତୁପ୍

ଚାପ୍ ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଖାଇବା ବାଢ଼ି ଦେଇ ତେଜସ୍ବିନୀ ଭୋଗ ଥାଳି ପାଖକୁ ଯାଉଥିଲା ଠିକ୍

ସେତିକିବେଳେ କେହି ଜଣେ କହିଲେ, "ପରେ ଆଉ କିଏ କଣ ନବ ଦେଇ ସାରିଲା ପରେ ଭୋଗ ନବୁ ନହେଲେ ଅଇଁଠା ହେଇଯିବ," । ସକାଳୁ କିଛି ବି ନ ଖାଇବା ଯୋଗୁଁ ତେଜସ୍ବିନୀ ର ଦେହ ବି ଟିକେ ଟିକେ ହାଲିଆ ଲାଗୁଥିଲା । ସମସ୍ତେ ଖାଇବା ପରେ ବାସନ ସବୁ ଧୁଆ ଧୁଇ କଲା ବେଳକୁ ଦିନ ହିଁ ପହର । ହେଲେ ବି ଘର ଭିତରେ ଆଜି ଦିନ ର କଣ ମୁଖ୍ୟ ସେ କିଛି ବି ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ପେଟ ଭିତରେ ଯେ ଭୋକ ବୋଲି ଗୋଟେ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ କେତେବେଳୁ ଯେ ମରି ସାରିଲାଣି ଏ କଥା ସେ ଜାଣି ସାରିଥିଲା ଆଉ କିଛି ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ନ ର ଉତ୍ତର ଖୋଜୁ ଥିଲା । ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା ଭୋଗ ଡାଲା ଠାକୁର ଘରେ ରଖିବା କଥା । ଟେବୁଲ ଉପରୁ ଡାଲା କାଢ଼ି ଦେଖେ ତ ସେଥରେ ଭୋଗ ସହ, ପାଦୁକା, ବେଲପତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଆଉ ଗୁରେଇ ହେଇ ନାଲି ସୁତା ଖଣ୍ଡେ ଡାଲା କଡ଼ରେ ଲାଗିଛି । ସୁତାଟି କୁ କାଢ଼ି ଦେଖିଲା କିଛି ଭାବିଲା ଆଉ ଠିକ୍ ସେହି ସମୟ ରେ ମନ୍ଦିର ର ପୂଜା ଘଣ୍ଟା ର ଶବ୍ଦ କାନ ରେ ବାଜିଥିଲା ଯାହା କି ତାକୁ ବହୁତ ଅସ୍ବବ୍ୟସ୍ତ କରିଦେଇଥିଲା । ଘର ଝରକା ଦେଇ ବାହାରକୁ ଦେଖିଲା ବହୁତ ଲୋକ ଧଳା ହଳଦିଆ ରଂଗର କପଡ଼ା ପିନ୍ଧି ମନ୍ଦିର ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଆଉ ବଡ଼ ପାଟି ରେ କଣ ସବୁ କହୁଛନ୍ତି । ସବୁ କିଛି ପରିଲକ୍ଷିତ କରିବା ପରେ ସେ ନିଜର ଆଖିକୁ ଆଉ ଲୁଚେଇ ପାରିନଥିଲା । ନିଜର କୋହ କୁ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ଆଖିରୁ ଅଜସ୍ର ଲୁହ ଢାଳି ଚାଲିଥିଲା ତେଜସ୍ବିନୀ । ଶେଷରେ ସେ ନାଲି ସୁତାଧରି ମୁଣ୍ଡ ରେ ମାରି ପାଦୁକା ବେଲ ପତ୍ର ପାଇ ସୁତା କୁ ହାତରେ ବାନ୍ଧି ଥିଲା । ଆଉ ଭାବୁଥିଲା ଆଜି ଏତେ ବଡ଼ ପର୍ବ ପାଳନ ରେ ସେ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କ ଆସ୍ଥାନ ପାଖକୁ ବି ଯାଇ ପାରିଲାନି । ଭୋଗ ଡାଲାକୁ ମୁଣ୍ଡ ରେ ମାରି ସେ ଭାବୁଥିଲା କିଛି ବର୍ଷ ପୂରୁଣା କଥା । ଏମିତି ଗୋଟେ ଦିନରେ ଭୋଗ ଡାଲା ବଦଳ ହେବା ଯୋଗୁଁ ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ୍ ହେଇଥିଲା ପ୍ରତିକ୍ଂକ ସହ । କାହିଁକି ନା ସେଦିନ ବି ଥିଲା ମହା ପାର୍ବଣ ଦୁର୍ଗାପୂଜା ର ମହା ଅଷ୍ଟମୀ ତିଥି ଆଉ ଆଜି ବି ମହା ଅଷ୍ଟମୀ । ସବୁ ପରେ ମନେ ପଡ଼ିଲା ସେ ଦିନ ଥିଲା ତାର ମାନେ ତେଜସ୍ବିନୀ ର ଜନ୍ମଦିନ । ଏମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ନିଜ ସାଗର ରୁ କିଛି ବୁନ୍ଦା ଲହୁ କୁ ସେ ଆଉ ଅଟକେଇ ପାରି ନଥିଲା । ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡ଼ି ସମସ୍ତଙ୍କ ମଂଗଳ କାମନା ର ଭିକ୍ଷା କରିଥିଲା ।

ଇନ୍ଦୁପୁର, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ସୁନାରି ବାଉଁଶ ପରି ଆଜିର ନାରୀ

-ପ୍ରତିମା ସାହୁ

ଆଜି ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ମହିଳା ଦିବସସାମାଜିକ କର୍ମୀ ରୂପେ ପରିଚିତା ମନୋରମା ଦେବୀଙ୍କୁ ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆୟୋଜିତ ହେଉଥିବା ସଭା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ରୂପେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛି ବାପୁଜୀ କ୍ଲବ୍ । ମନୋରମା ଦେବୀ ବହୁ ହେଲ୍ସ ଗ୍ରୁପ୍ ସହ ଜଡ଼ିତ ଏକ ଶିକ୍ଷିତା ନାରୀ । ତେଣୁ, ସଭାକୁ ଅତି କେଉଁ ଶାଢ଼ୀ ଓ ଗହଣା ପିନ୍ଧି ଗଲେ ସେ ସ୍ମାର୍ଟ ଆଉ ସୁନ୍ଦରୀ ଲାଗିବେ ସେ ଚୟନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଠିକ୍ ସେଇ ସମୟରେ ଚାକରାଣୀ ବୁଲି ଆସି ଡରିଡରି ଏକା ନିଃଶ୍ଵାସରେ କହିଲା, "ମାଆ, ମୋ ଦୁଇ ବର୍ଷର ଝିଅ ସାନ ମିତାକୁ ଦୁଇ ଦିନଧରି ପ୍ରବଳ ଜ୍ୱର । ତା ବାପା କାଲି ରାତିରୁ ଘରକୁ ଫେରିନି, ନିଶା ଖାଇ କୋଉଠି ପଡ଼ିଛି । ଘରେ କିଛି ଜଳଖିଆ ନାହିଁ । ପଖାଳ ଗଣ୍ଡେ ପଡ଼ିଛି । ସାନ ଝିଅକୁ ବଡ଼ ଝିଅଟା ପାଖେ ଛାଡ଼ି ଆସିଛି ଯେ ଜରରୁ ଉଠି ଖୋଜୁଥିବ । ଆଜି ଟିକେ ବେଗି ଯିବାକୁ ହେବ ମାଆ ।" ବୁଲିଠୁ ଏତିକି ଶୁଣି କ୍ରୋଧ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇ ମନୋରମା ଦେବୀ କହିଲେ, "ସବୁବେଳେ ଜଳଦି ଯିବି । ଆଜି ଯାଇ ହେବନି ଜଳଦି । ମୋର କ୍ଲବରୁ ଫେରିଲାକୁ ମୋର ଆଠଟା ହୋଇଯିବା ମାଆ (ଶାଶୁ) କ୍ଲବ୍ ନର୍ସ ବି ଆସିବନି ଆଜି, ତାର ହସ୍ପିଟାଲରେ ମହିଳା ଦିବସ ପାଇଁ ସଭା ଅଛି । ତାଙ୍କ ସେବା କରିବ କିଏ?? ତୁହା କୁ ତୁହା ପାଣି ଦରକାର ତାଙ୍କୁ । ଆଜ୍ଞା କହିଲି କେତେଥର ଯେ ମୋର ଚିହ୍ନା ଭାଇ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମ ଖୋଲିଛନ୍ତି । ସେଠି ଭଲ ଯତ୍ନ ନିଆଯାଏ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ମାଆଙ୍କୁ । ସେ ବି ଶୁଣିବାକୁ ନାରାଜ । ମୋ ସଭା ବନ୍ଦ କରି ଏସବୁ ସେବା କରିପାରିବିନି ମୁଁ । ତୁ ରହିଥା ମୁଁ ଆସିଲେ ଯିବୁ ଘରକୁ । ଟଙ୍କା ଆସିଲେ ଦେବି ଗଲାବେଳେ ଜଳଖିଆ ଔଷଧ ନେଇଯିବୁ ତୋ ଛୁଆଙ୍କ ପାଇଁ । ଆଉ ଶୁଣ ମୋ ଆସିବା ଆଗରୁ ଯଦି ଯାଇଛୁ ତାହେଲେ କାଲି ଠୁ ମୋ ଘର ଦୁଆର ସବୁଦିନ ବନ୍ଦ ତୋ ଲାଗି ।"

ଏସବୁ ଶୁଣି ପାଠ ପଢ଼ିନଥିବା ବୁଲି ଭାବେ ଏ ମହିଳା ଦିବସ କାହିଁ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ନାରୀର (ବୁଲିର) ସ୍ତନ ଭାଙ୍ଗି ଏଠି କ୍ଷୀର ବୋହିଲା ବେଳେ ସେଠି ତା କୁନି ଝିଅ ଜର ରେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତଣ୍ଡୁ ଶୁଖିଯାଉଥିବାରୁ ବଡ଼ ଝିଅ ତାର ଖାଲି ପାଣି ମୁଣ୍ଡେ ପିଆଉଛି । ଆଉ ଶିକ୍ଷିତା ନାରୀ ମହିଳା ଦିବସ ପାଳନ କରି ସଭାରେ ବକ୍ତବ୍ୟ ଦେଇ କହୁଛି "ନାରୀର ଉନ୍ନତି ଦେଶର ଉନ୍ନତି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।"

ସେପଟେ ମନୋରମା ଦେବୀ ସଭାରେ ବୋହୂ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସମାଜ ପ୍ରତି ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିବାରୁ ସେ ଘର ଭିତରେ ବନ୍ଦୀ ନରହି ସମାଜ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି କହି ବାଃ ବାଃ ନେଉଛନ୍ତି । ଆଉ ଏପଟେ ବୁଲିକୁ ମନୋରମା ତାଙ୍କ ଶାଶୁ ର ଯତ୍ନ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଦେଉନଥିବାରୁ ସେ ବୁଢ଼ୀମାଙ୍କ ପାଣି ପାଣି ଶବ୍ଦ ବହୁତ ଥର ଶୁଣିଲା ପରେ ଯାଇ ପାଣି ଦେଉଛି । ଆଉ ସେପଟେ କୁନିଝିଅ ଘରରେ ଯଜ୍ଞଶା ରେ ମାଆ ମାଆ ହୋଇ ସାରା ଦିନ ଲାଗି ଆଖି ବୁଜି ଦେଇଛି । ବଡ଼ ଭଉଣୀ ଭାବୁଛି ସାନ ଭଉଣୀ ପାଣି ପିଇ ଶୋଇଛି ବୋଲି । ସନ୍ଧ୍ୟାର କିଛି ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ବଦଳି ଯାଇଛି ପରିବେଶ । ଆଉ ସମସ୍ତେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କୁ ପାଦରେ ଏତାଇ ସ୍ଵର୍ଗ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ । କାରଣ ଆଜି ପରା ମହିଳା ଦିବସ । ଆଉ ମହିଳାଙ୍କ ଉନ୍ନତିରେ ଦେଶର ଉନ୍ନତି ହୋଇପାରିବ । କେଇ ମହିଳା ଏଠି ଘର ପାଇଁ ଥିବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଭୁଲି ଯାଉଛନ୍ତି ତ କିଏ ମଣିଷପଣିଆ । ସତେ ଯେମିତି ସୁନାରି ବାଉଁଶ, ବାହାରେ ସୁନ୍ଦର ଆଉ ଭିତରେ ଫମ୍ପା ।

ଯେବେଯାଏଁ ଜଣେ ନାରୀ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ନାରୀ ର ଭୂମିକା ଏବଂ କଷ୍ଟ ବୁଝିପାରିନାହିଁ ସେବେଯାଏଁ ମହିଳା ଦିବସ ଖାଲି ନାମକୁ ମାତ୍ର ପ୍ରହସନ ରୂପେ ପାଳନ କରାଯାଉଥିବ । ଏବେ ବି ସମୟ ଅଛି, ନାରୀ ଅବଳା ର ପରିଚୟ ନଦେଇ ନିଜ କର୍ମ ପଥେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ମାଆ- ଭଉଣୀ - ସ୍ତ୍ରୀ - ବୋହୂ ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରେ ନିଜକୁ ସଠିକ୍ ରୂପେ ନିୟୋଜିତ କରିପାରିଲେ ମହିଳା ଦିବସ ର ସାର୍ଥକତା ପ୍ରତିପାଦନ ହୋଇ ପାରିବ ।

ବୋଉର ପାନବାସ୍ତବ

-ଦୀପ୍ତିରେଖା ଶତପଥୀ

‘ଏକ ଲକ୍ଷ ରେ ମୁଁ ଅନେଇ ଥିଲି ବୋଉର ପାନବାସ୍ତବକୁ’ | ଚାରିଦିନ ହେଲାଣି ପାନବାସ୍ତବ ଖୋଲିନି | କୁହୁକ ପେଟି ବା ମ୍ୟାଜିକ ବାସ୍ତବ କଥା ପଢିଲେ ମୁଁ ବୋଉର ପାନବାସ୍ତବ ସ୍ମରଣ କରେ |

ବାପା କୁହନ୍ତି, - “ତୋ ଯାଦୁକରଣୀ ବୋଉ ଆଉ ତା ଯାଦୁ ପରା ମତେ ମେଣ୍ଟା କରି ଦେଇଛି”

ସମସ୍ତେ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ବୋଉ ହାତ ଭଙ୍ଗା ପାନକୁ |

ବୋଉର ପାନବାସ୍ତବ କୁ ଆଶ୍ଚିକ ପିସ କହିଲେ ବି ସେ ବୁଝି ନପାରି କହେ ସେ ଇଂରାଜୀ ଫିଗ୍ରାଜୀ ମୁଁ ବୁଝେନି | ମୋ ପାଇଁ ମୋ ପାନବାସ୍ତବ ...ବାସ ତୁପ ହେଇ ଯାଏ | ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ କେବେ ପୂରଣ କରେନା |

ବୋଉ ପାଇଁ ତା ପାନବାସ୍ତବ କଣ ତାହା ମୋ ପାଇଁ ସବୁ ବେଳେ ଏକ ପ୍ରହେଳିକା ହେଇ ରହିଥିଲା

ଯେଉଁ କେତୋଟି ଜିନିଷ କୁ ନେଇ ବୋଉ ଗର୍ବ କରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ତା ପାନବାସ୍ତବ ଥିଲା ଅନ୍ୟତମ |

- ପାନଡାଲାଟି ସେଇ .. ବାପାଙ୍କ ପାଟିରୁ ଭୁଲ ରେ ଏ ବାକ୍ୟ ଟି ବାହାରି ପଡିଲା ମାତ୍ରେ ବୋଉ ଚିହ୍ନିକି ଉଠି କହେ ..” ତାଲା କଣ କହୁଛ? ବାଉଁଶ ପାଟିଆ ନା ପରିବା ତାଲା ହେଇଛି, ଏଇଟା ବା ମୋ ବାପ ଘର ପାନବାସ୍ତବ”

ବାପ ଘର ଶବ୍ଦ ଉପରେ ଟିକେ ଅଧିକ ଜୋର ଦିଏ ବୋଉ | ଜେଜେମା ବରାଦରେ ତିଆରି ହେଇ ଥିଲା ମୋର ଏଇ ଦୁଇ ଆକିଆ ପାନବାସ୍ତବ | ସାରା ଦୁନିଆଁ ରେ ମିଳିବନି ଏଇ ଜିନିଷ |

ସତରେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ବୋଉର ସେଇ ଦୁଇ ଆକିଆ ପାନ ବାସ୍ତବ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରେ | ବାସ୍ତବ ଭିତରେ ଉପର ତଳ ହେଇ ବାରଟି ଖୋପ | ସେଇଟା ପୁଣି ଯୌତୁକ ରେ ଆଣିଥିଲା ବୋଲି ଫୁଲେଇ ହେଇ କହେ ବୋଲି ବାପା କୁ ଆମେ ଚିତାଉ |

ବାପା କେବଳ ବୋଉ ହାତ ଭଙ୍ଗା ପାନ ଖାଆନ୍ତି | ବାହାଘର ପରଠୁ କାଳେ ବାପାଙ୍କ ପାନଖୁଆ ଅଭ୍ୟାସ ହେଲା ଘରୁ ବାହାରିଲେ ଗୋଟେ ଛୋଟ ବଟୁଆ ରେ ପାନ ଭାଙ୍ଗି ରଖି ବାପାଙ୍କ ହାତକୁ ଦେଇ ଦିଏ ବୋଉ | ଓଲଟା ଡରରେ ହାଲକା ଚୂନ,କଟା ଗୁଆ, ଗୁଜୁରାତି,କିମାମ,ଅଲେଇଚ, ଅଳ୍ପ ଧୂଳିଗୁଣ୍ଡି | ବାପାଙ୍କ ପାଟିରେ ପାନ ଖଣ୍ଡେ ଦେଲା ବେଳେ ବୋଉର ସେ ସଜ୍ଜଳ ହସ ...ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ ମୁକ୍ତା ଖସି ପଡନ୍ତି ସେ ଅମୃତମୟ ହସରୁ | ସୁଖୀ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ର ଟ୍ରେଲର କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନି | ଖଇର ଯୋଗୁ ବୋଉର ଲାଲ ଓଠ ଆଜିର ଲିପଷ୍ଟିକ୍ ଲଗା ଓଠ ଠୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ | ଜେଜେମା ଆମକୁ ମିଠା ଅଭିଯୋଗ କରେ | ମୋ ପୁଅକୁ ତୋରି ବୋଉ ପାନ୍ଥୁଆ କରିଦେଲା | କେତେ ସୁନ୍ଦର ଧୋବ ଫର ଫର ଧଳା ଦାନ୍ତ ଥିଲା ତୋ ବାପାର ଏବେ ଦେଖୁନୁ ଦାନ୍ତ କେମିତି କାଳିଆ କଷରା | ପାନବାସ୍ତବ ଉପରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ କାରୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଭିତରେ ଆକ ରେ ମସଲା ପାଇଁ ଜାଗା | ତଳେ କୁନ୍ଦ ବାଲା ଚାରି କୁନି କୁନି ଗୋଡ | ପାନମସଲା ରଖିବାକୁ ଅନେକ ଖୋପ |

ସାମ୍ନାରେ ବାସ୍ତବ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଏକଦମ ଛୋଟ ତାଲା ଟିଏ ବି ଥିଲା

ପାନବାସ୍ତବ ଛଡା ନିଜ ବାପ ଘର ଶିଶୁ କାଠ ପଲଙ୍କ ର ଇତିହାସ ବି ବଖାଣେ ବୋଉ | ପଲଙ୍କ ଉପରେ ସେଇ ପାନ ବାସ୍ତବ, ଗୁଆକାତି, ଓଦା କନା ଘୋଡେଇ ହେଇ ଥିବା ଗୋଟା ପାନ | ଗୋଟେ ପଲମ ରେ ଚୂନ ଓ ଆସାମ ତିଆରି ପିତଳ ଭଙ୍ଗା ପାନ ଦାନି ଓ ପିକ ଦାନି ରଖି ପାନ ଭାଙ୍ଗିଲା ବେଳେ ବୋଉ ଦିଶେ ମହାରାଣୀ ଭଳି |

ସାଦା ପାନ ଓ ଗୁଣ୍ଡି ପାନ ବୋଲି ମାତ୍ର ଦୁଇ ପ୍ରକାର ପାନ ଭେଦ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ଭାବିଲା ବେଳେ ବୋଉ ପାନ ଓ ମସଲା କିସମ ଦେଇ ଅନେକ ରକମର ପାନ ନା କରେ

ତୋ ଅଜା କଲିକି ଓ ବନାରସୀ ପାନ ଖାଉ ଥିଲେ ଯେବେ ବାହାରକୁ କାମରେ ଯାଉ ଥିଲେ । ବାସ୍ନା ମସଲା ଓ ମୁଖବାସ ଆଣୁଥିଲେ

ଧନିଆ , ଗୁଣ୍ଡି ପତ୍ର , ଚୁଆ, କେତକୀ ଅର୍କ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମସଲା ଇତ୍ୟାଦି ରେ ନିଜ ହାତରେ ଗୁଣ୍ଡି ତିଆରି କରେ ବୋଉ । ଭଜା ଧନିଆ ଦିଏ ଆମକୁ , ଗୁଣ୍ଡ ଗୁଆ , ଧୁନି ଗୁଆ , ଖଇର , କିମାମ , ଲବଙ୍ଗ ପାନ ବାପାଙ୍କୁ ଦିଏ ।

ପୁରୀ ରୁ ସବୁଦିନ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥିଲେ ବାପା । ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଚନ୍ଦନପୁର ପାନ କଟାଏ ବଢ଼ାଇ ଦିଅନ୍ତି ବାପା । ରଜରେ ପାନ ବାନ୍ଧୁ ଧରି ବସି ଯାଏ ବୋଉ । ଆଉ ଆମେ ଅର୍ଡ଼ର ପରେ ଅର୍ଡ଼ର । ଆଉ ବାହାଘର ପୁନେଇ ପର୍ବରେ ବୋଉ ପାନ ବାନ୍ଧୁ ପୁରୁଷଟ ନଥାଏ ।

'ଆଉ ବାପା'

ପାନ ଭାଙ୍ଗି ବୋଉ ବଢ଼ାଇ ଦେଲାବେଳେ ବାପା ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ଭଳି ପାଟି ମେଲେଇ ଆଁ କରନ୍ତି , ଆଉ ଲାଜୁଆ ହସରେ ବୋଉ ପାନ ଖୁଆଇ ଦେଲା ବେଳେ ଲାଗେ ଦୁହେଁ ଦୁନିଆଁ ର ଯୋଡ଼ି ନମ୍ବର ୧

ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ଏକ ନିଆରା ଯୋଡ଼ି । ଦାମ୍ପତ୍ୟ ପ୍ରେମ ରସରେ ଜଡ଼ ସଡ଼ ଦୁଇ ପ୍ରାଣ ।

'ବାପା ତତେ ବହୁତ ଭଲ ପାଏ ବୋଲି ତୋ ହାତ ଭଙ୍ଗା ପାନ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ପାନ ଖାଅନ୍ତି ନାହିଁ ମୁଁ ଅଳ୍ପ ହସି କହୁ ଥିଲି '

"ବୋଉ ମିଠା ଅଭିଯୋଗ କରେ ଜମାରୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ ମତେ । ଆଜି ଯାଏ ତୋ ବାପା ମତେ ଦିନେ ହେଲେ ପାନ ଖଣ୍ଡେ ଖୁଆଇ ନାହାନ୍ତି "

କାଟ କବାଟ ବାହାରେ ଠିଆ ହେଇ ବୋଉ କୁ ଦେଖୁ ଥିଲି । ଚାରି ଦିନ ହେଲାଣି ଆଇସିଉ ଭିତରେ ବୋଉ । ଡାକ୍ତର କେବଳ ସାଙ୍ଗନା ଦେଉଛନ୍ତି । ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକୁ ଥିଲି ମୁଁ । କରିଡ଼ର ରେ ପଡ଼ି ଥିବା ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ଚୁପଚାପ ବସି ଥିଲେ ବାପା । ତାଙ୍କ କାନ୍ଧ ରେ ହାତ ରଖିଲି । ଏକ ଶୁଖିଲା ଚାହାଣି ରେ ଅନେଇଲେ ବାପା । ତାଙ୍କ କୋଳରେ ବୋଉର ପାନ ବାନ୍ଧୁ ଦେଖୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ।

ଏଇଟା ଏଠିକି କାହିଁକି ଆଣିଛନ୍ତି ?

"କେମିତି ଅଛି ତୋ ବୋଉ ? ଚାରି ଦିନ ହେଲାଣି ପାନ ଖାଇନି ବୋଇଲି ରାଗିକି ସୋଇଛି ବୋଧେ । ପାନ ଅମଳି ମଣିଷ ସେ " କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ମୁହଁ ରେ କହୁଥିଲେ ବାପା ।

କାହିଁକି କେଜାଣି ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି କାନ୍ଦି ପକେଇଲି ମୁଁ । ଓଃ ଏଭଳି କଥାପଦେ କାହିଁକି କୁହନ୍ତି ଲୋକମାନେ ।

"ବୋଉ.. " ଅନ୍ତରାତ୍ମା ମୋର ବିଳାପି ଉଠୁଥିଲା ।

ବାହାରକୁ ଚାଲି ଆସିଲି ମୁଁ । ଅଧା ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ଆଇସିୟୁ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ହୋ ହାଲୁ ଚାଲିଥିଲା । ହେତ ନର୍ସ ଆସି ଅଭିଯୋଗ କରୁଥିଲେ ଆପଣଙ୍କ ବାପା ପେସେଣ୍ଟ କୁ ପାନ ଖୁଆଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଭାରି ଡେଂଜର୍ । କଣ ଯଦି ହବ ଆମକୁ କହିବେନି । ଡାକ୍ତର ଜାଣିଲେ ଆମ ଚାକିରୀ ଯିବ ।

"ବୋଉ କଣ ପାନ ଖାଇ ପାରିଲା ?" ପଚାରିଲି ମୁଁ । ମାଉସୀ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ କେତେ ହଇରାଣ କରୁ ଥିଲେ ଏଇ ଚାରି ଦିନ ହେଲାଣି । ହେଲେ କଡ଼ା ପାନ କୁ ଚୋବେଇ ଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପେଟ ଖାସ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

"ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହୁ ଥିଲେ ହେତ ନର୍ସ "

ବାପାଙ୍କ ଉପରେ ମତେ ବିରକ୍ତି ଆସୁଥିଲା । ସାରା ଜୀବନ ବୋଉ କୁ ପାନ ନ ଖୁଏଇ ଥିଲା ବେଳେ ଏଇ ସମୟ ରେ ବାହାରିଲା ପ୍ରେମ । ନିହାତି ପାଗଳାମି ।

ଦୁଇଦିନ ପରେ ଧଳା ଚାଦର ଘୋଡେଇ ହେଇ ସୋଇଥିବା ବୋଉ କୁ ଅନେଇ ଥିଲି ଏକ ଲୟରେ । ବିଛଣା

ପାଖରେ ବାପା ବସି ଥିଲେ ଚୁପଚାପ । ଏମିତି କିଛି ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ଜମା ଭାବି ନଥିଲି

ବାପା ତାକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାନ ଖୁଆଇ ଦେଇ ଥିଲେ । ସତେ ଯେମିତି ସେଇ ପାନକୁ ଅନେଇ ବସି ଥିଲା ବୋଉ ।

"ମୋ ପାନ ବାନ୍ଧୁ ତା ଦେଲ "

ବୋଉ ସ୍ବର ଶୁଣି ମୁଁ ଚମକି ପଡ଼ିଲି ବାପା ଉଠି ଯାଉ ଥିଲେ ପାନବାନ୍ଧୁଆଡ଼କୁ ।

ଆଜି ସନ୍ଧ୍ୟା ରେ ଡିସ୍‌ବର୍ଜ କରିବାକୁ କହିଛନ୍ତି ଡାକ୍ତର । ଦୁଇ ଦିନ ତଳେ ରୁମ୍ କୁ ସିଝ୍ ହେଉଛି ଏକଦମ୍ ନର୍ମାଲ୍ ।
ସବୁ ଯେମିତି ମିରାକେଲ୍ ମ୍ୟାଜିକ୍ ଘଟିଗଲା । ଆଇସିଡି ରୁ ରୁମ୍ ଓ ଆଜି ଡିସ୍‌ବର୍ଜ । "ଡାକ୍ତର ହସି ହସି କହୁ ଥିଲେ -
ମାଉସୀ ପାନ ଛାଡି ପାରିବେନି "

"ପାନ ବା ତା ଜୀବନ "କହୁ ଥିଲେ ବାପା,

ପାନବାସ୍ତୁ ରୁ ବୋଉର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ମସଲା ପକାଇ ପାନ ଭାଙ୍ଗି ତା ପାଟିରେ ଦେଲେ ବାପା ।

ବୋଉର ପାନବାସ୍ତୁ ତା ସତରେ କୁହୁକ ପେଡି , ମ୍ୟାଜିକ୍ ବାସ୍ତୁ ଭଳି ଲାଗୁ ଥିଲା ମତେ।

ମନେ ମନେ ଭାରୁ ଥିଲି ,ବେଳେ ବେଳେ କିଛି ଜିନିଷ ଏମିତି ହୁଏ ଯାହାର କିଛି ଲଜିକ୍ ନଥାଏ ,ଥାଏ କେବଳ
ମ୍ୟାଜିକ୍ ।

ଯେମିତି ବୋଉର ପାନ ଆଉ ତା ପାନବାସ୍ତୁ ।

The advertisement is split into two main sections. The left section has a dark purple background with a peacock feather and a quill pen. It features the title 'अभिलाषा' in orange and 'हिंदी ई पत्रिका' in large white letters. Below this, it says 'पढ़ने के लिए अभी देखिए हमारी वेबसाइट' and 'Click Here' with a blue underline. The right section shows a cartoon of Krishna with a peacock feather in his hair, wearing a yellow dhoti and a blue shawl, carrying a large brown pot. Above him, the title 'अभिलाषा' is written in a stylized font, with 'प्रथम संस्करण' (First Edition) below it.

ଭଲ ଲାଗେ ରାତି ର କଥା

ମୋନାଲିସା ସ୍ବାଇଁ

ପୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ବିଦାୟ ହେବାର ବେଳ ଆସିଲାଣି,
ଆକାଶ ରେ ଗେରୁଆ ଏବଂ ଲାଲ୍ ରଂଗ ର କିଛି ଛିଟା ପଡ଼ିଲାଣି ।
ପକ୍ଷୀ ମାନେ ତେଣା ଝାଡ଼ି ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିଲେଣି, ମାଁ ସଂନ୍ଧ୍ୟା ବଡ଼ି ଜାଲି ଶଙ୍ଖ
ଫୁଲିଲେଣି ।
ହେଲେ ମନ ମୋର ଥାଏ ସେଇ ସନ୍ଦେଶ ଉପରେ,
ମୋବାଇଲ ସ୍କ୍ରିନ୍ ର ସେଇ ଆଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ରେ ।
ଆଉ କେତେ ସମୟ ଲାଗିବ ମୋ ସ୍ବପ୍ନଟି ର ସିନ୍ଦୃକ ଖୋଲିବାକୁ, ନିଜ ମୁଁହ ରେ ଉଜାରିବେ ସେ ମୋ ନାମ ର ଦୁଇ
ଅକ୍ଷର କୁ ।
ଆଉ ମା କହୁଥିଲେ, ରାତ୍ରି ହେଉଛି ସୈତାନ ର ସମୟ,
ହେଲେ ଏ ବେଳା ରେ ସେ କରିଦିଅନ୍ତି ମୋ ମନକୁ ମଧୁମୟ ।
ଖରା ତାତି ରେ ଜଳି ଗଲାପରେ ମଧ୍ୟ ମୋ ଭାବନା ତାଙ୍କ ମନରେ ଉକିଂ ମାରେ ନାହିଁ,
ଜହ୍ନ ର ଶୀତଳତା କୁ ସାଉଁଟି ଆଣନ୍ତି ସେ ମତେ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ।
ସେ କିଏ? ଜାଣିନି ସେ କିଏ ମୋର,
ବାସ୍ ଏତିକି ଜାଣ ମୋ ପାଇଁ ସବୁ ବେଳେ ଖୋଲା ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ଦରବାର ।
ଜାଣିଛି ଯେ ରାତ୍ରି ର ଖେଳ ଦିନେ ଶେଷ ଗାର ରେ ପହଞ୍ଚିବ ।
ଯେ ମିଠା ମିଠା କଥା ଦିନେ ପିତା ଲାଗିବ ।
ମୋବାଇଲ ସ୍କ୍ରିନ୍ ଆଉ କେବେ ଆଲୋକ ଦେବନି,
ମା ଶଙ୍ଖ ଆଉ ଦୂରେଇ ରହିବନି ।
ସିନ୍ଦୃକ ରେ ଦିନେ ତାଲା ଲାଗିଯିବ,
ଶୀତଳ ସଂସାର ଦିନେ ଭୟାବହ ରୂପ ନେବ ।
ହେଲେ.... ସବୁ ଜାଣିବା ସତ୍ତ୍ବେ, ଯେ ସବୁ ଭଲ ଲାଗେ ।
ଭଲ ଲାଗେ ତାଙ୍କ କଥା, ଭଲ ଲାଗେ ତାଙ୍କ ସବୁ ସତ୍ୟ ଓ ମିଥ୍ୟା । ଜାଣିନି ଯେ କାହାଣୀ କେବେ ପରଦା ରେ
ଖେଳିବ କି ମୋ କବିତା ରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ରହିଯିବ,
ସବୁ ଏତିକି ଜାଣ କି ମୋ ଆଖି ଯେ ଖେଳ ରେ ଲୁହ ଅନବରତ ବୁହାଇବ ।
ତା ପରେ ମଧ୍ୟ.....ଭଲ ଲାଗେ ରାତିର କଥା ।
ଶୁଣ, ତୁମ ହାତରେ ବାନ୍ଧି ନାହିଁ ମୁଁ ମୋ ଜୀବନ ର ଚାବି,
କେବଳ ଅଂକା ହେଉଛି ଜୀବନ ର କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଛବି ।
କାହିଁ ମନ ଏତେ ଥର ଥର?
କାରଣ କଣ ଯେ ଡର ପଛର ।
ଶୁଣ, ମୋ ମୁହଁ ର ତେଜ କେବେ ଶେଷ ହେବନି,
ମୋ ଜୀବନ ର ଫୁଲ ଝଡ଼ିବାରୁ କାରଣ ତୁମେ ହେବ, ଏମିତି ସୁଯୋଗ କେବେ ନିଜକୁ ଦେବନି ।

ସେକ୍ଟର-୧୯, ଘର ନଂ-ଏସ୍/୫୫, ରାଉରକେଲା, ସୁନ୍ଦରଗଡ଼

ବନ୍ଧେ ମୋ ଭାରତ ମାତା

-ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ, ଶିକ୍ଷକ

ଭାବିହାସ କହେ ପୁରାଣ ବି ଗାଏ
ଯା'ର କିମ୍ବଦନ୍ତୀ କଥା
ଐତିହେ ଭରା ତା' ସଂସ୍କୃତି ପସରା
ଗୌରବର ମହାଗାଥା ।
ସାଗର ଯାହାର ଚରଣକୁ ଧୁଏ
ସେଇ ମୋ ଭାରତ ମାତା
ହିମାଳୟ ତା'ର ଶିରେ ଶୋଭାପାଏ
ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସେ ସୁଶୋଭିତା ।
ଫରଫର ଉଡ଼େ ତା' ତ୍ରିରଙ୍ଗା ନେତ
କାଶ୍ମୀରୁ କନ୍ୟାକୁମାରୀ
ଧନ ଦୌଳତର ଐଶ୍ବର୍ଯ୍ୟ ପାହାଡ଼
ବନ୍ଧେ ସେ ରହିଛି ଧରି ।
ସବୁଜ ମଣ୍ଡିତ ଶୋଭାଭରା କ୍ଷେତ
ଏଇ ମୋର ଆର୍ଯ୍ୟଭୂମି
ଜଗତ ରାଣୀ ସେ ବୀର ପ୍ରସବିନୀ
ଜନନୀ ଜନମ ଭୂମି ।
କୋଟି ପ୍ରାଣସିନ୍ଧୁ କୋଟି ପ୍ରାଣବିନ୍ଧୁ
ବନ୍ଧେ ମୋ ଭାରତ ମାତା
ଜାତି ଧର୍ମ ବର୍ଣ୍ଣ ସମନ୍ବୟ ଭାବ
ତା' ହୃଦୟେ ବିରାଜିତା ।

ସାବୁରାପଲ୍ଲୀ, ଗଞ୍ଜାମ

ନାରୀ

-ଅଜୟ କୁମାର ଜେନା

'ସେ' ନାରୀ!

ପ୍ରକୃତି ଜଠରୁ ଗୁଞ୍ଜିତ
ପ୍ରବହମାନ ଜୀବସତ୍ତାର
ଜନନୀ-ଭଗିନୀ-ଜାୟା
ତା' ଠାରୁ ସଂସାର ଉତ୍ପତ୍ତି।

କେବେ ସେ ପ୍ରେମ ଦାୟିନୀ ରାଧା,
ସତୀ-ସୀତା, ପାଞ୍ଚାଳୀ-କୃଷ୍ଣା,
ଆଉ କେବେ ସଂହାର କାରିଣୀ
ସିଂହ-ବାହିନୀ ଦୁର୍ଗା, କାଳୀ-ମହାକାଳୀ!

'ସେ' ସଚ୍ଚିଦ୍ ନାଁରେ ପଥର
ମାଟି ଗର୍ଭେ ଲୀନ,
'ସେ' ଧୋଇପାରେ ରକ୍ତ ସ୍ରୋତେ
ମୁକୁଳା କେଶ,
'ସେ' ପୁଣି ନିର୍ଭୟାର ଭୟ, ପିପିଲିର ଦୁଃଖ
ଆଉ ଆଜିର ନିର୍ଯ୍ୟାତକ ଯୌତୁକ।

ତା' ପାଇଁ ମଞ୍ଚ ଦେହେ
ଓଜସ୍ବିନୀ ଭାଷଣ
ନାରୀ-ସଶକ୍ତିକରଣ,
'ସେ' କିନ୍ତୁ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟରେ ଲାଞ୍ଜିତ ଭୂତ,
ଜରାୟୁରୁ ନିଷ୍ପତ୍ତ ଭରୁଣର ଭବିଷ୍ୟତ।

ମନେ ପକାଅ!
ସେ ଶତାବ୍ଦୀରୁ ଏ ମୂଲକ
'ସେ' ଇତିହାସେ-ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇ,
ସାହିତ୍ୟେ-ସରୋଜିନୀ,
ଶାକ୍ତିରେ ମଦର ଟେରେସା,
ଆଉ ମହାକାଶେ-କକ୍ଷୁନା।

ନିଃଶେଷ
କରନାହିଁ
ଅଜ୍ଞୁରିତ ଭୃଣକୁ ଜନନୀ ଜଠରୁ,
ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦିଅନାହିଁ
ପ୍ରେମମୟୀ ଆତ୍ମାକୁ ଆଶ୍ବାସନା ମଞ୍ଚରୁ,
ପ୍ରଚାରଣା କରନାହିଁ
ସଂସାର ଭବିତବ୍ୟକୁ ବିକାଶ ପଥରୁ।

ପ୍ଲା-କାର୍ଡ ସ୍କୋଗାନରେ
ଭରିଦିଅ ଆତ୍ମୀୟତା,
ଗଢ଼ି ଦିଅ ନିଶ୍ବାସରେ
ନାରୀମୟ ପ୍ରେମ ସତ୍ତା,
ତୋଳିଦିଅ ବିଶ୍ବାସରେ
ବିଭୂଷିତ ସାମାଜିକ ପ୍ରଥା,
ଖେଳିଯିବ ହସର ମହାଗାଥା
ନିରନ୍ତର ବହୁଦୂର.....।

ବଡ଼ରମ୍ପାସ, କେନ୍ଦୁଝର

-ଦେବାଶିଷ ଦୀକ୍ଷିତ

ଗିରି ଆରପାରି ଦିଶେ ଯେ ଚାରୁ ମଞ୍ଜୁଳ ଶିରୀ
କିଛି ବିପ୍ରକୃଷ୍ଟ ନିକଟେ ଦିଶେ ଗାଆଁଟି ପରି ।

ଅମୁହାଁ ଦେଉଳ ଆଗକୁ ଡଳିନୀର ସଦେଶେ
ଜନମି ଧନ୍ୟ ସେ ମାଟିରେ ସେହି ପ୍ରେମ ପରଶେ ।

ବହି ଯାଉଅଛି ମଳୟ ସାଥେ ମନର ଝର
ଆତ୍ମା ହୁଏ ମୋର ଅମର ଦେଖୁ ଗାଆଁ ସୁନ୍ଦର ।

ଦୀର୍ଘ ଉତ୍ତାପର ସଙ୍ଗକୁ ସାଥେ ବୃକ୍ଷର ଛାୟା
ଆନନ୍ଦ ହୃଦୟ ଗ୍ରାସିତ ଉଡେ ମୋ ମନ ତହିଁ ।

ବିହଙ୍ଗ ବିପ୍ଳବେ ଉଡନ୍ତି ସତେ କେତେ ଆନନ୍ଦେ
ଇଚ୍ଛା ଗଲା ସେଠି ମୋ ଲାଖୁ ଉଡି ପାରନ୍ତି ପାଦେ ।

ଅସ୍ତ ଅଗ୍ରସର ଅରୁଣ ଗିରି ମଥାକୁ ଛୁଇଁ
ଆସୁଛି ଯେ କଳାଜୀମୁତ ଶଶି ଆସେ ତ ଉଇଁ ।

ଶୀତଳ ସମୀର ପରଶି ଆଣି ଦେଲା କି ସତେ
ମନ ହୁଏ ନାହିଁ ଉତ୍ତଳ ବାହୁଡିବାର ପ୍ରୀତେ ।

ଅପହଞ୍ଚିତ ଘଞ୍ଚ ଅରଣ୍ୟ ଗିରି ସ୍ବଦେହ ଶିରୀ
ବଞ୍ଚୁ ଅଛି ଆଜି ମନୁଷ୍ୟ ଦାନେ ଅମୃତ ପରି ।

ଦିଶୁଛି ଫେରନ୍ତା କୃଷକ ଧରି ହଳ ଲଙ୍ଘନ
ବାହୁଡା ହେଲେଣି ଅମୁହାଁ କିଛି ଲୋକଙ୍କ ମେଳ ।

କପୋତ ଫେରୁଛି ନିତକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଘୋଟି ଗଲାଣି
ଆସି କରି କୁହେ ପୁତକୁ ଦିନ ରାତି ହେଲାଣି ।

ଉଜ୍ଜି ମାରି ଆସେ ଶଶାଙ୍କ ସାଥେ ତାରା ମଣ୍ଡଳ
ଆସି ଲୁଚି ଗଲେ ସଭିଏଁ କଳାବାଦଳ ମାଳ ।

ଲୁଚାଛପା ଖେଳ ଚାଲିଛି ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଗନ ତୀରେ
ବାଦଲ ଭିତରୁ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଦେଖେ ମେଦିନୀ ପୁରେ ।

ମୋହନ ମୁରାରି ମନ୍ଦିର ଦିଶେ କେତେ ସୁନ୍ଦର
ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଳତିର ଧ୍ବନିରେ କମ୍ପେ ଗାଆଁ ସମୀର ।

ପକ୍ଷୀ ରାବ ମୋର କର୍ଣ୍ଣରେ ସତେ ଲାଗେ ମଧୁର
ଲାଗେ ସତେ ବୀଣାପାଣିର କିଛି ସ୍ବର ଝଙ୍କାର ।

ଗାଈ ଗୋଠ ଧରି ଗୋପାଳ ଫେରେ ଘରକୁ ତା'ର
ସରସୀର ଗର୍ଭେ ସରସ ପୁଟିବାକୁ ସଦ୍ବର ।

ଭାଗବତ ପାଠ ହୁଅଇ ବସି ବରର ମୂଳେ
ହରିଙ୍କ କଥାର ଅମୃତ ସବୁ ସେଇଠୁ ମିଳେ ।

ଅମୃତ ସତରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ଗାଆଁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତା'ର
ପୁଷ୍ପକୁ ଫୁଟାଇ ଅବନୀ ବାହେ ପ୍ରେମର ସୁର ।

ଅଶାନ୍ତ ମନର ପ୍ରଶାନ୍ତି ଭରି ଅଛି ଗାଆଁରେ
ଅରେ ପାଇଗଲେ ଅମୃତ ମନ କିବା ଯେ ଫେରେ ।

ଲହଡି ଭାଙ୍ଗୁଛି ବାଦଲ ଦେଖୁ ମେଘ ଆସରା
ଲୁଚି ଗଲେଣି ତ ଶଶାଙ୍କ ଝରେ ମେଘ ଅସରା ।

ସୁଖର ସମ୍ବଳ ସତରେ ଗାଆଁ କେତେ ସୁନ୍ଦର
ଆଖି ଲାଖୁ ଯାଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଦେଖୁ ଗାଆଁ ରୁଚିର ।

ପୂର୍ବକ୍ଷ, କଟକ

ରାତି ମାୟାବିନୀ

-ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ସେଠୀ

ଏ ରାତି ମାୟାବିନୀ
ମେଲି ଦେଲେ ତା କଳା ପଣତ ...
ସ୍ମୃତିର ଯୁଦ୍ଧା ଡାକରି ଆପେ ଖୋଲିଯାଏ ,
ପୃଷ୍ଠା ପରେ ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟି ଚାଲେ
ଫଟ ଫଟ ହୋଇ -
ସ୍ୱପ୍ନନର ଧ୍ୱନି ଡାଲେ ଡାଲେ ।

ଏ ମନ ବାଉଳି ଉଠେ
ବାହୁନି ବାହୁନି ନିଃଶବ୍ଦରେ ଝୁରେ
ଜହ୍ନ ବି ତତଲା ଲାଗେ ,
ଛାତିକୁ ବିଦାରି କୋରି
ନିଃଶ୍ୱାସ ବତାସ ହୁଏ ,
ଦରାଣ୍ଡି ଦରାଣ୍ଡି ଖୋଜେ ତୋ ସାନିଧ୍ୟ ।

କୁହୁକିନୀ ଅତୀତଗା
ସନ୍ତର୍ପଣେ ଆସି
ଭରିଦିଏ ପ୍ରୀତିର ପିଆଲା ...
ସେ ବଜାଏ ମୁଁ ପିଏ
ନିଶା ଘାରେ ହାଉଲେ ହାଉଲେ
ତୋ ପ୍ରେମରେ ହୋଇଯାଏ -
ପୁଣି ମଡୁଆଲା ।।

ମା ବିରଜା

-ରଶ୍ମୀବାଳା ଶତପଥୀ

କଲ୍ୟାଣ ମୟୀ ମା ମମତା ମାୟୀ ମା,
ତୁହି ମା ସଂସାର ର ଦୁଃଖ ହାରିଣୀ ମା।
ଯାଜପୁରରେ ରହି ମା ଗୋ ପୂଜା ପାଉଅଛି,
ବିରଜା ନାମରେ ଜଗତେ ଖ୍ୟାତ ତୁମେ ହୋଇଛି।
ଭକତ ଙ୍କ ଦୁଃଖ ହରଣ କର ମା,
ତାକିଦେଲ ତୁମକୁ ଭଉର ଦିଅ ମା।
ପଣତ କାନିରେ ଘୋଡ଼ାଇ ରଖୁଛ ସଭିଙ୍କୁ,
ସାହା ହୋଇଅଛି ବିପଦରେ ଆମକୁ।
ପ୍ରେମ ଭକତିରେ ଯିଏ ତୁମକୁ ମା ଡାକେ,
କୋଳେଇ ନିଅ ମା ତାକୁ ଲଗାଇ ବୁକେ।
ତୁମରି ଯୋଗୁଁ ମା ଏ ମାଟି ପବିତ୍ର ହୋଇଛି,
ବିରଜାଖେତ୍ରେ ନାମେ ଜଗତେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଛି।
ବୈତରଣୀ ନଦୀ ମା ଗୋ ତୁମ୍ଭ ପାଦ ପ୍ରକ୍ଷାଳୁଛି,
କେତେ ପୁଣ୍ୟ ବଳେ ସେ ସୌଭାଗ୍ୟ ପାଇଛି।
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମ ଇତିହାସ ମା ଗୋ ତୁମ୍ଭରି ରହିଛି,
ତୁମ ଗୁଣ ଗାରିମା କେ ବର୍ଣ୍ଣ ପାରିଛି।
ଯେତେ କହିଲେ ମା ଗୋ ତୁମ୍ଭ ମହିମା ଗାଥା,
ଆଦି ଅନ୍ତ ନାହିଁ ମା ଗୋ ତୁମ୍ଭ ମହାନତା।
ଜଗତ କଲ୍ୟାଣମୟୀ ମା ଭବାର କାରିଣୀ,
ଆଶୀର୍ବାଦ କର ମା ଗୋ ହେ ବିପଦ ହାରିଣୀ।

ସ୍ଥାନ-ରାଜପୁର(ସଦାବ୍ରତ ମଠ), ଯାଜପୁର ଟାଉନ୍, ଯାଜପୁର

ଜୀବନରେ ଏଇ ପଥରେ

-ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ

ଜୀବନର ଏଇ
ସୀମାହୀନ ପଥରେ,
ପାଦଚଲା ପଥକ ଟେ ମୁଁ ।
ନା ଅଛି ଭୟ ,
ନା ଅଛି ମୋହ ,
ଦିନ ପରେ ଦିନ ଯାଏ ବିତି,
ଖାଲି ରହିଯାଏ
କିଛି ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି ।
ଦୁଃଖୀ ମଣିଷଟେ ମୁଁ ,
କିଏ ବା ସାଥୀ ମୋର !
ପର ଆପଣାର ମିଛ ମାୟାରେ ,
କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଏ ପାର୍ଥବ ଖୁସି ।
ସ୍ୱାର୍ଥପର ସମୟର
ଏଇ ସ୍ରୋତରେ,
ଚିରାଚରିତ ପ୍ରବାହିତ ଧାରାରେ:
ଜୀବନ ଆଉ ପଛକୁ ଫେରେନି,
ଗତକାଳରେ ଅଟକି ଯାଏନି,
କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେନି,
ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ବିକ୍ରତ ହୁଏନି ।
ଜୀବନ ତ ଶିଖାଇଛି
ବର୍ତ୍ତମାନରେ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ,
ଲଢ଼ିବା ପାଇଁ ,
ଆଉ ନିଜ ଭିତରର
ମଣିଷପଣିଆକୁ ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ,
ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ.....

ସନ୍ଧ୍ୟା ଅବକାଶ

-ସୌମେନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତି(ଶିକ୍ଷକ)

ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶେ ବୁଡ଼ନ୍ତି ଭାସ୍କର
ଅପୂର୍ବ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଆଭା
ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଓ ଅତୁଳନୀୟ ସେ
ପ୍ରକୃତି କୋଳର ଶୋଭା ||

ରକ୍ତିମ ରକ୍ତିମ ରକ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ଭାଲି
ଗଗନେ ତପନ ବୁଡ଼ି
ବିହଙ୍ଗମ ସର୍ବେ ବିଚରଣ ସାରି
ବାହୁଡ଼ନ୍ତି ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ||

ଚଷା ପୁଅ ଚାଷ କରି ସମାପନ
ଫେରଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଗତେ
ରାତ୍ରିର ଆଭାସ ପାଇ ଗାଇଥାଳ
ଧାର୍ଯ୍ୟ ଗୋଧନ ସଙ୍ଗତେ ||

ଉତ୍ତରି ଉଡ଼ାଇ ଉତ୍ତର ଦିଗରୁ
ବହିଆସେ ସମୀରଣ
ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ସେଇ ମୃଦୁ ମନ୍ଦ ଆହାଃ
ମୋହିନିଏ ତନ୍ମୁ ମନ ||

ଖୋଳ, ଝାଞ୍ଜି, ଘଣ୍ଟ ବାଜଇ ମନ୍ଦିରେ
ଆଳତୀ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ
ପ୍ରତି ଘର ପ୍ରତି ବୃନ୍ଦାବତୀ ମୂଳେ
ସଞ୍ଜ ବୀପ ଜଳୁଥାଏ ||

ରାଣୀଓଳା, କସର୍ଦ୍ଦା, କଟକ

ସ୍ମିତହାସ୍ୟ

-ପ୍ରଣବୀନନ୍ଦ ଭଞ୍ଜବାବୁ

ଚାଲିଗଲ ପ୍ରିୟା ତୁମେ ସ୍ମିତହାସ୍ୟ ଦେଇ
ସେ ହାସ୍ୟ ଅଧର ମୁଁ ଯେ ଭୁଲିପାରୁନାହିଁ

ମନର ପ୍ରଛଦେ ଆଜିଦେଇ ତୁମ ଚିତ୍ର
ରଙ୍ଗୀନ୍ ସ୍ୱପ୍ନର କଳ୍ପନା କରେ ରୋମାଞ୍ଚିତ

କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ସାଜିଗଲ ତୁମେ ଜୀବନର
ପ୍ରତି ଚିତ୍ରା ରେ ସତେକି ତୁମ ଅଧିକାର

ଚକ୍ଷୁ ବୁଜି ଶୋଇବାକୁ ଯେବେ ଟେଣ୍ଟାକରେ
ମିଳିଯାଅ ତୁମେ ପୁଣି ସ୍ୱପ୍ନ ରାଇଜରେ

କରିବସେ ଆଲିଙ୍ଗନ ହୋଇ ଆହ୍ଲାଦିତ
ବାସ୍ତବିକତା ସ୍ପର୍ଶରେ ହୁଏ ପ୍ରକୃଷ୍ଟିତ

ନଥାଅ ନଥାଅ ପ୍ରିୟା ତୁମେ ମୋ ପାଖରେ
କିନ୍ତୁ ଛାଡ଼ିଯାଅ ସ୍ମିତହାସ୍ୟ ମୋ ଓଠରେ

ନୁଁହେ ମୋ ପ୍ରେମିକା ତୁମେ, ନୁଁହେ ମୁଁ ପ୍ରେମିକ
ବୋଧେ ଏହା ନିସଙ୍ଗତାର କରୁର ଅଜହାସ୍ୟ

ଆଇ ଆଇ ଟି ମାତ୍ରାସ, ଟେନ୍ତାଇ, ଡାମିଲନାଡୁ

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା

-ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

ଓଡ଼ିଆ ମୋ ଭାଷା ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି
ଓଡ଼ିଆ ମୋ ପରମ୍ପରା
ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶେ ଜନମ ମୋହର
ଉତ୍କଳୀୟ ନାମ ଧରା ॥
ଯେ ରାଜ୍ୟ ସଂସ୍କୃତି ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ
ପରିଚୟ ନିତି ଦିଏ
ସେ ରାଜ୍ୟର ବିଜେ ସ୍ୱୟଂ ଜଗବନ୍ଧୁ
ଆଶିଷ ବାଣ୍ଟୁଣ ଥାଏ ॥
ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି ଗପ କାହାଣୀରେ
ହୋଇଅଛି ଭରପୁର
କଳା ସ୍ଥାପିତର କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ ଯେତେ
କାନ୍ଥ ବାଡ଼େ ଲେଖା ତାର ॥
କୋଣାର୍କର ଚିତ୍ର କୃଷକର ଗୀତ
ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଝୋଟି
ସକାଳ ସଂଜରେ ତୁଳସୀ ପୂଜନ୍ତି
ମସ୍ତକେ ଲଗାନ୍ତି ମାଟି ॥
ପର୍ବ ପର୍ବାଣିରେ ପିଠାପଣା ହୁଏ
ଏହି ଆମ ପରମ୍ପରା
ନିଜେ ଖାଇଥାନ୍ତି ପଡ଼ିଶା ବାଣ୍ଟନ୍ତି
ଶାନ୍ତି ଖୁସିର ପସରା ॥
ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶେ ଜଗନ୍ନାଥ ଧାମ
ଦେବତା ବଡ଼ ଠାକୁର
ଓଡ଼ିଆ ସଂସ୍କୃତି ତାର ପରମ୍ପରା
ଭାଷା ତାର ସୁ ମଧୁର ॥
ବାର ମାସେ ତେର ଯାତ ପାଳିଥାନ୍ତି
ମାଣବସା ଗୁରୁବାର
ଓଡ଼ିଆଣୀ ବହୁ ପୂରା ଶ ପଡ଼ନ୍ତି
ଏତ ଚଳଣି ଆମର ॥

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ଆମେ
ସର୍ବେ ହେବା ଆଗଭର
ଓଡ଼ିଆ କହିବା ଓଡ଼ିଆ ଲେଖିବା
ପରିଚୟ ଓଡ଼ିଆର ॥

ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ
ଗାନ୍ଧିନଗର, ନବରଙ୍ଗପୁର

କ୍ରମେ ସଞ୍ଜ ଆସେ ନଇଁ

-ପ୍ରଭାସିନୀ ସେନାପତି

ଚାଷୀ ଫେରିଲାଣି ଚାଷ କାମ ସାରି
କ୍ରମେ ସଞ୍ଜ ଆସେ ନଇଁ..
କୁଳବଧୁ ଜାଳେ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରଦୀପ
ସ୍ବାମୀ ସନ୍ତାନଙ୍କ ପାଇଁ ।(୧)

ଦୂର ଦେବାଳୟ ଭାସି ଆସିଲାଣି
ଘଣ୍ଟ, ଘଣ୍ଟା ର କଲ୍ଲୋଳ....
ଦୂର ଦିଗ୍ ବଳୟେ ବସା କୁ ବାହୁଡ଼ି
ଉଡ଼ିଲେଣି ପକ୍ଷୀ ଦଳ ।(୨)

ସୂର୍ଯ୍ୟ ମାଗିଲେଣି ମେଲାଣି ଯିବାକୁ
ମାଁ କି କୋଳକୁ ଡେଇଁ....
ପାହାଡ଼ ପାଙ୍କରୁ ଜହ୍ନ ଉଇଁଲେଣି
ତାରା ଉଠିଲେଣି ଚେଇଁ ।(୩)

ତପନ ବିରହେ ଯୁଁହ ଲୁଚାଇବେ
ଏବେ ତ ପାଦପ କୁଳ.....
ନିରୀହ ଶିଶୁଟି ଅନ୍ଧାରକୁ ଡରି
ଖୋଜିବ ମା ର କୋଳ ।(୪)

ଆକାଶ ବୁକୁରେ ଫୁଟିଯେ ଉଠିବ
ତାରା ଫୁଲ ଅଗଣିତ....
ଚଗଲା ସମୀର ଶୀତଳ ଛୁଆଁରେ
ମନ ହେବ ପୁଲକିତ ।(୫)

ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ଖୁଲି ଖୁଲି ହୋଇ
ହସିବ ଯେ ନୀଳ କଇଁ.....
ଦୂର ଗାଁର ସେ ପାହାଡ଼ ପାଙ୍କରୁ
କ୍ରମେ ସଞ୍ଜ ଆସେ ନଇଁ ।(୬)

ଭିଙ୍ଗାରପୁର, ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ମୋ ଗୁରୁ

-ପି.ପୁରବୀ ମହାନ୍ତି

" ନମାଇଁ ଜଣାଣ ତୁମ ପାଦ ତଳେ ରହି
କରୁଛି ସୁମରଣା ମୁଖ ତୁମ ଚାହିଁ ।
ସଂସାରକୁ ଅନ୍ଧାରରୁ ବାଟ ତୁମେ କାଡ଼ି
ଜ୍ଞାନ ର ଆଲୋକ ସଦା ବିତରଣ କର ।
ମାତା ପିତା ପରେ ତୁମେ ଅଟ ସହୋଦର
ବିଚଳିତ ମନ କୁ ବାଟ ଦେଇ ଜାଣ ।
ଭବିଷ୍ୟ ଅନୁଚିତ ର ପାର୍ଥକ୍ୟ ବୁଝାଇ
ସଂସାର ସମୁଦ୍ରକୁ ଶିକ୍ଷା ର ନାବ ଦେଇ ।
ପରିବେଶ ବିଶ୍ୱ କୁ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣେ ଯେବେ ଦେଖେ
ପରିଷ୍କାର ଦୃଶ୍ୟ ସତେ ତୁମ ମାର୍ଗ ଦେହି ।
ଛୋଟ ରୁ ବଡ଼ ହୋଇଣ ଯେବେ ଆମ୍ଭେ ବଢ଼ୁ
ପାଖେ ସଦା ସଭିଙ୍କର ଗୁରୁ ନାମେ କହୁ ।
ପାହାଚ ପାହାଚ ଯେବେ ଉଠୁ ପାଦ ଦେଇ
ଗୁରୁ ହେ ଆଶିଷ ତୁମ ଆମ ପ୍ରାଣ ରହି ।
ଗୁରୁ ତୁମ ହାତ ସଦା ରହୁ ହେ ମସ୍ତକେ
ପାଦ ତଳେ ରହୁ ସଦା ଆମ୍ଭରି ହାତ ଯେ ।
ଯେବେ ଚଳମଳ ହୁଏ ମନ ଓ ମସ୍ତିଷ୍କ
ମନେ ଥାଉ ସଦା ତୁମ ବାଣୀ କର୍ଣ୍ଣ ଧାର ।
କିପରି ବର୍ଣ୍ଣିବି ମୁହିଁ କିପରି ଭାବିବି
ନାହିଁ କଳନା କି ମାପ ହେ ଗୁରୁ ତୁମ୍ଭରି ।
ପୁରାଣ ଓ ଇତିହାସ କେତେ ଗୁରୁ କହି
ଶିଷ୍ୟ ବି ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏକଲବ୍ୟ ବୋଲି ।
ପିମ୍ପୁଡ଼ି ହେଉ ଅବା ସେ ହେଉ ବୃକ୍ଷଲତା
ସଭିଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଓ ଗୁଣ ଆହରଣ ହେବା ।
ହେଉ ଅବା ପଶୁ କିମ୍ବା ପକ୍ଷୀ କି ପତଙ୍ଗ
ସଭିଙ୍କ ଠାରେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଶିକ୍ଷା ଆମ୍ଭ କର୍ମ ।"

ବଣାଇଗଡ଼
ସୁନ୍ଦରଗଡ଼

ମେଳା ଲାଗିଛି

-ବିନୟ ମହାପାତ୍ର

ଏଇଠି ମେଳା ଲାଗିଛି
କେତେ ଲୋକଙ୍କର ଭିଡ଼
କାନ୍ଧରେ କାନ୍ଧ ଘଷି ହୋଇଯାଏ
ଦୁଇ ପଟେ ଦୋକାନ ସଜିଛି ।
ଭଲିକି ଭଲି, ନାନା ଜାତି ଦରବ
କେତେ ଜାତି କିଣିବା ବାଲା
କିଏ ଦେଖୁଛି, କିଏ ମୂଲଚାଲ କରୁଛି
କେହି କିଛି କିଣୁଛି, ବିକ୍ରି କିଛି ।

ଭିଡ଼ଠାରୁ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଠିଆ
ମୁଁ ଏକା, କୁନି ଛୁଆଟିଏ,
ଭିଡ଼କୁ ଦୂରରୁ ଟୁକ୍ ଟୁକ୍ ଦେଖୁଛି,
ଭିଡ଼କୁ ଡରଲାଗେ କାଳେ ହଜିଯିବି
ଭିଡ଼ରେ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେବାର ଭୟ
ମନକୁ ମୋର ଡରାଇ ଦେଉଛି ।
ଏତେ ସାରା ଦରବ ଦେଖୁଲେ
ମନତ ଡହଳ ବିକଳ ହେବ
ନିଜର ପକେଟ ଅଣ୍ଟାଲିବ,
ଦରବର ଦାମ ବେଶି,
ପକେଟରେ ଧନ କମ୍
ଧନ ଥିଲେ ଅବା
ଦରବ ସବୁ ଶସ୍ତା ଲାଗିଥାନ୍ତା
ନ କିଣିବାର ବାହାନାରେ
ମନ ବୁଝି ଯାଆନ୍ତା ।

ଭିଡ଼ ଠାରୁ ଏବେବି ଦୂରରେ,
ମୁଁ ସବୁକିଛି ଦେଖୁଛି ଶୁଣୁଛି,
କିନ୍ତୁ
ସେମାନେ କେହି ମୋତେ
ଦେଖୁବି ଦେଖୁ ନାହାନ୍ତି,

ମଲା ଦେହଟା ଉପରେ ଖାଲି
ଛଳନାର ଅଶ୍ରୁ ଢଳା ଚାଲିଛି ।
ଥୁଲାବେଳେ କେହି ଦେଖୁଲେନି
ଗଲାପରେ ବାହୁନି କାନ୍ଧିବାର
ସତେ ଏଠି ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଚାଲିଛି ।
ଏଇଠି ଏବେବି ମେଳା ଲାଗିଛି,
ଦରବର ମୂଲଚାଲ ହେଉଛି
ମୋ ପରେ କାହା ଭାଗେ କଣ ଆସିବ
ସେ ସବୁର ହିସାବ ଚାଲିଛି ।

ପଟିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପ୍ରେମିକାର ନିଷିଦ୍ଧ ପୃଥ୍ବୀ

-ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ସେଠୀ

ଆଜି ପାଟିରେ ତାଲା ମୋହର,
ହାତେ ବନ୍ଧନର ବେଡ଼ି ବିବାହର
ପାଦେ ପଡ଼ିଛି ଚାବି କାଠି ଶିକୁଳିର;
ଘୁରି ବୁଲୁଛି ଆଜି ଅତିଥି ସାଜି ମୁଁ
ଏକ ନିଷିଦ୍ଧ ପୃଥ୍ବୀର।

ସାଥୁ ସାଜିଛି ମୁଁ ଆଜି ଅନ୍ୟ କାହାର
ହୃଦେ ସାଇତି ରଖୁଛି ତୁମ ସ୍ମୃତିର ଛୁଆର;
କୁହ ସଖା!!
କିପରି ହେବି ରଜନୀଗନ୍ଧା
ଆଉ କାହା ବଗିଚାର,
ଯିଏ ଦିନେ ବସନ୍ତର ମଲ୍ଲୀ ସାଜିଥିଲା
ତୁମ ଅଗଣାର!!!

ବୁନିଆ କରେ ସିନା ମୋର
ଆଜି ଅପପ୍ରଚାର,
ତଥାପି ଲେଖେ ମୁଁ ଉପନ୍ୟାସ
ହାତେ ଧରି ଛବି ତୁମର।
ଚାହେଁ ମୋ ସାହିତ୍ୟରେ
ଜୀବିତ ରହୁ ଅସ୍ତିତ୍ବ ତୁମର,
ସେଥିପାଇଁ ମୋର ଲେଖନୀ ମୁନରୁ
ଝରିଆସେ ଅକୁହା ଶବ୍ଦ ଏ ହୃଦୟର।

ଏ କି!! ନିୟତି ମୋର ଭାଗ୍ୟର
ସତ୍ୟତାକୁ ଭୁଲି
ଖୋଜି ବୁଲୁଛି ମୁଁ ଶାନ୍ତି ଆତ୍ମାର,
ସାଂସାରିକ ଜୀବନରୁ ଦୂରେଇ
ଲେଖୁଛି ଖଣ୍ଡବାକ୍ୟ ସେ ମହାକାବ୍ୟର,
ହେବା ପାଇଁ,
ତୁମ ପରି ଅଚଳ ମହାମେରୁ ସହିଷ୍ଣୁତାର।

ଡେରୁନିଆଁ, ଅସ୍ତରଙ୍ଗ, ପୁରୀ।

-ଅଶ୍ୱିନି କୁମାର

ତୁମେ ବାରମ୍ବାର
ବଳବଳ ଘେନି ଚାଲି ଆସ ।
ସାତ ପୁରୁଷର ଭିତାମାଟିକୁ
ଖାଲି କରିବାକୁ ଚାଗିତ କର ।
ତ୍ୟାଗର ପ୍ରତିଦାନେ
ସ୍ୱାନ୍ତନା ମୂଳକ ଅର୍ଥରାଶି ସହ
ବିକାଶର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖାଅ ।।
ଦେଶର ବୃହତ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ
ବଳିଦାନ ଦେବାକୁ ଉପଦେଶ ଦିଅ ।।

ଏତିକି ହିଁ ସାବର ବିନତି
ଚାହୁଁଛ ଯଦି ଦେବା ପାଇଁ କିଛି,
ଦେଇ ପାରିବି କି
ଡଙ୍ଗର ବଦଳରେ ଡଙ୍ଗର ।
ଖମନ ବଦଳରେ ଖମନ ।
ଝରନ ବଦଳରେ ଝରନ ।
ଯେମିତି ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ
ନେବ ଆମ ଆଦିମ ଜୀବନ ।।

ଗଢି ତୋଳିଦେବ
ଆମ ପାଇଁ ଏକ ନୂଆ ବସତି ।
ବସତି ନିକଟେ ଲଗେଇ ଦେବ
ଚାହାର,ମହୁଲ,ଭାଲିଆ,ସର୍ଗିଗଛ ।।
ଆମ ପାଲିତ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ପାଇଁ
ନାନାବିଧ ଜଙ୍ଗଲୀ ଘାସ ।।
କୁଳୁକୁଳୁ ନାଦେ ବୋହିଯାଉଥିବ
ପାହାଡ଼ି ଝରଣା ।।
ଯୋଗାଇ ଦେବ 'ବେଡା' ଜମି ।
ଉପାସନା ପାଇଁ
କୁରେ ପତର ସହ ମୁଠାଏ ଝୁଣା ।।

ପୁରୁଣା ମଶାନ ରୁ ମାଟି ଆଣି
ପିଦର କୋଣରେ ସ୍ଥାପନ କରିବୁ
ଆମ ପୂର୍ବଜଙ୍କ ଅମ୍ଳାନ ସ୍ମାରକ ।।
ଗ୍ରାମପତି,ବୁଢ଼ାରଜା,ଭୀମାଦେଓ
ପାଇଁ ତୋଳିଦେବ ଗୁଡ଼ି ଗମ୍ଭୀରା,
ମାଟିପାଇଁ ବଳିଦାନ ଦେଇଥିବା
ଆମ ପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଫଳକ ।।

ହିଁ ଆମେ ଜାଣୁ
ଆମ ଆବେଦନ ଶୁଣିଲା ପରେ
ଦେବ ତୁମେ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା କୈଫଦ ।
"ସରକାର ପାଖରେ ଦେବା ପାଇଁ
ଏତିକି ଜାଗା ନାହିଁ" ।।
ଦେବା ପାଇଁ ନାହିଁ ଯଦି
କାଣିଚାଏ ଜାଗା,
ଆମ ସର୍ବସ୍ୱ ଲୁଚିନେବା ପାଇଁ
ଏତେ ତପ୍ତରତା କାହିଁ ।।

ଆମ ସର୍ବସ୍ୱ ପ୍ରତିଦାନେ
ମାଗୁନାହୁଁ ସାହାଯ୍ୟର ଭିକ ।।
ଏହା ଆମ ହକ, ନାର୍ଯ୍ୟଦାବୀ
ତୁମେ ମନେ ରଖ ।।

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ
ଝରିଗାଁ ନବରଙ୍ଗପୁର

ନାରୀ ନାରାୟଣୀ

-ଲଲାଟେନ୍ଦୁ ବାରିକ

ନାରୀ ପାଳିଥାଏ ଧରା ସଂସାର କୁ
ଜାୟା ପତ୍ନୀ ଭଗିନୀ ରୂପେ
ନିଜ ପ୍ରାଣ ବଳି କଷ୍ଟ ମଧ୍ୟେ ଲଢ଼ି
ବାଣ୍ଟି ଥାଏ ହସ ଖୁସି ଅଜାଡ଼ି
ସଂସାର ଯୁଦ୍ଧ ରେ ନିତି ଜଳିଜଳି
ଦୁଃଖ କୁ ଦିଅଇ ମନୁ ଅପସରି
ସଭିଙ୍କ ଖୁସି ରେ ହୋଇଥାଏ ଖୁସି
ନିଜର କୋହ କୁ ଅନ୍ତରେ ଚାପି
ସର୍ବସହା ରୂପେ ସେ ବିଦ୍ୟମାନ
କେଉଁ ଆବାହମାନ କାଳରୁ
ତାର ଶକ୍ତି ବଳେ ସଂସାର ଚି ଚାଲେ
ବିନା ବାଧା ଦିଆ ସଂଘର୍ଷରେ
ନିଜର ପ୍ରେମ ରେ ବାନ୍ଧେ ସଂସାରକୁ
ନ ରଖୁ ମନେ ଆପଣା ପର
ତଥାପି ସମାଜ ଦେଖୁଥାଏ ତାକୁ
ହୀନ ମନେ ଚକ୍ଷୁ ଆଛୁଆଳରେ
ନାରୀ ଆଗେଇଲେ ଦେଶ ଆଗେଇବ
କହିଥାଏ ଏହି ଶିକ୍ଷିତ ସମାଜ
ନାରୀ ରହିଯାଏ ଖାତା କଲମ ରେ
ନାରୀ ମରେ ଏଠି ଗଣ ଦୁଷ୍ଟର୍ମ ରେ
କନ୍ୟା ରତ୍ନ କର ଯତ୍ନ ର ସ୍ନେହାନ
ଶୁଭୁଥାଏ ଦେଶ କୋଣ ଅନୁକୋଣେ
କନ୍ୟା ଜନ୍ମିଲେ ଭାବିଥାନ୍ତି ବୋଝ
ଫିଙ୍ଗି ଥାନ୍ତି ଆବର୍ଜନା ବିନ ରେ
ସମାଜ ବୁଝେନି ଧୂସର ଅଭିମୁଖେ
ଯାଉଛି ସମାଜ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି
କାଳ ର ଗର୍ଭ ରେ ହେବ ଯେ ଲୀନ
ନିର୍ଯ୍ୟାତ୍ତିତ ଏହି ନାରୀ ଙ୍କ ଲୁହେ

ବାସୁଦେବପୁର ଭଦ୍ରକ

ମେଘ କୁ ଦେଇଛି ଚିଠି

-ମହେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ସ୍ୱାଇଁ

ପ୍ରିୟା ମୋ ରହିଛି ମୋହ ଠାରୁ ଦୂରେ
ଭାବୁଛି ନୀତି ମୋ କଥା
ଭାବି ମୋର କଥା ମନେ ତାର ହୁଏ
ଅସହ୍ୟ ପ୍ରେମ ର ବ୍ୟଥା

ରହିଅଛି ସିନା ଦୁହେଁ ଆମେ ଦୂରେ
ଖୋଜୁଛି ଆମର ମନ
ପ୍ରିୟ ସହ କେବେ ପ୍ରିୟା ମୋଳ ହେବ
ଗଣୁଛି ମୁଁ ସେଇ ଦିନ

କାହାକୁ କହିବି ମୋ ହୃଦୟ କଥା
କିଏ ବା ଶୁଣିବ ଏଠି
କହିବ ଯାଇ ମୋ ଅଳସୀ ପ୍ରିୟା କୁ
ଝୁରୁଛି ମୁଁ ତାକୁ ସେଠି

ଆକାଶରେ ଦେଖୁ ନୀଳ ମେଘ ଖଣ୍ଡ
ଭାବୁଥାଏ ମୁହଁ ମନେ
ମେଘ କୁ କହିବି ମୋର ମନ କଥା
କହିବ ମୋ ପ୍ରିୟା କାନେ

ତାକିଲି ମେଘ କୁ ଶୁଣ ଆହେ ମେଘ
ରଖିବ ଗୋଟିଏ କଥା
ପ୍ରିୟା ର ପାଖକୁ ଯିବ ଆହେ ତୁମେ
କହିବି ମୋ ମନ କଥା

ଦେବ ତାକୁ ମୋର ଏହି ପ୍ରେମ ଚିଠି
ବୁଝେଇ କହିବ ତାକୁ
ଆଉ କିଛି ଦିନ ଗଲେ ଫେରି ମୁଁ ଆସିବି
କହିବି ମୋର ପ୍ରିୟାକୁ

ତୁମ ବର୍ଷା ଛିଟା କିଛି ବିଞ୍ଚିଦେଇ ଯିବ
ପ୍ରିୟା ର ଉପରେ କିଛି
ପ୍ରେମ ବ୍ୟଥା ତାର କମିଯିବ ମନୁ
ଦେଲେ ପ୍ରେମ ଛିଟା ବିଞ୍ଚି

ଶୀତଳ ପବନ ଟିକେ ଛୁଇଁ ଯିବ
ପ୍ରିୟାର ଦେହ କୁ ମୋର
ହୃଦୟ ଭିତର ସବୁ ପ୍ରେମ ବ୍ୟଥା
ଲିଭି ଯିବ ମୋ ପ୍ରିୟା ର

ପଥରଚକଡ଼ା, ମାଧପୁର, ଫାଟେଗଡ଼, ନୟାଗଡ଼
ପିନ-୭୫୨୦୭୮

ମା ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି

-ଶ୍ରୀମତୀ ନିରୁପମା ମିଶ୍ର

ମା ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି,
ସଜେଇ ହେଇନି ଆଜି ସହର,
ବାଜୁନି କାନଫଟା ଗୀତ,
ଅବା ଆଇସ୍କ୍ରିମ, କୁଲିଫ୍ ର ଶବ୍ଦ ।

ମା ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି,
ଦୁର୍ଗା ଘର ଶୂନ ସାନ, ଗହଳି ନାହିଁକି ଚହଳି ନାହିଁ,
ମନଭିତରେ ସତେକି ଆଉ ସରଗ ନାହିଁ ।
ବିଧବା ସାଜିଛି ସହର ଅବା,
ପୋଛି ଦେଇଛି ତା ' ସିନ୍ଦୂର ରୁ ଗହଳି ର ସିନ୍ଦୂର କେହି.
ଚୁପଚାପ ସହର ର,
ଚାନ୍ଦିନୀ ରାତି ତା ବି ନିସଙ୍ଗ ରେ ଗୁମୁରୁଛି
ଶ୍ମଶାନ ଛାଡି ପରି ।

ମା' ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି,
ଏଥର ସହର ରେ ଗର୍ଜନ କରୁଛି କେଉଁ ଏକ ଦାନବ,
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବିଭୀଷିକା ରଚିଛି ଆଜି ତାର ଡାଣ୍ଡବ ।
ସହର ର ଛାଡି ଉପରେ ପକାଇଛି
ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସତ ସତ ଶବ...
କାଂଦୁଛି ଏ ଧରିତ୍ରୀ, ବିଶ୍ୱ, ଆଉ ରାଜ୍ୟ ।
ଆଜି ପୁଣି ହାରିଛି ମାନବ ତାର ସ୍ୱଧ୍ୱନତା, ଚିନ୍ତାଧାରା,
ବିଶ୍ୱାସ.....

ତୁ ପରା ଆସିଛୁ,
ଧରି ଧନୁ ତୀର, ପୁଣି ହୁଙ୍କାର ଦେଉ ମା 'ତୋର
ସିଂହ,
ପୁଣି ଚତୁର୍ଦିଗେ ବାଜିଉଛୁ ତୋର ବୀରତାର ଧ୍ୱନି,
ପୁଣି ବିନାଶ କର ମା 'ଏ ଦାନବ କୁ,
ଗୁହାରି ଉଠୁ ଦଶଭୁଜା ମା ଦୁର୍ଗା ଧ୍ୱନି...
ପୁଣି ସଜେଇ ଦେ ମା' ସହର କୁ,
ମାନବକୁ ଏ ବିଶ୍ୱକୁ ।

ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି
ଆଜି ଚିଠି ଲେଖେ କହିଜଣେ ତୋର ଝିଅ
ଲୁଚି ଲୁଚି ସେ ଦାନବ ମୁହଁରୁ...
ମା ଗୋ ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି...
ବିଶ୍ୱାସ ର ଦୀପ ଧରି ଛାଡି ରେ କୋହ କୁ ଚାପି ଧରି..
ଧୂସହ ଦୁଆରେ ଠିଆ ଏ ସମାଜ,
ମା ତୁ ଆସିବୁ ବୋଲି ।

ଅଧ୍ୟାପିକା
ଉଦୟନାଥ ସ୍ୱୟଂ ଶାସିତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ,
ଅତ୍ୟାପୁର, କଟକ

ପାର୍ବଣେ ଦଶହରା

ବରଷା ଶେଷେ ମରତେ ଆସେ
ଏଇ ରତ୍ନ ଶରତ
ପାର୍ବଣ ରତ୍ନ ନାମେ ବିଦିତ
ସଭିଏ ଆନ୍ତି ଜାତ ।।

କଳା ମେଘ ତ ଗଗନେ ଲୁଚେ
ନୀଳ ଅମ୍ବର ଦିଶେ
ଧଳା ବଉଦ ଖଣ୍ଡକୁ ଖଣ୍ଡ
ଆକାଶ ପରେ ଭାଷେ ।।

ଜହ୍ନି କାକୁଡ଼ି ଫୁଲରେ ଶୋଭା
ବାଡ଼ି ବଗିଚା ସାରା
ଶାଗୁଆ ଧାନ କ୍ଷେତ କୁ ଦେଖୁ
ଚାଷୀ ମନ ଅଧିରା ।।

ବିଲ ପାଟ ରେ କାଶତଣ୍ଡି ର
ଶୋଭା ଯେ ଅନୁପମ
ସତେ କି ଧରା ଶୁଭ୍ର ବସନ
ହୋଇଛି ବେହରଣ ।।

ନଦୀ ତଟାଗ ବାମ୍ଫି ର ଜଳ
ଗୋଳିଆ ଦିଶେ ନାହିଁ
ସରୋବର ରେ ଆହା କି ଶୋଭା
ପଦ୍ମ ଅଁ ନାଲି କଇଁ ।।

ଶୁଭ୍ରୁକୁଣୀ ବୁଧେଇ ଓଷା
ନିଶା ମଙ୍ଗଳ ବାର
କୁଆଁରୀ ମାନେ ଚାନ୍ଦ ପୂଜନ୍ତି
କୁମାର ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ।।

ମା ଦଶଭୁଜା ହୁଅନ୍ତି ବିଜେ
ସଭିକା ମନ ଖୁସି

-ସନ୍ଧ୍ୟାରାଣୀ ହୋତା

ଜାତି ଧରମ ଭେଦ ନ ମାନି
ପାଳନ୍ତି ମିଳି ମିଶି ।।

ଦୁଷ୍ଟ ନାଶିନୀ ସବୁ ପାଳିନୀ
ଦୁର୍ଗେ ଜଗଜ୍ଜନନୀ
ଧରା ର ପାପ ଭଣ୍ଡାସ ପାଇଁ
ମରତେ ଆସ ପୁଣି ।।

ଏ ମହାମାରୀ କବଳେ ଆଜି
ବିଶ୍ୱ ଯେ ଧରହର
ଦୁର୍ଗତି ନାଶ ହେ ମହାମାୟୀ
ଯୋଡୁଛୁ ଆମେ କର ।।

ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ଭରିଦିଅ ମା
ପ୍ରତିଟି ଘରେ ଘରେ
ତୁମ ଆଗମେ ହସ୍ତ ଏ ଧରା
କରୁଣା କର ବାରେ ।।

ଏହି ମାଗୁଣି ସିଂହ ବାହିନୀ
ମାତା ଅମ୍ବିକେ ଘେନ
ମହିଷାସୁର ମର୍ଦ୍ଦିନୀ ମାଗୋ
କରୁଛୁ ନିବେଦନ ।।

ପ୍ରତି ବରଷ ପାର୍ବଣ ଆସୁ
ହସ୍ତ ଧରଣୀ ରାଣୀ
ଦଶହରା ରେ ପୂଜିତ ହୁଅ
ଆହେ ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣୀ ।।

ଡାକ୍ତରୀ, ନବରଙ୍ଗପୁର

ଥରେ ଭଲ ପାଇକି ତ ଦେଖ

-ଉତ୍କଳିକା ରାଉତ

ତୁମ ସ୍ବପ୍ନ ର ସରହଦ କୁ
ଡେଇଁବା ର କ୍ଷମତା
ମୋଠି ନାହିଁ ସତ
କିନ୍ତୁ ତୁମ ସ୍ବପ୍ନ ରେ ସ୍ବପ୍ନିତ ତ ହୋଇ ପାରିବି ।।
ଫଗୁଣ ରେ ଫଗୁ ଆଣି
ତୁମ ଗାଲରେ ନେଶି ଦେଇ
ପାରିବିନି ସତ
କିନ୍ତୁ ମୋ ପ୍ରେମ ର ରଙ୍ଗରେ ତ ତୁମକୁ ରଙ୍ଗେଇ ଦେଇ ପାରିବି ।।
ବର୍ଷା ରୁ ମେଘ ଠୋପା
ଛଡେଇ ଆଣି ପାରିବିନି ସତ
କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମ ର ବର୍ଷା ରେ
ନ ଛୁଇଁ ବି ତ ତୁମକୁ ଓଦା କରି ଦେଇ ପାରିବି ।।
ଥରେ ଭାବି କି ତ ଦେଖ
ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ
ହଁ କି ନୁହଁ ,
ତୁମେ ଥରେ ଆମ ସଂପର୍କ କୁ ସଜାଡି ତ ଦେଖ
ସାରା ସଂସାର ର ଖୁସି କୁ ତୁମ ପାଖେ ଅଜାଡି ଦେବି
ଥରେ ମୋତେ ଭଲ ପାଇକି ତ ଦେଖ ।।

ନୀଳଗିରି , ବାଲେଶ୍ବର

"ବିନତୀ"

-ଶ୍ରୀନିବାସ ସାମଲ

ଏବେ ବି ଝୁରୁଛି ରାଧା
ଦେଖୁଛୁ ଆ' କାହ୍ନା
ଖୋଜୁଅଛି ତୋତେ ଏକା
ତୋ ପ୍ରିୟ ଯମୁନା ।

ଫୁଟୁଛି ଶତେକ ପଦ୍ମ
କାଳିନ୍ଦୀର ଜଳେ
ହେଲେ ତୋ ବଂଶୀ ସ୍ବନ
ଶୁଭୁନି ସେ କୂଳେ ।

ଲୀଳା ତୋ ଲଗାଇ ଥିଲୁ
ଗୋପୀଗଣ ଧରି
ତୋ ନାମ ଶୁଣିଲେ କଂସ
ଯାଉଥିଲା ଡରି ।

କେତେ ଦିନ କହ ଆଉ
ଝୁରିବ ଯମୁନା
କଂସର କଷଣ ଏବେ
ସହି ଯେ ହୁଏନା ।

ଆ' ଥରେ କାହ୍ନା ପୁଣି
ଫୁଙ୍କିଦେ ତୋ ବଂଶୀ
ତୋ ପରଶ ପାଇ ନାଚି-
ଉଠୁ ତୋ ମାନସୀ ।

ଅନାଇ ବସିଛି ଭକ୍ତ
ତୋତେ ଦିବା ନିଶି
ଦରଶନ ପାଇ ତୋର
ହେବ ମହାଖୁସି ।

କଳିଯୁଗେ ନ ହୋଇ
ଆଉ ଆନମନା
ଥରେ ଆସି ବୁଝି ଯା'
ଭକ୍ତର ବେଦନା ।

ମାଣିକ ବସିଛି ରଖି
କ୍ଷୀର, ଦହି, ଛେନା
ନିତି କରେ କଦମ୍ବଟା
ଦିନ ଯେ ଗଣନା ।

କେଉଁଦିନ ଆସିବ ତା'
ପରିଚିତ କାହ୍ନା
ତା'ଉପରେ ହସିଖେଳି
ହେବ କେତେ ଅନା ।

ଗୋପାଳଗଣ ଝୁରନ୍ତି
କାହ୍ନୁ ତୋର ବିନା
ଥରେ ଆସି ଦେଖୁଯା'
ନିରାଶ କରନା ।

ମାଣିତ୍ରୀ, ବାଲିଚନ୍ଦ୍ରପୁର, କଟକ

ଭାବିଥିଲି କବିଟିଏ ହୁଅନ୍ତି କି

-ସତ୍ୟରଞ୍ଜନ ଦାସ

ଭାବିଥିଲି କବିଟିଏ ହୁଅନ୍ତି କି
ହେଲେ ତୁମକୁ ଦେଖିଲା ପରେ ଲାଗୁଛି
ତୁମେ ମୋ ମୁଖନିସୃତ କବିତା
ମୋ ଭାବନା ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳର କଳିକା !

ତାରା ଭରା ରାତିରେ
ଦେଖିବାକୁ ତାହେଁ ଜହ୍ନକୁ
ହେଲେ ତମେ ତ ଜହ୍ନଠାରୁ
ଆହୁରି ଶୁଭ୍ର ଆଉ ଦିପ୍ତିମୟୀ !

ଖୋଲି ଦେଲେ ଝରକା
ଫୁଟି ଉଠେ ଲକ୍ଷେ ତାରା
ତାକୁ ଦେଖି ଭୁଲି ଯାଏଁ
ନିଜ ଶାନ୍ତ ସରଳ ଚେହେରା !

ଚେନାଏ ହସରୁ ଝରିପଡ଼େ
କୋଟି କୋଟି ମୁକ୍ତା,
ମୁବା କାହିଁକି ଖୋଜିବି ସାଗରରୁ ଶାମୁକା !

ତୁମପରି ପ୍ରେମିକାକୁ ପାଇଲା ପରେ
ପାଇଗଲି ଜୀବନ ରାସ୍ତା,
ତେବେ କେଉଁ ସୁନ୍ଦରତାକୁ ନେଇ
ଲେଖିଥାନ୍ତି ଅବା କବିତା???

ରତନାଙ୍ଗ, ବୈଷ୍ଣବମଠ
ଯାଜପୁର, ଓଡ଼ିଶା

ନିଷ୍ଠୁର....

-ଦେବେନ୍ଦ୍ର ସେଠୀ

ଆଃ!!

କେତେ ଅବୋଧ
ସେ ଦୁଷ୍ଟାମୀ କାନ୍ଧିତା
ପ୍ରତି ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟାରେ
ଗଳ ବାନ୍ଧି କରୁନଥିଲା
କାନ୍ଦୁଅ ଚିକଟା ଶବ୍ଦ
ଗୁଡ଼ାକ ।

ଅଦୃଶ୍ୟ ରେଖା ଉପରେ
ବିଶ୍ଳେଷ କ୍ଷେତ୍ର ସବୁକୁ
ମୁଁ କାଳେ ଅହଲ୍ୟାର
ନାମକରଣ କରାଏ
ତୁମେ କୁହ!

ଏ ସବୁ ଭାବିବା ତୁମର
ଗୋଟି ମନ୍ଦ ଅଭ୍ୟାସ,
ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ିବା
ତୁମପାଇଁ ସିଆଣିଆଣି
ପ୍ରେମ କାହାଣୀର
ଗୋଟି ମସ୍ତବତ
ଉପନାସ କୁହଁ ତ
ଆଉ କଣ!

ତରିକା ଖୋଜିବାରେ
ଅନେକ ଭିତ୍ତ ଆଉ
ସେଇ ଭିତ୍ତ ବୋଝରେ
ହଜିଯାଆନ୍ତି ତୁମର
ଅକ୍ଷର କାଣ୍ଡଜାନ..

ଦେଖୁନ ଗୋଟି
ପ୍ରେମର ମଲା ପୃଷ୍ଠା
ଉପରେ ଶୋଷି
ହେଉନାହିଁ ଗାଢ଼ ରାତି
ଯେଉଁ ରାତିରେ ପାପୁଲି
ବି କିଣେ ବିକେ ଓ ସ୍ଵର୍ଗ
କରେ ଏକାନ୍ତେମୀଏ
ସମ୍ପର୍କର ସ୍ରୋତକୁ ।

ସେ ସ୍ରୋତରେ ପୋତାଶୟ
ହେଉନି କାହିଁ ତୁମର
ସେ ବେନାମିଆ ଅଝଟ,
ଯେଉଁ ନିଷ୍ଠୁରର
ତେଜସ୍ଵୀ ଦେଖୁ
ଚମକି ନ ଯାଆନ୍ତୁ
ଆଖି ଢେଣା ନିଦ,
ମୁଠାଏ ବେଖୁସ ଚଢ଼ପ,
ସ୍ନେହେ ଦରବିକଶିତ ପ୍ରେମ!

ଅଧ୍ୟକ୍ଷନରତ ଗୁରୁଛାତ୍ର, ଜୟପୁର, କୋରାପୁଟ

ସିଦ୍ଧି ବିନାୟକ

(ଗୀତ - ଶଙ୍କରାଭରଣ)

-ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ଗିରି

ଜୟ ଜୟ ଗଣାଧିପତି ସିଦ୍ଧି ବିନାୟକ,
ଅଗ୍ରପୂଜ୍ୟ ଦେବ ତୁମ୍ଭେ ବିଘ୍ନ ବିନାଶକ,
ଗଣନାଥ ଲକ୍ଷ୍ମୋଦର,
ଗଜାନନ, ବିଘ୍ନରାଜ ନାମ ଯେ ତୁମ୍ଭର ।

ଗଣେଶ ଓ ଗଣପତି ପୁଣି ଏକଦନ୍ତା,
ହେରମ୍ଭ ଓ ବକ୍ରତୁଣ୍ଡ ସାଥେ ବିଦ୍ୟାଦାତା,
ମହାଦେବ ତବ ପିତା,
ଜଗଜ୍ଜନନୀ ପାର୍ବତୀ ଅଟନ୍ତି ଯେ ମାତା ।

ବେନି କରେ ଧରିଅଛ ପାଶଅଙ୍କୁଶକୁ,
ବାହନ ତବ କରିଛ ମୁଷିକରାଜକୁ,
କପାଳରେ ଧରି ସୋମ,
କି କହିବି ପ୍ରଭୁ ତୁମେ କେତେ ମନୋରମ ।

ନରଦେହଟି ତୁମ୍ଭର ଦିଶେ ଧୂମ୍ରବର୍ଣ୍ଣ,
ଗଜଶିର ସାଥେ ପୁଣି ଶୋଭେ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ,
ଲହୁ ତବ ହସ୍ତେ ଧରି,
ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେ ଉପବୀତ ବଜ୍ରଭାଙ୍ଗି ଶୋଭାଶିରୀ ।

ଭାଦ୍ରବର ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଥୀ ଲଗ୍ନରେ,
ପାଦ ଥାପିଥିଲ ପ୍ରଭୁ ଧରିତ୍ରୀ ବକ୍ଷରେ,
କଥା ରଖୁ ମାତାଙ୍କର,
ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଇଦେଲ ଶିର ।

ତେଜ ଧରିଛ ପ୍ରଭୁ ହେ କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର,
ଉଦରେ ରଖୁଛ କୋଟି ବିଦ୍ୟାର ଭଣ୍ଡାର,
ତବ ନାମ ଦେଲେ ଧରି,
ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସବୁ ମନୁ ଯାଏ ଅପସରି ।

ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧିରେ କେହି ତ ବୁଝିଁ ତୁମ ସରି,
ପିତାମାତାଙ୍କର ଚାରିପଟେ ଗଲ ଘୁରି,
ହରାଇଲ ଅଗ୍ରଜକୁ,
ପିତାମାତା ବଡ଼ ଜଣାଇଲ ଯେ ସଭିକୁ ।

ବୁଦ୍ଧିଦାତା ଅଟ ପୁଣି ସିଦ୍ଧିଦାତା ତୁମ୍ଭେ,
ତୁମ୍ଭ ନାମର ସ୍ମରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଶୁଭାରମ୍ଭେ,
ଘେନ ଭକ୍ତି ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି,
ସର୍ବବିଘ୍ନ ଦୂରକର ଏତିକି ଯେ ଅଳି ।

ଶୁଭବୁଦ୍ଧି ସାଥେ ପୁଣି ଦିଅ ବିଦ୍ୟାଜ୍ଞାନ,
ଯୋଡ଼ହସ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ କରୁଛି ପ୍ରଣାମ,
ଆହେ ପାର୍ବତୀନନ୍ଦନ,
କର ପ୍ରଭୁ ସଂସାରର ଅରିଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡନ ।

ତୁମ୍ଭରି ଶରୀରେ ଭରା ସର୍ବଦେବ ଶକ୍ତି,
ବିଦ୍ୟା ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ କଲେ ତୁମ୍ଭ ଭକ୍ତି,
ପ୍ରଣତି ଘେନା କର,
ଦିଅ ବାରେ ପ୍ରଭୁ କୋଟି ବିଦ୍ୟାର ଭଣ୍ଡାର ।

କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ପ୍ରେମର ନୀରବ ପ୍ରତ୍ୟାଶାମାନ

-ସୁଶାନ୍ତ କୁମାର ମଲିକ

ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମେ ମୋତେ
ବହୁତ ଭଲପାଅ;
ଦୁନିଆର ସବୁ ଖୁସି
ଦେବା ପାଇଁ ଚାହିଁ,
କିନ୍ତୁ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଏନା
କାହିଁକିନା;
କାହାର ସ୍ବପ୍ନ ହୋଇ ରହିବା
ମୋର ନୁହେଁ ଇଚ୍ଛା,
କିନ୍ତୁ କାହାର ପ୍ରେମରେ
ନିଜକୁ ହଜେଇ ଦେବା
ମୋର ନୁହେଁ ପେସା କି ନିଶା ।

ହଁ, ଏ ପୃଥିବୀଟା
ଯେତେଦିନ ଥିବ
ତୁମେ ମୋର ମନେ ପଡ଼ୁଥିବ
ହଠାତ୍ ଯଦି ଝଡ଼ ଆସେ -
ସବୁକିଛି ଓଲଟ ପାଲଟ ହୋଇଯାଏ
ତାହେଲେ;
ତୁମେ ମୋତେ ନ ପାଇବ,
ପାଇବ;
ସମ୍ବୃତି ସାଇତା କିଛି ଦରବ ।

ନା ସେଠିଥିବ ତାଜମହଲ
ନା କୋଣାର୍କ ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ମନ୍ଦିର
ନା ଥିବ କୁତବମିନାର -
ନା ଥିବ ତୁମ ମୋ ସମ୍ପର୍କରୁ କିଛି
ଅଛିଣ୍ଡା ଖୁଅ ଅବା;
ଟିକେ ସମ୍ବୃତି ଓ ତା'ର ମହକରୁ କିଛି ।

ତୁମେ ଯଦି ଚାହିଁପାର
ଅସରପା ପରି ଉଡ଼ିବାକୁ ବହୁଦୂର
ଅମାନିଆ ହୋଇ -
ସୀମାହୀନ ସେ ଆକାଶକୁ,
କିନ୍ତୁ;
ବାରମ୍ବାର ପଡ଼ିଯିବ
କିଛି ଖୋଜି ନପାଇବ
ପୁଣି ଫେରିବ
ସେଇ ପୁରୁଣା ଘରର ଫଟା କାଛକୁ ।।

ବାହାନଗା, ସୋର, ବାଲେଶ୍ବର

ଚିକି ଶିଶୁଟି ମୁଁ

-ଆଶିଷ କୁମାର ସ୍ୱାଇଁ

ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି ଚିକି ଶିଶୁଟି
ଗୁଲୁରୁ ଗୁଲୁରୁ ମୋର କଥାଟି ,
ଯୁକ୍ତାକ୍ଷର ଦୁହେଁ ମୋର ଶବ୍ଦଟି
ଚିକି ଶିଶୁଟି ମୁଁ ଚିକି ଶିଶୁଟି ।

ଦୁହେଁ ଅଭିଧାନ ମୋର ଶବ୍ଦଟି
ବା' ଓ ମା' ଡାକଇ ନିତି ମୁହିଁଟି,
ଜେଜେ ଓ ମା'ଙ୍କର ମୁହିଁ ସାଥୁଟି
ଚିକି ଶିଶୁଟି ମୁଁ ଚିକି ଶିଶୁଟି ।

ଥୁକୁଲୁ ଥାକୁଲୁ ଚାଲି ମୋରଟି
ଖୁଲି ଖୁଲି ହସ ମୋର ମୁହଁଟି ,
ଦୁଃଖୀର ଦୁଃଖ ମୁଁ ନେଇ ଯାଏଟି
ଚିକି ଶିଶୁଟି ମୁଁ ଚିକି ଶିଶୁଟି ।

ବାଲି ନଟପଟ ଖେଳ ମୋରଟି
ହିଂସା ଓ କପଟ ଜାଣି ନାହିଁଟି ,
ମାଆର ପଣତ ମୋର ସ୍ୱର୍ଗଟି
ଚିକି ଶିଶୁଟି ମୁଁ ଚିକି ଶିଶୁଟି ।

ସାବିତ୍ରୀ ଭବନ , ସିଆରା , ପୁରୀ

ମୁଁ ନାରୀ

-ପୂଜାରାଣୀ ବେଉରା

ଜୀବନ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଅଭିସାରୀ
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ପୃଥ୍ବୀ ସମ ଉତ୍ତାପେ ତାପିତ
ସ୍ଵଳିତ ଗଳିତ ନିଷ୍ପେଷିତ
ପୁଣି ଖଢ଼େ ହୁଏ ଚିରି
ମୁଁ ନାରୀ, ମୁଁ ନାରୀ , ମୁଁ ନାରୀ....
ବକ୍ଷେ ରୁଧିର ପୀୟୂଷ ସମ
ଗର୍ଭ ବୋହି ମୁଁ ସନ୍ତାପେ ସନ୍ତାନ
ଅନ୍ତ ଫାଡ଼ି ଫାଡ଼ି
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ଲୀର୍ଭା ସମ ଆତ୍ମ ସମ୍ମାନ
ଆତ୍ମ ସମୀକ୍ଷା ସୁପ୍ତ
ଜଗହିତେ ପୁଣି ବହିନି ସେ ଆଶ୍ରେୟଗିରି
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ପ୍ରଦୀପ ଜ୍ୱଳନେ ସଲିତା ଆଜି ମୁଁ
ହରାଏ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅମୀରେ
ଆଉ ଭରି ଭରି
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ଶେର ମାଣ ଅଛି ,ପୁତ ବି ଉଠିଛି
ତଥାପି ମୁଁ କପୋତୀ ବାହୁନେ ଜରାଶ୍ରମେ
ନିଜ ଠିକଣା ଖୋଜି ହଜାଇ
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ସ୍ଵକ୍ଷେ ଲଦା ମୋ ଲାଞ୍ଜନା ଭର୍ତ୍ତନୀ
କୁସିତ ସେହି କାମାକ୍ଷ ବାସ୍ନାର
ମୁଁ କାଳେ ସୁତ୍ରଧାରୀ
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ପଥପ୍ରାନ୍ତେ ମୁଁ ପଥର ଅନ୍ତେ ମୁଁ
ମଞ୍ଜେ ନାଚେ ମୁଁ କାଠର କଣ୍ଢେଇ ଗଞ୍ଜଣା ସହି
ଆଉ କାହା ହାତେ ବନ୍ଧା ହୋଇ

ମୁଁ ନାରୀ
ମୁଁ ନାରୀ
ମୁଁ ନାରୀ....
ସମ୍ୟକ୍ ସେହି କିଂଚିତ ବଂଚିତ
ଆଶା ଆଲୋକର ଉଦ୍ଭାସିତ
ହେବାପାଇଁ ପ୍ରତୀସାରୀ
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ମୁଁ କ୍ଳାନ୍ତ କମଳା ,ଯାମିନୀ,ତରଣୀ
କ୍ଷିର ନିର୍ଝରିଣୀ,ଜାହ୍ନବୀ
ପୁଣି ପ୍ରଖର ସ୍ରୋତସ୍ନିନୀ
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ଦୁର୍ଗା,ରମଣୀ,ଉର୍ମିଳା,ଚଂଚଳୀ
ସୀତା,ଗୀତା,ପୁଣି ପରିତ୍ୟକ୍ତା
ସମାଜରେ କଳଂକିନୀ
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ନିର୍ଭୟା ପୁଣି ପିପିଲି ଦୁହିତା
ରାଜସ୍ଥାନର ସେ ଅବହେଳିତା
କାଢ଼େ ଗର୍ଭାଶୟ ପେଟ ଚାଖଣ୍ଡକ ପାଇଁ
ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ ମୁଁ ନାରୀ....
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ଧନଜନ
ଦୁହେଁ ମୁଁ ଭିକ୍ଷୁକ ପ୍ରେମର
କ୍ଷୁଦାର୍ଥ ମୁଁ ମୋ ପରିଚୟର
କିଏ ସେ ଦେବ କିଏ,କିଏ ମୋ ପରିଚୟ
ଏ ଅନ୍ଧ ସମାଜରୁ କଳା ଚଷମା ଖୋଲି
ମୁଁ ନାରୀ..... ମୁଁ ନାରୀ..... ମୁଁ ନାରୀ.....

ଅସ୍ତରେଶ୍ୱର, କଟକ

ତୁମେ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର କର

-ଶାନ୍ତନୁ କୁମାର ରାଉତ

ଗାଁ ଗଣ୍ଡା ସବୁ ଖାଁ ଖାଁ ଲାଗୁଛି

ସହି ହଉନାହିଁ ଆଉ

କୁମାର କାନ୍ଦଣା ଚାଇନା କାନ୍ଦୁଛି

ଯେ ତା କଲା କରମର ଦାଉ ।

କିପରି ତା ସୃଷ୍ଟି କେଉଁଠୁ ତା ଜାତ

ପାରୁ ନାହାନ୍ତି କେ ଜାଣି

ଚାଇନା ରୁ ଆସି ଓଡ଼ିଶାରେ ମଧ୍ୟ

ପିଆଇ ଦେଲାଣି ପାଣି ।

କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ମିଶି

ନେଲେ ଦୃଢ଼ ପଦକ୍ଷେପ

ଲକ ଡାଉନ କରି କରୋନା ରୋକିବା

ରଖିଲେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ ।

ନିଜ ସଚେତନ ନିଜର ତ ବନ୍ଧୁ

ବାହାରକୁ ଯିବା ନାହିଁ

କିଛି ଦିନଯାଏ ଘରେ ରହିଯାଇ

କରୋନା ଦେବା ଦୁରେଇ ।

ଦେବା ଦେବୀଙ୍କର ଧାମ ପରା ଇଏ

ପୂଜିବା ତାଙ୍କ ପୟର

ଜଗତର ନାଥ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ

ଏ କରୋନା ଦାଉ ରୁ

ପ୍ରଭୁ ତୁମେ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର କର ।

ନୂଆସାହି , ପାଟରଙ୍ଗା , ଯାଜପୁର

ସାଇତି ରଖିବା ସ୍ମୃତିକୁ

-ବିନୟ କୁମାର ଦାସ

ତୁମ ସହ ଆଉ ହେବା ଯେ ଦେଖା
ଜଣା ପଡୁ ନାହିଁ ମୋତେ
କିନ୍ତୁ ଏହା ସତ ହସିଯିବା ଆମେ
ସମୟର ମହସ୍ତୋତେ ।
ଖରା ବେଳେ ଆଉ ନିଛାଟିଆ ତୋଟା
ନଇ କୁଳ ସଞ୍ଜ ବାଆ
ଲୁଚେଇ ଲୁଚେଇ ତୁପି ତୁପି କଥା
ପ୍ରେମ ଚିଠି ଦିଆନିଆ ।
ମନେ ପଡୁଥିବ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି
ଲୁହ ବୋହି ଯିବ କେତେ ।
ତୁମ ସହ ଆଉ ହେବା ଯେ ଦେଖା
ଜଣା ପଡୁ ନାହିଁ ମୋତେ ।
ଦେଖା ଦେଖୁ ପାଇଁ ମନ ହେବ ସିନା
ପାରିବିନି ଆଉ ଦେଖୁ
କରିବା କାମନା ନିଜ ସଂସାରରେ
ଯେମିତି ହେଇବା ସୁଖୀ ।
ସାଇତି ରଖିବା ମନ ଫରୁଆରେ
ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ଯେତେ
ତୁମ ସହ ଆଉ ହେବା ଯେ ଦେଖା
ଜଣା ପଡୁ ନାହିଁ ମୋତେ ।

ଅନାମିକା ନୀଡ଼ ଅଙ୍ଗରିଗଡ଼ିଆ ବାଲେଶ୍ୱର

କରୋନାରେ କୋକୁଆ ଭୟ

-ଅନନ୍ତ ପ୍ରସାଦ ପ୍ରଧାନ

ତୁଣ୍ଡ ବାଇଦ ସହସ୍ର କୋଷ
କରୋନା ଭାଇରସ ବିଶ୍ୱ ଆତଙ୍କ,
ବିଜ୍ଞାନ କହିଲା ସଂକ୍ରମଣ ରୋଗ
ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରେ ହୁରି ପଡ଼ିଲା ଭାଇ ସାହି ରୋଗ।
ଗାଡ଼ି ଗଡ଼ିଲାନି ସାଇକେଲ ଉଡ଼ିଲା
ସାବୁନ୍ ସାନିଟାଇଜର ରେ ହାତ ମଜା ହେଲା,
ଶିକ୍ଷାର ଛିଡ଼ି ପଛକୁ ଗଲା
ସରକାର କୋଟି କୋଟି ଡାଙ୍କର ହିସାବ ଦେଲେ।
ଦିନ ମଜୁରିଆ ବାଟରେ ମଲେ
ରାଜନୀତିଆ ଟଣାଓଟରା ହେଲେ,
ଟାନରୁ ଆସି ଓଡ଼ିଶା ଛୁଇଁଲା
ରଥଯାତ୍ରାରେ ଭିନ୍ନ ମତ ଉପୁଜିଲା।
ରଥରେ ଗଡ଼ିଲା କାଳିଆ ସୁନା ହେଲେ
କୋରୋନା ବଢ଼ିଲା ମୁଣ୍ଡ ଗଡ଼େଇ ନେଲା,
କେବେ ବାହାରିବା ଟିକା ଗବେଷଣା ଚାଲିଛି
ଖଟିଖୁଆ ଭୋକରେ ମରୁଚି।
ମୋଦି ଗିନି ବଜେଇଲେ
ନବୀନ ବନ୍ଧେ ଉତ୍କଳ ଜନନୀ ଗାଇଲେ,
ଗ୍ରାମର ପୁରୁଖା ଲୋକ ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗିରେ
କୋକୁଆ ଭୟ କହି ହରିବୋଲ ଦେଲେ।

ବ୍ରହ୍ମପୁର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ମୋ ଗାଁ ପରିବେଶ

-ତୁମକି ଦାଶ

ମୋ ଗାଁ ପରିବେଶ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ଲାଗଇ ଯେମିତି ସରଗପୁର,
କ୍ଷେତ କିଆରୀ ମୋ 'ବଗିଚା ବାଡ଼ି
ନଡ଼ିଆ ଗଛକୁ ଖଜୁରୀ କୋଳି,
ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ନଦୀ ଗାଧୁଆ
ଆଣି ବାକୁ ଭରି ପାଣି ମାଠିଆ,
ବାରମାସ ରେ ଡେଇ ପରବ
କେତେ ପୂଜା, କେତେ ପିଠା ଯେ ହବ,
ରଜସଂକ୍ରାନ୍ତି, ଆଉ ଦୋଳ ପୁର୍ଣ୍ଣିମା
ରଥଯାତ୍ରା, ପୁଣି ରାଖୀ ପୁର୍ଣ୍ଣିମା,
ରାସ୍ତା କଡେ କଡେ, ସବୁଜ କ୍ଷେତ
ମକରସଂକ୍ରାନ୍ତି ରେ ବସିବା ମିତ,
ସାଙ୍ଗ ସାଥୁ ମେଲେ ଦୋଳି ଖେଳିବା
ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲେ ଆମେ ନଦୀକୁ ଯିବା,
ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ କୁ ଭୁଦେଇ ଓଷା
ମାଆ, ମାଉସୀଙ୍କ କେତେ ଯେ ଆଶା,
ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ି ର 'କେଁ କଟର
ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ମନକୁ ମୋର,
ଚାଷ କିଆରୀ ରେ ହଳୁଆ ଭାଇ
ଗୀତ ଗାଉଥିବ ମନ ଲଗାଇ,
ତାଳଗଛରେ ସେ ବାଇ ଚଢ଼େଇ
ବସା ବାନ୍ଧୁଥିବ 'ଛୁଆଙ୍କ ପାଇଁ,
ମହୁ ଫେଣା ଦେଖୁ ଗଛ ଉପରେ
ସଭିଜୁ ଦେଖାଏ ଡାକି ଡାକି ରେ,

ଭଇ ହୁଙ୍କା ଥିବ ଚାଷ ଜମିରେ
ଛତୁ ଫୁଟୁଥିବ ବର୍ଷା ଋତୁରେ,
କୁନା ଭାଇ କରୁ ଥିବ ଅଝଟ
କନ୍ଦେଇବି ତା 'ଠୁ ନେଇକି ଆଡ,
ବୋଉ ଙ୍କ ଗାଳି, ବାପାଙ୍କ ଛାଟ
ଜେଜେ, ଜେଜୀମାଙ୍କ ଗେଲଟା ସତ,
ବଡ଼ ଭାଇ ସାଙ୍ଗେ ବଣ କୁ ଯିବା
ଜେଜେମା ପାଖରେ ଗପ ଶୁଣିବା,

ଗାଁ ମନ୍ଦିର ସତେ କେତେ ସୁନ୍ଦର
ଘଣ୍ଟ ବାଜିଗଲେ ମୁଣ୍ଡିଆମାର,
ଶଙ୍ଖ ବଜେଇବି ସଞ୍ଜ ସକାଳେ
ପୂଜା ମୁଁ କରିବି ଠାକୁର ଘରେ,
ପୁଟି ଖେଳିବା, ଲୁହୁ ଖେଳିବା
ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଆମେ ମେଳି ଗଢ଼ିବା,
ଗାଁ 'ପରିବେଶ କେତେ ଯେ ମିଠା
ଚିକେ ରାତି ହେଲେ ସେ ନୀରବତା,
ମନେ ପଡ଼ୁଛି, ଆଜି ସମୃଦ୍ଧି ଖୋଜୁଛି
ହେଲେ ଗାଁ ଛାଡ଼ି ଆଜି ସହରେ ବସା !

ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ବଲାଙ୍ଗୀର

ଭିନ୍ନ ଏକ ପ୍ରେମ ର କଳ୍ପନା

-ଯାଜ୍ଞସେନୀ ବେହେରା

ନା ମୁଁ ଲେଖିକା
ନା ମୁଁ ଗାଳ୍ପିକା...
ମୋ ଭାବନା ରେ ତୁମେ
ପ୍ରତିଦିନ ହୁଅ ଦେଖା
ତୁମ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ବଞ୍ଚିଛି ଆଜି ମୁଁ
କେବେ ଲାଗେ ନାହିଁ ଏକା ।
ସପନ ରେ ମୋର ନିତି ଆସୁ ଥାଅ
ହେଲେ କାମନା ମୁଁ ଚାହେଁନା
ସତ ରେ ତୁମେ ଆସିବ କି ପାଶେ
କେବେ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେନା ।
ହୃଦୟ ମନ୍ଦିରେ ତୁମେ ରହିଥାଅ
ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରତିମା ହୋଇ
ମନ ର ପୁଷ୍ପରେ ପୂଜେ ମୁଁ ତୁମକୁ
ଆନନ୍ଦେ ବିଭୋର ହୋଇ ।
କଳ୍ପନା ରାଇଜେ ଆସୁଥାଅ ନିତି
ହୃଦୟରେ ଭରି ପ୍ରେମ
ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ବାତାୟନ ପାଶେ
ମୁଁ ଭାବୁଥାଏ ପ୍ରତିଦିନ ।
ଜୀବନ ମୋହର ପ୍ରୀତି ମଧୁଶାଳା
ତୁମେ ମୋ ଦେହ ର ଛାଇ
ସମ୍ମାନଗରୀ ର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମହଲ ରେ
ତୁମକୁ ରଖିଛି ମୁହିଁ ।
ହୃଦୟରେ ମୋର ତୁମେ ରହିଥିବ
ଯେତେଦିନ ବଞ୍ଚିଥିବି
ଜୀବନଦୀପ ମୋ ଲିଭି ଯିବ ଯେବେ
ତୁମ ଠାରୁ ଚାଲି ଯିବି ।

ଧାନଘେରା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ
ଉତ୍ତର ଓଡ଼ିଶା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ବିତୀୟ ପରିସର କେଉଁଝର

ମୋ ପିଲାଦିନ

-ସୁଧୀର କୁମାର ବାରିକ

ଆହା କି ସୁନ୍ଦର କି ମନୋହର
କି ନିଆରା ସେ ମୋ ପିଲାଦିନ
ଭାବିଦେଲେ ତାକୁ ଝୁରିମରୁଆଏ ଏ ମୋର ମନ
ସତେ ଫେରି ଆସନ୍ତା କି ମୋ ପିଲାଦିନ
କଣ୍ଢେଇ ଖେଳ କୁ ସେ ବାଲି ଖେଳ,
କୁନି ପଦେ ଚାଲି ସେ ଭଳି ଟଳମଳ
ଗାଁ ଆମ୍ବଗଛେ ପହିଲି ବଉଳ,
ଖାଇବାକୁ ବହେ ପାଟିରୁ ମୋ ଲାଳ,
ପହିଲି ରଜର ସେ ବର ଓହଳ,
ବାଉଁଶ ଦୋଲିର କୌତୁକିଆ ଖେଳ,
ତାକୁ ଖେଳିବାକୁ ପଡ଼ିଆଏ ଚହଳ,
ଭାବିଲେ ଏ ମନ ମୋ ହୁଏ ବିକଳ,
ସତେ ଫେରି ଆସନ୍ତା କି ମୋ ପିଲା ଦିନ ।

ମିଛି ମିଛି କା ସେ ବହୁ ଚୋରି,
ସତେ କି ସରଗ ଲାଲପରୀ
ଜେଜେମା ହାତର ପିଠା, ପୁରୀ, କ୍ଷୀରି,
ସେ ବାସ୍ନାରେ ଲାଳ ମୋ ପଡ଼ଇ ଝରି,
ଭାବିଲେ ଏବେବି ପେଟ ଯାଏ ମୋ ପୁରି,
ସେ ସବୁକୁ ଏବେ ହୁଏ ମୁଁ ଝୁରି,
ସତେ କି ସେଦିନ ଆସନ୍ତା ଫେରି ।

ସେ ପଖାଳ ଭାତକୁ ଲୁଣ ଶୁଖୁଆ ଭଜା,
ବଡ଼ିଚୁରା ସହ ସେ ଖଡା ସହ ଭଜା,
ଜେଜେଙ୍କଠୁ ଗପ ଶୁଣିବାର ମଜା,
ବିଲ ଡିହରୁ ଦେଶୀ କଙ୍କଡ଼ା ଖୋଜା,
ଗାଁ ନଟିଆ ନାନାର ହାତ ତିଆରି ଖଜା,
ଆଃ ଖାଇବାକୁ ଲାଗେ ବହୁତ ମଜା,
ସେ କୁଆଁରୀ ଝିଅର ଭାଲୁକୁଣି ପୂଜା,
ହଁ ମନ ମୋହିନିଏ ତା ସାଜସଜ୍ଜା ।

ସେ ଦୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର କହ୍ନେଇ ପୂଜା,
ତା ସହ ଢୋଲ, ଖଞ୍ଜଣି ବାଜା,
ଗାଁ ବୁଲି ଖାଇ ଭୋଗ ଆମ ଜଗତରଜା,
ହୋଲି ଦିନର ଫଗୁ ଖେଳର ମଜା,
ପକେଲା ବୁଢ଼ା ବି ସଜକ୍ତି ଗଜା,
ସେ କଥା ଭାବିଲେ ମନ ହୁଏ ମୋ ତାଜା,
କୋଉଠି ହଜିଲା ମୋ ପିଲା ଦିନର ମଜା ।
ଘରୁ ଘରୁ ସର ଲବଣୀ ଚୋରି,
ମା ଅକଟେ ନୟନୁ ଲୋତକ ଯାଏ ତ ଝରି,
ଭଲ ଲାଗେ ମତେ ମାଙ୍କ ଉପରେ ଜେଜୀଙ୍କ ଜାରି,
ଭାରି ମନେ ପଡେ ନଶ୍ଟ ନାନୀର ସେ ଆଖୁ କିଆରୀ,
ସୁଆଦ ତାର ସର୍ଗର ଅମୃତ ପରି,
ପଢ଼ା ନାହିଁ ସେ ଚାଟଶାଳୀର ପଢ଼ା ପରି,
ସେ ବେତ ପାହର ମନୁ ଯାଉନି ମାରି ।

ଅତି ସୁନ୍ଦର ମୋ ଗାଁ ପକ୍ଷ ପୋଖରୀ,
ଏକୁଲୁ ସେଖୁଲୁ ଆମେ ଯାଇ ପଂହରି
ଭାରି ଭୟ ଲାଗେ ଆମ ଗାଁ ନଈ ଭଉଁରୀ,
ଭାବିଲେ ଏ ଦେହ ଯାଏ ମୋ ଥରି,
କି ମଜା ତୋଳିବାରେ, ଆମ୍ବ ବୋଲୁଅ ମାରି,
ଲୁଣ, ଲଙ୍କା ଦେଇ ଖାଇ ଆହାଃ ଟାକରା ମାରି,
ମେଲା ଯିବାକୁ କାନ୍ଧୁ କେତେ ଅଳି କରି,
ସେ କଥା ଜୀବନୀ ମୋ ମନୁ ପାସୋରି,
ସତେ କି ମୋ ପିଲାଦିନ ଆସନ୍ତା ଫେରି ।

ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ପରମ୍ପରା ର ବିଚିତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣାଳୀ-ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା

- ସୌଭାଗ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ମହାପାତ୍ର

ବନ୍ଧଇ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
କମଳା ଦେବୀ ର ସଙ୍ଗାତ ।।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବୀ ଙ୍କ ପ୍ରାଣନାହା
ଶୋଭିତ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ବାହା ।।

ଭାଦ୍ରବ ମାସରେ ପ୍ରତି ପୁରପଲ୍ଲୀରେ କୁମାରୀ ଲଳନା ମାନଙ୍କ ଐକ କଣ୍ଠ ତାନରେ ନିନାଦିତ ହୋଇ ଭାସିଆସେ ଏହି ପୁରାଣ ଗୀତ । ଓଡ଼ିଶା ହେଉଛି ଏକ ଓଷା ର ରାଜ୍ୟ । ଓଡ଼ିଶା ଶବ୍ଦ ରୁ 'ଓ' ବର୍ଣ୍ଣ ଟି କାଟିଦେଲେ ହେବ ଓଷା । ଅତଏବ ଓଡ଼ିଶା ହେଉଛି ଓଷା ବ୍ରତ ର ପ୍ରତିଭୁ । ଉତ୍କଳରେ ଭାର ମାସ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଭାଦ୍ରବ ମାସ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ମାସ । ଏ ମାସ ରେ ଅନେକ ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ତଥା ଓଷା ଆଦି ପ୍ରତି ପାଳିତ ହୁଏ ଯଥା - ଶ୍ରୀ ଗଣେଶ ପୂଜା, ବିଶ୍ୱକର୍ମା ପୂଜା, ଗହ୍ମା ପୂର୍ଣ୍ଣିମା, ଝୁଲଣ ଯାତ୍ରା, ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ, ରେଖା ପଞ୍ଚମୀ ଇତ୍ୟାଦି । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା ଅନ୍ୟତମ । ଏହା ମା ମଙ୍ଗଳା ଙ୍କ ଏକ ଉପାସନା । ମା ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ଏହି ନାମ କରଣ ବିଷୟରେ ଯଦିଓ କିଛି ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ ତଥାପି ପୁରାଣ ପୃଷ୍ଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ହେଉଛି ଯେ ମାତା ପାର୍ବତୀ ଶିବ ଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଏହି ବ୍ରତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ମା ମଙ୍ଗଳା ଙ୍କୁ ଖୁଦଭଜା ଦେଇ ତୁଷ୍ଟ କରିଥିବା ଯୋଗୁଁ ମାଙ୍କ ନାମ ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ହେଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେତେକ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଅନୁସାରେ କ୍ଷୁଦ୍ର+ରୁକ୍ମଣୀ = ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ । ଅର୍ଥାତ୍ ମା ମଙ୍ଗଳା ଙ୍କ କ୍ଷୁଦ୍ର କାମିନୀ ରୂପ ରୁ ଏମିତି ନାମକରଣ କରାଯାଇଛି । ଲୌକିକ କଥାବସ୍ତୁ ଅନୁସାରେ ତଅପୋଇ ଯେତେ ବେଳେ ନିଜ ସମସ୍ତ ଅତ୍ୟାଚାରୀ ଭାଉଜ ମାନଙ୍କୁ ବୋଇତ ର ନିବୃତ୍ତ କ୍ଷୁଦ୍ର କୋଣ ରେ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଛି ସେତେବେଳେ ମାମଙ୍ଗଳା ସେହି କ୍ଷୁଦ୍ରକୋଣ ରେ ଉଭା ହୋଇ ଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ନାମ କ୍ଷୁଦ୍ର କୋଣୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ହୋଇଛି । ତଅପୋଇ ର ପରାକାଷ୍ଠା ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଓଷା ଜନ ମାନସ କୁ ଆସି ଥିବା ରୁ ଏହି ଓଷା କୁ ତଅପୋଇ ଓଷା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି । ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରାକୁ ନେଇ ସମୃଦ୍ଧ ଆମ ଦେଶ । ଏଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ ଅନେକ ପର୍ବପର୍ବାଣୀ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ବା ଭାଲୁକୁଣୀ ଓଷା ଗୋଟିଏ । ଏହା ଢିଙ୍କି ଓଷା ଭାବେ ମଧ୍ୟ ପରିଚିତ । ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା ଓଡ଼ିଶାର ଅତି ପ୍ରାଚୀନ ତଥା ଖାଣ୍ଡି ଓଡ଼ିଆ ଓଷା ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ । ଓଡ଼ିଶାର ପୁରପଲ୍ଲୀଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁଠି ଭାଦ୍ରବ ମାସର ପ୍ରତି ରବିବାର ଦିନ ପାଳିତ ହୋଇଥାଏ ଏ ଓଷା । ଏହି ବ୍ରତକୁ କୁଆଁରୀ ଝିଅ ମାନେ ମା ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପାଖରେ ନିଜ ଭାଇ ତଥା ଦୂରରେ ଥିବା ଆତ୍ମୀୟ ମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ମନାସି ଏହି ଓଷା ପାଳିଥାନ୍ତି । ଏହି ଓଷା ଓଡ଼ିଶାରେ କେବେଠାରୁ ପ୍ରଚଳିତ ଏହାର କୌଣସି ଐତିହାସିକ ତଥ୍ୟ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହସ୍ତଗତ ହୋଇନାହିଁ ତେବେ ତତ୍କାଳୀନ ବଡ଼ମ୍ବା

ଗଡ଼ଜାତର ରାଜକବି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ ଙ୍କ ହାରାବତୀ ନାମକ ଏକ ଜନପ୍ରିୟ କାବ୍ୟ ରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ଯେ, ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ଥିଲା ।

ଏକ ଉତ୍କଳୀୟ ସାଧବ ପରିବାରର କାହାଣୀ ଆଧାରରେ ଏହି ବ୍ରତର କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଗୋପୀନାଥ ଦାସଙ୍କ ଲିଖିତ ତଥା ପ୍ରତିଟି ଓଡ଼ିଆ ଘରେ ସୁପରିଚିତ 'ବୃହତ ତଅପୋଇ ବା ଶୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା' ବହି ଗୀତରୁ ଜାଣିବାକୁ ମିଳେ । ପ୍ରଥମ ପାଳିରେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ମହିଷାସୁର ବଧ ବାବଦରେ ବର୍ଣ୍ଣନାଯାଇଅଛି । ୨ୟ ପାଳିଟି ହେଉଛି "ତଅପୋଇ", ଏଥିରେ ଏହି ସାଧବ ଝିଅର ଦୟନୀୟ କାହାଣୀ, ଭାଉଜମାନଙ୍କର ଦୂରାଚାର, ସାନ ଭାଉଜଙ୍କ ଦୟା ଓ ତଅପୋଇର ଉଦ୍ଧାର ଆଦି ବର୍ଣ୍ଣନାଯାଇଅଛି । ଏହି ଦୁଇଟି ପାଳି ଏହି ଓଷାରେ ପଢ଼ାଯାଇଥାଏ ।

ପ୍ରଥମଟିରେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଅସୁର ଶକ୍ତିର ବିନାଶ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟଟିରେ ତଥପୋଇର ଦୁଃଖ, କଷଣକୁ ସହିବା ଓ ତାହାପରର ଆନନ୍ଦ ଏହି ଓଷାର ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ। ବିଷ୍ଣୁ ଜାଣିବାକୁ ଉଦ୍‌ୟକ ହେବାରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏହି ଓଷାର ମହିମା ତାଙ୍କ ମୁଖରେ ବଖାଣନ୍ତି । ବିଷୟବସ୍ତୁଟି ଏହିପରି:

ଉତ୍କଳ ଭୂଖଣ୍ଡରେ ତିଳଧୂଜ ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କ ସହ ସୁଖରେ କାଳ କାରୁଥିଲେ । ସେ ରାଜ୍ୟର ଶତ୍ରୁ ନଥିଲେ । ଧନଧାନ୍ୟରେ ଥିଲା ରାଜ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ରାଜ୍ୟରେ ପୋଇଲି ବି ପାଟ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧୁଥିଲା । ସେ ରାଜ୍ୟର ବହୁତ ସାଧବ ଥିଲେ । ଯେଉଁମାନେ ବୋଇତରେ ବେପାର ବଣିଜ କରୁଥିଲେ ।

ସେ ରାଜ୍ୟରେ ଥିଲେ ଜଣେ ସାଧବ ଯାହାଙ୍କ ନାମ ତନୟବନ୍ଧ । ପତ୍ନୀ ଶକୁନ୍ତଳା, ଅଲିଅଳି କନ୍ୟା ତଥପୋଇ, ସାତ ପୁଅ ଓ ଏକଠୁ ଆରେକ ବଳି ସୁନ୍ଦରୀ ସାତ ବୋହୂଙ୍କୁ ନେଇ ଥିଲା ତାଙ୍କ ଖୁସିର ପରିବାର । ଦିନକର ଘଟଣା ରାଜ୍ୟର ମଙ୍ଗାଙ୍କ ଝିଅ ସହ ବାଉଁଶ କୁଲେଇରେ ଖେଳୁଥିବା ବେଳେ ରାଣ୍ଡି ବ୍ରାହ୍ମଣୀର କୁଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼େ । ସୁନା କୁଲେଇ ବଦଳରେ ବାଉଁଶ କୁଲେଇ ଧରିଥିବାରୁ ତାକୁ ବାହୁନି ଦେଇ ଆସେ । କୁଲେଇ ଭାଙ୍ଗି ତଥପୋଇ ଗମ୍ଭୀରା ଭିତରେ ମନ ମାରି ବସେ ।

“ବୋଇଲେ କାହିଁ ପାଇଁ ମାଏ । ଶୋଇଛୁ ରକ୍ଷିଲା ପରାଏ ।।
ଗଢ଼ାଇ ଦେବି ଭାଙ୍ଗିଥିଲେ । ଖୋଜାଇଦେବି ହଜିଥିଲେ ।।”

ତଥପୋଇକୁ ବୁଝାଶୁଝା କରି ପକ୍ଷର ଦିନରେ ସୁନାଚାନ୍ଦ ଗଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ପିତା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଅନ୍ତି । ଚାନ୍ଦ ଗଢ଼ା ଆଗେଇ ଚାଲେ । ସାଧବଙ୍କ ଅଧା ଚାନ୍ଦେ ଓ ମାତାଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣଚାନ୍ଦେ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ । ଧନ ସାରିବାକୁ ବସିଲା ସାଧବେ ବଣିଜ କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା କରି ବୋଇତ ମେଲିଲେ । ତଥପୋଇର ସେବା ଭାର ସାତ ସାଧବାଣୀଙ୍କ ଭରସାରେ ଦେଇ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କୁ ସୁମରି ପୂର୍ବକୁ ବୋଇତ ମେଲନ୍ତି । ଯାଇ କୁଶଳ ଘାପରେ ପହଂଚି ସେଠାରେ ବିକାକିଣା କରନ୍ତି । ଏଣେ ତଥପୋଇର ସେବାରେ ସାତ ଭାଉଜ ନିମଗ୍ନ ଥାଆନ୍ତି । ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗର କନ୍ୟା ରାଣ୍ଡି ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବେଶରେ ଆସି ଭାଉଜଙ୍କ ମନରେ ବିଷ ବୁଣାନ୍ତି । ତଥପୋଇକୁ ଦୋଳିଝୁଲାରୁ ବିଦା କରି ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେବା ଆରମ୍ଭ କରିଦିଅନ୍ତି ।

“ନଦେଲେ ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ । ନଦେଲେ ଅଳଙ୍କାରମାନ ।।
ମୁଣ୍ଡକୁ ନଦେଲେ ସେ ତେଲ । ନଦେଲେ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଭଲ ।।”

ବଣକୁ ଛେଳି ଚରାଇ ପଠାଇଦେଲେ । ମୂଷାମାଟି ଭରା ଭାତ ତାର ଭାଗ୍ୟ ହେଲା । ସାନ ଭାଉଜ ନୀଳେନ୍ଦ୍ରୀ ଏକା ତାର ପାଲି ଦିନ ଭଲ ମୁଠେ ଖାଇବାକୁ ଦିଏ । ଏଇମିତି ଦିନ କଟି ଭାଦ୍ରବ ମାସ ଆସିଲା । ଚରାଉଥିବା ଛେଳି ଘରମଣି ହଜିଲା । ବଡ଼ ଭାଉଜଙ୍କ ଗାଲି ଶୁଣି ବିଜୁଳି ମାରୁଥିବା ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ପୁଣି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଫେରେ । ଜଙ୍ଗଲରେ ରାତିବିତେ । ରବିବାର ସକାଳ ହୁଏ । ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ତଥପୋଇ ଆସି ପହଞ୍ଚେ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ କୋଠିରେ ଯେଉଁଠି ବାଳଝିଅ ମିଳି ଓଷା କରୁଥିଲେ ।

“ଖୁଦୁରୁକୁଣୀ ଏ ଅଟଇ । ଯାହା ମାଗିବ ତାହା ପାଇ ।।
ଏଥିରେ ଦେବତା ମଙ୍ଗଳା । ରଖନ୍ତି ବୁଡ଼ିବାର ଭେଳା ।।”

ଓଷାର ମହିମା ଜାଣି ମଙ୍ଗଳାଙ୍କୁ ମଗାନ୍ତେ ବାଟରେ ଘରମଣିକୁ ଭେଟହୁଏ । ତଥପୋଇ ଏଇମିତି ପାଞ୍ଚ ପାଲି ଖୁଦ ଭଜା ନେଇ କୋଠିରେ ହାଜର ହୁଏ ଓ ଭାଇଙ୍କ ଶୁଭ ମନାସେ। ଏକଦା ତଥପୋଇ ଓଷା କୋଠି ରେ ବିଳାପ କରୁଥାଏ। ବିଧାତା ଏ ଦୟନୀୟ ସମୟ ଦେଖୁ ସାତ ଭାଇଙ୍କୁ ବୋଇତ ସହ କୂଳରେ ପହଞ୍ଚାଇଲେ ।

ସାତଭାଇ କୁଳରୁ କାହାର କାନ୍ଦଣା ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ । ପାଖକୁ ଆସନ୍ତେ ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତିନି ଭାଇମାନେ । ପରିଚୟ ପାଇଁ ଭଉଣୀକୁ କୋଳେଇ ନିଅନ୍ତି । ସାଧବଙ୍କ ଫେରିବା କଥା ସାଧବାଣୀଙ୍କ କାନରେ ପଡ଼େ । ବୋଇତ ବନ୍ଦାପନା ପାଇଁ ଛୁଟି ଆସନ୍ତି କୁଳକୁ । ସାନକୁ ଛାଡ଼ି ଛଅ ସାଧବାଣୀଙ୍କୁ ଶାସ୍ତି ଦେବାକୁ ମନସ୍ଥ କରନ୍ତି ସାଧବେ । ତଅପୋଇକୁ ସଜେଇ ମଙ୍ଗକୋଣରେ ଛୁରୀ ଧରି ବସାନ୍ତି ।

“ଦେବତା ଅଛନ୍ତି ମଙ୍ଗ କୋଣେ । ବନ୍ଦାଅ ଯାଇ ଜଣେ ଜଣେ ।

ପ୍ରଥମେ ବଡ଼ ସାଧବାଣୀର ନାକ ବଉଳି ଛେଦନ ହୁଏ । ଏଇମିତି ପରକୁ ପର ଛଅ ଭାଉଜଙ୍କ ନାକ ଛେଦନ୍ତି ତଅପୋଇ । ସେହି ସେହି ରାତିରେ ନାକ କଟାଇ ଷଡ଼ସାଧବାଣୀ ଅରଣ୍ୟରେ ରୋଦନ ଓ ପଶ୍ଚାତପ କରନ୍ତି । ପରେ ଭୟରେ ମୁର୍ଚ୍ଛା ଯାଆନ୍ତି । ସକାଳେ ବିରୂପା ଶବର ଏମାନଙ୍କ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଶିବଙ୍କୁ ଗୁହାରି କଲା । ଶିବ ଶବରର ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଷଡ଼ନାରୀଙ୍କୁ ଜୀବନ ଦାନ ଦିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ସେହିଠାରୁ ନିଜ ବାପଭାଇ ଗମନ କରନ୍ତି ଓ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହନ୍ତି ।

ତଅପୋଇର ବିଭାଘର ବେଳ ଆସୋବିରଞ୍ଚି ସାଧବର ପୁଅ ରତ୍ନାକରକୁ ପାତ୍ର ଭାବେ ଖୋଜନ୍ତି ଭାଇମାନେ । ବିଧିବିଧାନ ସହ ବିବାହ ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଏ । ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳା ଦିନ ତଅପୋଇକୁ ଷୋହଳ ବର୍ଷ ପୁରେ ଓ ଶାପର ଅବଧୂ ଶେଷ ହୁଏ । ତାର ଗନ୍ଧର୍ବ ସ୍ବାମୀ ସେହି ସମୟକୁ ଜଗିବସିଥାଏ । ସମୟ ହେବା କ୍ଷଣି ତଅପୋଇକୁ ଉଠାଇନିଏ । ଭାଇମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ଓ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରନ୍ତି ଯେ ଏହା ଦେବତାଙ୍କ ମାୟା । ଏସବୁ ନବୁଝି କୁଳ ବଧୂଙ୍କ ନିସିକା କଟାଇ ତାଙ୍କୁ ଘଉଡ଼ାଇଦେଲୁ କହି ମାନସ୍ତାପ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାସୁଝା କରି ଘରକୁ ଫେରାଇ ଆଣନ୍ତି । ତା ପରଠୁ ପ୍ରତି ରବିବାର ସାଧବ ସାଧବାଣୀ ମିଶି ମଙ୍ଗଳା ଓଷା କରନ୍ତି । କେତେକ ଗବେଷକ ସମାଲୋଚକ କି ମତରେ ଏହି ଘଟଣା ଉତ୍କଳ ର କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ାର ମହାକାଳପଡ଼ା ରେ ଘଟିଥିଲା ବୋଲି ମତ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ଏହି କାହାଣୀ କଳିଙ୍ଗର ଗୌରବମୟ ବୋଇତ ଜରିଆରେ ନୌବାଣିଜ୍ୟର ଗାରିମା ମଣ୍ଡନ କରେ । କଳିଙ୍ଗର ସାଧବ ପୁଅମାନେ ବୋଇତରେ ଜାଭା ମାଲୟ ସୁମାତ୍ରା, ବୋର୍ନିଓ ଆଦି ଦୂରଦେଶକୁ ବଣିଜ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଯାଉଥିଲେ । ଭଲରେ ଭଲରେ ସ୍ବଗୃହ ପ୍ରତ୍ୟାଗମନ କରିବା ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳମୟୀ ଦେବୀ ମା ମଙ୍ଗଳା କି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହି ଓଷା ।

ରବିବାର ପୂଜାପାଇଁ କୁଆଁରୀ ଝିଅଙ୍କ ମନରେ ଭରି ରହିଥାଏ ଉତ୍ସାହ । ଖୁବୁରୁକୁଣୀ ପୂଜା ପାଇଁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଫୁଲ ତୋଳା । କନିଅର, ଚମ୍ପା, ଗୋଡ଼ିବବାଣ, ମାଳତୀ, ମନ୍ଦାର କଇ ଆଦି ଫୁଲ ତୋଳାହୁଏ । ତା ପରେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଗାଁ ପୋଖରୀ କିମ୍ବା ନଈକୁ ଗାଧୋଇବାକୁ ବାହାରନ୍ତି । କାରଣ ସେଇ ନଈରେ ହିଁ ଥାଏ ପୂଜାର କିଛି ବିଧି । ସେଠି ଓଦା ଲୁଗାରେ ହୁଏ ବାଲୁଙ୍କା ପୂଜା । ସମସ୍ତେ ମଙ୍ଗଳା ମା’ଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ଆଣି ଘରେ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଖୁବୁରୁକୁଣୀ ପାଇଁ ଝିଅମାନେ ନଈପାରେ ମାଟିରେ ମା ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପିତୁଳା ତିଆରି କରି ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ପୂଜା । ନାନାପ୍ରକାର ଫୁଲ, ଏକ ପ୍ରକାର କାଠି, ଭୋଗ, ଦୀପ, ଧୂପ ଦେଇ ମା’ଙ୍କୁ ଝିଅମାନେ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି ।

ନଈରୁ ଫେରି ଝିଅମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ଫୁଲ ଗୁଚ୍ଛିଥାନ୍ତି । ନାନା ପ୍ରକାର ଫୁଲରେ ତିଆରି ହୁଏ ମା’ଙ୍କ ପାଇଁ ହାର । ପୂଜା ସାମଗ୍ରୀକୁ ଯୋଗାଡ଼ କରନ୍ତି । ଚାଉଳ ବାଟି ଚିତା ପକାଇଥାନ୍ତି । ତାହା ପରେ ସେମାନେ ଅଢ଼େଇ ମୁଠା ଉଷୁନା ଚାଉଳରେ ବିନା ଲୁଣରେ ଭାତ ରାନ୍ଧିଥାନ୍ତି । ଭାତ ରନ୍ଧା ହେଲା ପରେ ସେଥିରେ ଲୁଣ ମିଶାଇଥାନ୍ତି । ଦିନ ସାରା ସଜାଣିରେ ସମୟ ବିତିବା ପରେ ସଞ୍ଜବେଳରେ ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଅପେକ୍ଷା ଥାଏ ସେଇ ରାତିର ପୂଜା ସମୟକୁ । ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା । ପୂଜାସ୍ଥଳକୁ ଆୟତ୍ତର ତୋରଣ ରଙ୍ଗବେରଙ୍ଗର ପତାକା ଓ ଆଲୋକମାଳାରେ ସଜ୍ଜିତ କରି ଆକର୍ଷଣୀୟ କରାଯାଏ । ଶେଷ ରବିବାର ଦିନ ଦିହୁଡ଼ି ଜାଳି ଝୁଣା ମରାଯାଏ । ବହିପଡ଼ା ଓ ହୁଳହୁଳିରେ ପରିବେଶ ଉତ୍ସବମୁଖର ହୋଇପଡ଼େ । କୁଆଁରୀ ଝିଅମାନେ ଖୁବୁରୁକୁଣୀ ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ଖୁଦ ଭଜା, ଲିଆ, ଉଖୁଡ଼ା, କଣ୍ଟିଆଳି କାକୁଡ଼ି ଆଦି ଭୋଗ ଭାବରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାନ୍ତି ।

ତେବେ ଖୁଦଭଜା ଠାକୁରାଣୀଙ୍କର ସବୁଠୁ ପ୍ରିୟ ବୋଲି ମନେ କରାଯାଇଥାଏ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଖୁଦରକୁଣି ବା ଖୁଦ ପାଇଁ ବାଇ ବୋଲି ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ କୁହାଯାଇଥାଏ ଯାହା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କର ନାମ ଖୁଦୁରୁକୁଣି। ପାଳନ ବେଳେ ଝିଅମାନେ ଗୀତ ବୋଲିଥାନ୍ତି:-

"ଆମ ଭାଇକୁଣି ଖାଏ ଲିଆ, ତୁମ ଭାଇକୁଣି ମୁହଁରେ ନିଆଁ ।"

ଓଷା ସମୟରେ ଝିଅମାନେ ତଅପୋଇ ପୁରାଣ ଗୀତ ଗାଇଥାନ୍ତି । ପିଢ଼ି ପରେ ପିଢ଼ି ଏହି ଗୀତ ଲୋକ ସାହିତ୍ୟ ଭାବରେ ଲୋକମୁଖରେ ଆଜି ଯାଏଁ ଚଳିଆସୁଅଛି । ପ୍ରଥମ ପାଳିରେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ମହିଷାସୁର ବଧ ବାବଦରେ ବଖଣାଯାଇଅଛି । ୨ୟ ପାଳିଟି ହେଉଛି "ତଅପୋଇ", ଏଥିରେ ଏହି ସାଧବ ଝିଅର ଦୟନୀୟ କାହାଣୀ, ଭାଉଜମାନଙ୍କର ଦୂରାଚାର, ସାନ ଭାଉଜଙ୍କ ଦୟା ଓ ତଅପୋଇର ଉଦ୍ଧାର ଆଦି ବଖଣାଯାଇଅଛି । ଏହି ଦୁଇଟି ପାଳି ଏହି ଓଷାରେ ପଢ଼ାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଥମଟିରେ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ଅସୁର ଶକ୍ତିର ବିନାଶ ଓ ଦ୍ଵିତୀୟଟିରେ ତଅପୋଇର ଦୁଃଖ, କଷଣକୁ ସହିବା ଓ ତାହାପରର ଆନନ୍ଦ ଏହି ଓଷାର ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟ ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ମଙ୍ଗଳା ମାଆଙ୍କର ବହି ପଢ଼ା ପରେ ଛୁଡ଼ା ମୁଢ଼ି ଖୁଦ ଚାଉଳ ଓ ନାନା ପ୍ରକାର ଫଳମୂଳ ମାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଥାନ୍ତି। ପୂଜା ଓ ବନ୍ଦାପନା ଶେଷରେ ଖୁଦୁରୁକୁଣିଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତୀକୁ ଜଳ-ବିସର୍ଜନ କରାଯାଇଥାଏ ।

ଆଜି ବୋଇତ ସିନା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏ ଓଷା ବିଧି କଳିଙ୍ଗ ନୌବାଣିଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ସମୟର ମୂକସାକ୍ଷୀ ଯାହା ଖୁଦୁରୁକୁଣୀ ଗୀତ ମାଧ୍ୟମରେ ଏବେ ବି ବଞ୍ଚିରହିଛି । ଖୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା ଉତ୍କଳୀୟ ସମୃଦ୍ଧ ପରମ୍ପରାର ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ କାହାଣୀ। ପଲ୍ଲୀ ସଂସ୍କୃତିକୁ ଖୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା ପ୍ରାଣବନ୍ତ ଓ ରସସିନ୍ଧୁ କରିବା ଦିଗରେ ସାର୍ଥକ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରେ। ମେଘ ବିଦୁର ଭାଦ୍ରବ ମାସର ପ୍ରତ୍ୟେକ ରବିବାର ଖୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା ପାଇଁ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ଓ ଉତ୍ସବମୁଖରିତ ହୋଇଉଠେ, କୁମାରୀମାନଙ୍କର ଅନେକ ଦିନର ଆକାଂକ୍ଷିତ ଓ ପ୍ରତିକ୍ଷିତ ଏହି ଓଷା, ସେମାନଙ୍କ ହୃଦୟର ଭାଷାରୁ ହିଁ ପ୍ରତୀୟମାନ ହୁଏ ।

ମଙ୍ଗଳେ ଡଂ ଜଗତ୍ ମାତ। ମଙ୍ଗଳେ ଡଂ ଜଗତ୍ ପିତା।

ମଙ୍ଗଳେ ଡଂ ଜଗନ୍ନାଥ। ମଙ୍ଗଳାୟେ ନମୋନମଃ।।

ଚିଟିଲାଗଡ଼, ବଲାଙ୍ଗୀର

ଭଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର । ସୁନ୍ଦର ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ କେତେଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି ତ କେତେଜଣ ନିର୍ଜୀବ । କେତେ ପ୍ରଜାତିର ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ, ଫୁଲ- ଫଳ, ଚରୁ- ଚୂଣ, ପାହାଡ଼- ପର୍ବତ, ନଦୀ- ଝରଣା, ମାଟି- ଆକାଶ, ଛଅ ଚତୁର୍ଥ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ସେ । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ, ନାନା ପ୍ରଜାତିର ଫୁଲ ମଧ୍ୟରେ ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି ନାନା ରଙ୍ଗ ଓ ମହକ । ଫଳରେ ଭରିଦେଇଛନ୍ତି ସ୍ବାଦ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ । ଚରୁ- ଚୂଣରେ ଭରିଦେଇଛନ୍ତି ପରୋପକାରିତାର ଗୁଣ । ସାଗର ଗର୍ଭରେ ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି ରତ୍ନ । ଶାମୁକା ମଧ୍ୟରେ ଭରିଦେଇଛନ୍ତି ମୁକ୍ତା । କୋଇଲିର କଣ୍ଠରେ ଦେଇଛନ୍ତି କୁହୁ-ତାନ । ନଦୀ ଝରଣାର କୁଳୁ କୁଳୁ ଶବ୍ଦ ମନ ମୋହିନିଏ । ଚରୁର ଛାଇ ପଥକର ପଥଶ୍ରାନ୍ତ କରେ । ଜଳ ଚୂଷାର୍ଥର ଚୂଷା ନିବାରଣ କରେ । ବାୟୁ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣ ଭରିଦିଏ । ବିଶାଳ ଆକାଶରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ତାରାର ଶୋଭା ଦିନର ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ଭରି ରହିଛି ସକଳ ଶକ୍ତି । ନିଶିର ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଭରିଦେଇଛନ୍ତି ଶୀତଳତାର ଜୋହା । ଛଅ ଚତୁର୍ଥେ ଛଅଟି ବେଶରେ ସଜେଇ ହୁଏ ପ୍ରକୃତିରାଣୀ । ନିଦାଘ ଗ୍ରୀଷ୍ମରେ ତତଲା ଝାଞ୍ଜି ବହେ ତ, ବର୍ଷାରେ ସବୁଜିମାରେ ଭରିଯାଏ ପ୍ରକୃତି । କେତେବେଳେ ନବ ପଲ୍ଲବିତ ପତ୍ରରେ ଶୋଭାପାଏ ତ କେତେବେଳେ ପତ୍ରଝଡ଼ା ଦେଇ ଶ୍ରୀହୀନ ଦିଶେ ପ୍ରକୃତି । କେତେବେଳେ କାଶିତଣ୍ଡି ଫୁଲରେ ତ କେତେବେଳେ ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁରେ ଆଛାଦିତ ହୋଇ ପ୍ରକୃତିରାଣୀ ଧବଳ ଛଟା ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରେ । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ ଗୁଣରେ ଅନନ୍ୟ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତି ଭରିଦେଇଛନ୍ତି ସେଇ ପରମ ଶକ୍ତି । ଦିନ-ରାତି ହେଉଛି ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାତରେ । ଯାହା କୁହାଯାଏ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ନ ହେଲେ ପତ୍ରଟିଏ ମଧ୍ୟ ହଲେନାହିଁ । ସେହି ପରମ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ନିଜର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସୃଷ୍ଟି ଏଇ ମଣିଷକୁ । ଅଜବ ଲାଗେ ଏମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାର । ସବୁଠୁ ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧି ଭଗବାନ ମଣିଷକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ହେଲେ ସେ ହିଁ ନିର୍ବୁଦ୍ଧିଆ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ । ସବୁଠୁ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ସେ ହିଁ ହାସଲ କରିପାରିବ ହେଲେ ସେ ହିଁ ଅଜ୍ଞାନ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ । ବିବେକପଣିଆ କେବଳ ମଣିଷ ପାଖରେ ଦେଇଛନ୍ତି ହେଲେ ସେ ଅବିବେକି ହୋଇଯାଏ । ବୁଝିବାର ଶକ୍ତି ଭଗବାନ ମଣିଷକୁ ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି ହେଲେ ସେ କିଛି ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ । ଦୟା, କ୍ଷମା, ପ୍ରେମ ଆଦି ଦିବ୍ୟ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ଭଗବାନ ମଣିଷକୁ ହିଁ କରିଛନ୍ତି, ହେଲେ ସେ ଏଠି ପଶୁଠାରୁ ହିଂସ୍ର ଓ ନୃଶଂସ ହୋଇଯାଇଛି । ବିଶାଳମନା ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣମନା ଓ ସ୍ଵାର୍ଥପର ହୋଇଯାଇଛି । ହସିବା ଓ ହସେଇବାର ମାଧ୍ୟମ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଉଛି । ଶାନ୍ତିର ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରସାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅଶାନ୍ତିର ମଞ୍ଜି ବୁଣି ଚାଲିଛି । ମୋଡେ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ଭସ୍ମାଶୁରକୁ ବର ଦେଇ ଯେମିତି ଭଗବାନ ବ୍ରହ୍ମରେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ ସେମିତି, ମଣିଷକୁ ସୃଷ୍ଟି କରି ଭଗବାନ ପଶ୍ଚାତାପ କରୁଥିବେ, ସେ କାହିଁକି ନିଜର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସୃଷ୍ଟିରୂପେ ମଣିଷକୁ ଗଢ଼ିଲେ ।

ବଡ଼ ଅଜବ ଲାଗେ, ମଣିଷ ଜାଣିଛି ଯେ ଏମିତି ଏକ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ ଅଦ୍ବିତୀୟ ଶକ୍ତି ଅଛି ଯିଏ କି ନିମିଷକରେ କାହାର ପ୍ରାଣ ନେଇପାରେ, କାହାକୁ ପ୍ରାଣ ଦେଇପାରେ । କାହାକୁ ଭିକାରୀରୁ ରାଜା ଓ ରାଜାରୁ ଭିକାରି କରିଦେଇପାରେ, କ୍ଷଣିକରେ କାହାକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଓ କାହାକୁ ଦୁର୍ଭାଗୀ କରିଦେଇପାରେ, ଯିଏ କି ଆଶାତୀତ ଭାବେ କାହାକୁ ହରେଇ ଦେଇ ପାରେ ତ କାହାକୁ ଜିତେଇ ଦେଇ ପାରେ । କଳ୍ପନାତୀତ ଭାବେ କାହା ଓଠରେ ହସ ଭରିଦିଏ ତ କାହା ଆଖିରେ ଲୁହ ଓ ଛାତିରେ କୋହ ଭରିଦିଏ । ମଣିଷ ନିମିତ୍ତମାତ୍ର । ହେଲେ ବି ତାର ଏତେ ଆତ୍ମବଢ଼ିମା, ଏତେ ଅହଂ, ଏତେ ଗର୍ବ । ସେ ଜାଣିଛି ଜୀବନ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ, ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ତାର ଜୀବନ । ହେଲେ ବି ସେ ସବୁକିଛି ନିଜ ଅକ୍ତିଆରକୁ ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ନିଜର ହୁକୁମ ଜାହିର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ସବୁକୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାତରେ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ ।

“କେହି ରହିନାହିଁ ରହିବେ ନାହିଁଟି ଭବଭୂମି ରଙ୍ଗ ତଳେ
ସର୍ବେ ନିଜ ନିଜ ଅଭିନୟ ସାରି ବାହୁଡ଼ିବେ କାଳବଳେ।”

ସ୍ୱଭାବ କବି ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେରଙ୍କ ଏହି ଉକ୍ତିଟିକୁ ପଢ଼ିଲେ ଲାଗୁଛି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏଠି ମାତ୍ର କେଇ ଦିନର ଅତିଥି ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟକୁ ସୂଚାରୁ ରୂପେ କରି ପୁଣି ଫେରିଯିବା । ହେଲେ ମଣିଷ ତ ଏଠି ଅଭିନୟର ଚରମ ସୀମା ପାର କରିଦେଇଛି ନାୟକର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସି ଖଳନାୟକ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ଭଦ୍ରମୁଖା ପିନ୍ଧା ମଣିଷ ଆଜି ଅଭଦ୍ରାମିର ସୀମା ଟପି ଯାଇଛି । ମଣିଷ ଏଠି ବହୁରୂପି ଏଣୁଡୁଆ ଭଳି ରଙ୍ଗ ବଦଳେଇ ଚାଲିଛି । ସାଧୁର ମୁଖା ପିନ୍ଧି ସେ ଅସାଧୁର ଆଚରଣ କରୁଛି । ରକ୍ଷକ ହେଇ ଭକ୍ଷକ ପାଲଟିଛି । କର୍ମ ଓ ବଚନରେ ତ ଆକାଶ ପାତାଳ ଫରକ । ମିଠା କଥା କହି ସେ ଆଘାତ ଦେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଉପରେ ପାଣି ଛିଞ୍ଚି ଭିତରେ ଚେର କଟିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ସଭାରେ ଉଚ୍ଚମନା ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ କହି ନିଜେ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣମନା ହେଇଯାଉଛି । “ବର୍ଷା ଯୁଆଡ଼େ ଛତା ସିଆଡ଼େ” ଭଳି ନିଜକୁ ସୁହାଇଲାଭଳି କଥା କହୁଛି ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଚାଲିଛି, ଅନ୍ୟର ଭାବନା ଓ ଆତ୍ମସମ୍ମାନ ପାଇଁ ତା’ର ଖାତିର ନାହିଁ । ସଭାରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଭାଷଣ ମାରୁଥିବା ଲୋକ ନିଜ ଘରେ କଥା, କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆଚରଣରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ବ୍ୟବହାର କରୁଛି । “ପଣ୍ଡିତ ପୁଅ ମାଙ୍କଡ଼କୁ ମାରିଲେ ଦୋଷ ନାହିଁ” ଭଳି, ଯେଉଁମାନେ ଆଇନକର୍ତ୍ତା ହେଇ ଆଇନ ଗଢ଼ୁଛନ୍ତି ସେଇମାନେ ସମୟ ଆସିଲେ ଆଇନକୁ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଉଛନ୍ତି । ମଣିଷ ଆଜି ଶାଗୁଣୀ ପାଲଟିଯାଇଛି । ଶାଗୁଣୀ ଯେମିତି ସମସ୍ତଙ୍କର ଖାଇବ କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ କୃତଜ୍ଞ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମଣିଷ ଆଜି କୃତଗ୍ନ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ସମୟ ଚକ୍ରରେ ଏଠି କେତେବେଳେ ନିଜର ଲୋକଙ୍କୁ ପର ଭଳି ଆଚରଣ କରେ ତ ପର ଲୋକଙ୍କୁ ଅତି ଆପଣାର ଭଳି ଆଚରଣ କରେ । ହେଲେ ସତରେ ଦେଖିଲେ ସ୍ୱାର୍ଥ ଯେଉଁଠି ମଣିଷ ସେଇଠି । ସ୍ୱାର୍ଥ ସରିଗଲେ ସମସ୍ତେ ଅତିହ୍ନା । ଏଠି ସମସ୍ତେ ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୃଗାଳ ଭଳି ଆଚରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଭିତରେ ଗୋଟେ ରୂପ ଆଉ ବାହାରେ ଗୋଟେ । ହୃଦୟରେ ଗୋଟେ କଥା, ପାଟିରେ ଆଉଗୋଟେ କଥା । କଥା ଗୋଟେ ଆଉ କାମ ଆଉ ଗୋଟେ । ଡ୍ରମ ଆଗରେ ଗୋଟେ କଥା ପଛରେ ଆଉ ଗୋଟେ କଥା । ସ୍ୱାର୍ଥ ପୂରଣ ହେଲେ ନିୟମ ଠିକ ଅଛି ନଚେତ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଆଞ୍ଚ ଆସିଲେ ନିୟମ ବଦଳି ଯାଉଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ମଣିଷ ସତରେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଅଭିନୟ କରିପାରେ, ଠିକ ସେଇ ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୃଗାଳ ଭଳି । ସେଦିନ ସେଇ ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୃଗାଳଟି ବାହାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଦେଖାଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯେମିତି ସତ ଚେଷ୍ଟା ପରେ ନିଜର ପ୍ରକୃତି ବଦଳାଇ ପାରିନଥିଲା ଆଉ ଠିକ ସମୟରେ ସତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଆସିଥିଲା ଠିକ ସେଇଭଳି ମଣିଷ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜକୁ ଭଲ ଓ ମହାନ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମରତ ହେଲେ କଣ ହେବ? ତାର ଏ ଛଳନା ଲୁଚି ରହିଲେ ତ!!! ଆମେ ଯେଉଁ ଦିନ ଛଳନା କରିବା ଛାଡ଼ିଦେବା ଓ ଆମେ ଯେପରି ସେଇ ଭଳି ଭାବେ ନିଜକୁ ଅନ୍ୟ ଆଗରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବା ସେଇଦିନ ଦୁନିଆରୁ ଅଶାନ୍ତି, ଭୟ, ଅଶ୍ୱରୁ, ଅବିଶ୍ୱାସ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଦୂର ହେଇଯିବ । ତେଣୁ ଏ ମଣିଷ ସମାଜକୁ ଆହ୍ୱାନ: ହେ ମାନବ ସମାଜ ଚାଲ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ନୀଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଶୃଗାଳ ପରି ନୁହେଁ ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାକର ରୁ ବାଲ୍ମୀକି ପରି, ଚଣ୍ଡାଣୋକ ରୁ ଧର୍ମାଣୋକ ପରି

ଜିଲ୍ଲା ଶିକ୍ଷା ଓ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ,କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

୪ଟି 'ନ' ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର

-ନିଗମ କୁମାର ବେହେରା

ଆଜି ଆମ ପ୍ରିୟ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନବୀନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଲୋକପ୍ରିୟତାର ଶୀର୍ଷରେ ଏବଂ କ୍ରମାଗତ ପଞ୍ଚମ ଥର ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ରେକର୍ଡର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ରାଜ୍ୟ ସରକାର ମମତା ଯୋଜନା ମାଧ୍ୟମରେ ମାଁ ପେଟରେ ଥିବା ଶିଶୁର ଯତ୍ନ ନେବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଜୀବନର ଶେଷରେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଚାରି ଖପରାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ହରିଷ୍ଟ୍ର ଯୋଜନା କରିଛନ୍ତି । ବିଗତ ୨୦ ବର୍ଷ ସମୟସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଶାର ସାମଗ୍ରିକ ବିକାଶ କରିବା ଦିଗରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଆଜି ଏକ ନୂତନ ଓଡ଼ିଶାର ଅଭ୍ୟୁଦୟ ହୋଇଛି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଆଜି ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରକୁ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ମୁଖ୍ୟତଃ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ୪ଟି ପ୍ରମୁଖ ବିଭାଗ ତଥା '୪ନ' ପ୍ରତି ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରିବା ପଡ଼ିବ; ଏହି '୪ନ' ହେଲା ଆଇନ୍, ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ, ଗମନାଗମନ ଏବଂ ଡାକ୍ତରଖାନା ।

ପ୍ରଥମ ନ' ହେଉଛି ଆଇନ୍; ରାଜ୍ୟ ଗୃହ ବିଭାଗ ମାନ୍ୟବର ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ହସ୍ତରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥିବା ବେଳେ ନିକଟ କିଛି ବର୍ଷରେ ରାଜ୍ୟରେ ଆଇନ୍ ଶୃଙ୍ଖଳା ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ସଂସାରର ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଜୀବନରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଚାହଁଥାଏ କିନ୍ତୁ ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାର ନ୍ୟାୟ ପାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସର୍ବଦା ଉଭୟ ଆନା ଓ ଅଦାଲତରୁ ନିରାଶ ଓ ଉପେକ୍ଷିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଚର୍ଚ୍ଚିତ କିମ୍ବା ଧନୀକ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନ୍ୟାୟିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ବ୍ୟବହୃତ କରାଯାଏ । ଆଇନ୍ ନଜରରେ ସର୍ବତ୍ର ସମାନ ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଲୋକକଥା ହୋଇ ରହିଯାଇଛି; କାରଣ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବା ପାଇଁ ଅନେକ କଥାକଥୁତ ସମାଜସେବୀମାନେ ସ୍ୱର ଉତ୍ତୋଳନ କରିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ଗରିବ ଓ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ପରିବାରକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହିପରି ରାଜ୍ୟରେ ଦିନକୁ ଦିନ ନାରୀ ପ୍ରତି ବ୍ୟଭିଚାର, ନିର୍ଯାତନା ଓ ଦୁଷ୍କର୍ମ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି । ଏହାର ନିରାକରଣ ଦୂରର କଥା ରାଜ୍ୟ ଆଇନ୍ ବିଭାଗ ଦୋଷୀକୁ ଚିହ୍ନଟ ଏବଂ ଦଣ୍ଡିତ କରିବାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଫଳ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପାପୀଙ୍କ ନଜରରୁ ନିଷ୍ପାପ ଶିଶୁ ଓ ନାବାଳିକା ମଧ୍ୟ ବାଦ ପଡ଼ିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଏଭଳି କୁକର୍ମ ଉପାନ୍ତ କୋରାପୁଟ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ରାଜ୍ୟ ରାଜଧାନୀରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଏହି ଲଜ୍ଜାକୁ ରୋକିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଅଦାଲତ ଗଠନ କରିବା ସହ ରାଜ୍ୟରେ ଖାଲି ପଡ଼ିଥିବା ପୋଲିସ୍ ପଦବୀ ପୂରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଗୋଲାମଗିରି ଓ ପକେଟ୍ ଗରମ କରିବା ନିଶା ତ୍ୟାଗ କରି ପୋଲିସ୍ ରାଜ୍ୟରେ ଜାଇମରେଟ୍ ହ୍ରାସ କରିବା ଦିଗରେ ଆଗଭର ହେବା ସହ ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟରେ ପୀଡ଼ିତାକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବା ସହ ଦୋଷୀକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଫଳରେ ରାଜ୍ୟବାସୀଙ୍କ ନ୍ୟାୟିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ପୁନଶ୍ଚ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମ ହେବ ଏବଂ ଲୋକେ ଶାନ୍ତିର ସହ ବସବାସ କରିବେ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ନ' ହେଉଛି ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ; ନବୀନ ବାବୁ କ୍ଷମତାକୁ ଆସିବା ପରେ ରାଜ୍ୟରେ ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ସହ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସରକାରୀ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରତି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ "ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନ" ଏବଂ "ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ" ଭଳି ଅନେକ ଅଭିନବ ପଦକ୍ଷେପ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଜି "ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନ" ଏକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟରେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କ ଅଭାବ ହେତୁ ଅନେକ ସ୍କୁଲ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଯୋଜନା କରୁଛନ୍ତି ।

ଆଜି ମଧ୍ୟ ଉପାନ୍ତ ଅଞ୍ଚଳରେ ପିଲାମାନେ ଶିକ୍ଷାରୁ ବଞ୍ଚିତ; କୋଭିଡ଼ ମହାମାରୀରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଅନଲାଇନ୍ ଶିକ୍ଷାକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟ ୭୦ ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଅନଲାଇନ୍ ଶିକ୍ଷାରୁ ବଞ୍ଚିତ । ଡିଜିଟାଲ୍ ଶିକ୍ଷା ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତ ଏଣୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରକୁ ଏଦିଗରେ ଯତ୍ନବାନ ହେବା ସହ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଅଧିକ ଟାଣ୍ଡାରୁ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ମୋଟା ଅଙ୍କର ବେତନ ପାଇ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକମାନେ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସ୍କୁଲକୁ ମଧ୍ୟ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସେଭଳି ଅଳସୁଆ ଶିକ୍ଷକ ତଥା ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀଙ୍କୁ ଚାକିରୀରୁ ବହିଷ୍କାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ତିନି ମାସରେ ଅଭିବାଦକ ସମ୍ମିଳନୀ ଆୟୋଜନ କରି ଅଭିବାଦକଙ୍କ ଠାରୁ ଫିଡ୍‌ବ୍ୟାକ୍ ନେଇ ଶିକ୍ଷା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆହୁରି ଉନ୍ନତ କରିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ରାଜ୍ୟରେ ଖାଲି ପଡ଼ିଥିବା ଶହ ଶହ ଶିକ୍ଷକ ପଦବୀକୁ ସରକାର ଯଥାଶୀଘ୍ର ପୂରଣ କରିଲେ ରାଜ୍ୟର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ଉପକୃତ ହେବେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳମୟ ହୋଇପାରିବ ।

ଡୁଟୀୟ ନ' ହେଉଛି ଗମନାଗମନ; ଆଜି ରାଜ୍ୟର ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ଅଞ୍ଚଳ ପଙ୍କାଚାଷାୟୁକ୍ତ କିନ୍ତୁ ଉପାନ୍ତ ଲଲାକାର ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ମାଟି ରାସ୍ତା ଆଜି ମଧ୍ୟ ସାତ ସ୍ୱପ୍ନ । ପଙ୍କାଚାଷା ଓ ସ୍ଥାୟୀ ପୋଲ ଅଭାବ ହେତୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଜନନୀ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ପିଲାମାନେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗାଇ ନଦୀ ପାର ହୋଇ ସ୍କୁଲ ଯିବାର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ ପୋଲ ଅଭାବ ହେତୁ ଅନେକ ସମୟ ଡଙ୍ଗାବୁଡ଼ି ଭଳି ଅଘଟଣ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ଏଭଳି ଅଘଟଣ ଘଟିଲେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ନିଜ ଚିରାଚରିତ ଢଙ୍ଗରେ ମୃତକଙ୍କ ପରିବାର ପ୍ରତି ସମବେଦନା ଜଣାଇବା ସହ ୨ ଲକ୍ଷର ଅନୁକମ୍ପା ତଥା ସହାୟତା ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ପାରଙ୍ଗମ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ୟାର ମୂଳପ୍ରାଚୀନ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛୁକ ନୁହନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀ ଓ ଠିକାଦାରଙ୍କ ମଧୁଚନ୍ଦ୍ରିକା ଯୋଗୁଁ ଲୋକମାନେ ନିମ୍ନମାନର ରାସ୍ତା ପାଇଥାନ୍ତି । ନିମ୍ନମାନର କାମ କରୁଥିବା ଅଧିକାରୀକୁ ଜେଲ୍ ଓ ଠିକାଦାରକୁ ଜେଲ୍ ସହ ତାହାର ଲାଇସେନ୍ସ ରଦ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ଗୋଟିଏ କାମ ଉଚ୍ଚମାନର ହୁଏ ତେବେ ତାହା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ରାଜକୋଷକୁ କ୍ଷତି ସହିବାକୁ ପଡ଼ିନଥାଏ । ଉଚ୍ଚମାନର କାର୍ଯ୍ୟର ନମୁନା ଆମକୁ ଇଂରେଜମାନଙ୍କ କାମରୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ, ଯାହା ଆଜି ମଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠି ରହିବା ସହ ବଳିଷ୍ଠ ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂର ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଛି । ପ୍ରକୃତରେ ଗମନାଗମନ ସୁଗମ ହୋଇପାରିଲେ ସରକାରଙ୍କୁ ନିଜ ବିକାଶମୂଳକ ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକୁ ଲୋକଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚାଇବାରେ ସହଜ ହେବ ଏଣୁ ଗମନାଗମନ ବିକାଶର ବାର୍ତ୍ତାବାହକ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାର ଦ୍ୱଳିତ ଉଦାହରଣ ହେଉଛି ମାଲକାନଗିରିର ବହୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷିତ ଗୁରୁପ୍ରିୟା ସେତୁ ।

ଚତୁର୍ଥ ତଥା ଶେଷ ନ' ହେଉଛି ଡ୍ରାକ୍ଟରଖାନା; ରାଜ୍ୟର ସରକାରୀ ଡ୍ରାକ୍ଟରଖାନାଗୁଡ଼ିକରେ ଆଜି ଡ୍ରାକ୍ଟର ମରୁଡ଼ି ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉପଯୁକ୍ତ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଆଜି ଲୋକମାନେ ବେସରକାରୀ ଡ୍ରାକ୍ଟରଖାନାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅତ୍ୟଧିକ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଏହାଛଡ଼ା ସରକାରୀ ଡ୍ରାକ୍ଟରଖାନାରେ ଯେଉଁ କେତେକ ଡ୍ରାକ୍ଟର ନିଯୁକ୍ତି ପାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ରୋଗୀମାନେ ଡ୍ରାକ୍ଟରଖାନା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଖୋଜି ପାଆନ୍ତି ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ନର୍ସିଂ ହୋମ୍‌ରେ । ସରକାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିଲ୍ଲାରେ ମେଡିକାଲ୍ କଲେଜ ଗଢ଼ିବା ସହ ଡ୍ରାକ୍ଟରୀ ଶିକ୍ଷା ଫି'କୁ ହ୍ରାସ କରିବା ଶ୍ରେୟଙ୍କର ଫଳରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପିଲା ଡ୍ରାକ୍ଟରୀ ଶିକ୍ଷା ହାସଲ କରିପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ କୋଭିଡ଼ ମୁକାବିଲା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବିଭାଗକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଆଶା କୋଭିଡ଼ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥିତିରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିବା ପାଇଁ ଅଣ୍ଟା ଭିଡ଼ିବେ ଏବଂ ଜନସାଧାରଣଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସେବା ଦେବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବେ ।

ସରକାରୀ ବାବୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଥିବା ପିସି ରୋଗର ନିରାକରଣ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କାରଣ ପିସି ସୁଶାସନରେ ବାଧକ । ଏହାର ଶୀଘ୍ର ସମଧାନ ଆବଶ୍ୟକ ନଚେତ୍ ସେଦିନ ଦୂର ନାହିଁ ପିସି ମହାବୁମ୍ବ ନବୀନ ସରକାରର ପତନର ପ୍ରମୁଖ କାରଣ ପାଲଟିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ପିସିକୁ ଗୁରୁତର ସହ ନେବା ସହ "ମୋ ସରକାର" ଅଧୀନରେ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ବହିଷ୍କାର କରୁଛନ୍ତି; ଯାହା ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁଲକ ଆଣିଥିବା ବେଳେ ଲାଞ୍ଚୁଆ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ମନରେ ଭୟର ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଉପରୋକ୍ତ ୪ଟି ନ' ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାର କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ପୁନଶ୍ଚ ଜନତା ନିକଟରେ ଆସ୍ଥାଭାଜକ ହୋଇପାରିବେ ଏବଂ ଆମ ସଭିଙ୍କ ପ୍ରିୟ ନବୀନ ବାବୁ ଜୀବନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପରାଜୟ ହୋଇ ସାଢ଼େ ଚାରି କୋଟି ଜନତାର ସେବା କରିବେ ॥

ରାମନାଗୁଡ଼ା, ରାୟଗଡ଼ା

*Tasty food
by
Gayatree*

[Click Here](#)

ଗାଁ ହାଣ୍ଡିଶାଳରୁ ସହରର KITCHEN ଯାଏଁ

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ । ତାର ମୁଖବନ୍ଧରେ ଲେଖାଥିବା "ଗଣତନ୍ତ୍ର" ଓ "ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷତା" ବିଗତ ବାସ୍ତବୀ ବର୍ଷରେ କେତେ ମାତ୍ରାରେ ଆମେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ପାରିଛେ; ତାହା ସମୀକ୍ଷାର ବିଷୟ । ଆମ ଗଣତନ୍ତ୍ର କେତେ ସଫଳ ଏବଂ ଆମ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷତା କେତେ ବ୍ୟାପକ, ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣୁଥିବେ! ପୁଣି ଏବେ କେହିଜଣେ ଉପରକୁ ଭଦ୍ର ଓ ଶାନ୍ତ ଲାଗୁଥିବା ରାଜନେତା ଦାବୀ କରିଛନ୍ତି । ସମ୍ବିଧାନର ମୁଖବନ୍ଧରେ "ଅହିଂସା" ଶବ୍ଦଟି ଯୋଡାଯାଉ । ଅହିଂସାର ଉପାସକ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ୧୫୦ ତମ ଜୟନ୍ତୀ ଅବସରରେ ନେତା ଜଣକ ବାପୁଙ୍କ ବିଚାରର ଖୁବ୍ ଅନୁରାଗୀ, ଏହାକୁ ଜାହିର୍ କରିବାରେ ତାଙ୍କ ଦଳ ଜୋରସୋରରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଛି ।

ଏ ସେଇ ବାପୁ ଯିଏ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଚବିଶଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ନିଶାମୁକ୍ତ-ମଦମୁକ୍ତ ଭାରତର ଘୋଷଣା ତଥା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ଥିଲେ । ଏବଂ ଏ ସେହି ରାଜନେତା ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ ଇଙ୍ଗିତରେ ଓଡ଼ିଶାର ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରେ ଖୋଲିଛି ୪,୭୦୦ ରୁ ଅଧିକ ସରକାରୀ ମଦ ଦୋକାନ । ଏ ସେହି ଅଳ୍ପ କଥାକୁହା ମୁଖୁଆ ଯିଏ ମଦମୁକ୍ତ ଓଡ଼ିଶାର ସଂକଳ୍ପ ନେଇ ସୁଦୂର ଅନୁଗୁଳରୁ ଚାଲି ଚାଲି ଆସିଥିବା ଯୁବକଟିକୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ନିଜ ସଚିବ ମାଧ୍ୟମରେ ମନା କରନ୍ତି । ମଦମୁକ୍ତ ଓଡ଼ିଶା ନିମିତ୍ତ ୧୦ ଲକ୍ଷ ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି । ମଦ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସଂଗ୍ରାମ କରୁଥିବା ମଣିଷଙ୍କୁ ଡାକ୍ତଲ୍ୟ କରୁଥିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ମିଛ ପୁଲିସ୍ କେସ୍ ରେ ଛନ୍ଦୁଥିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ଲାଠି ଓ ଗୁଳି ମାରୁଥିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ଦବେଇ ଦେବାକୁ ସର୍ବଦା ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ଏକ ସରକାରର ସବା ଉପରେ ବସି ଆସାନ୍ତି । ଇଏବି ଆମ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ସଫଳତାର ଏକ ମାପକାଠି ହେଇପାରେ ।

ତେବେ ଓଡ଼ିଶାର ସାଧାରଣ ମଣିଷ କଣ ଚାହେଁ? ତା ଗାଁ ରେ ତା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାଚିତ ଏକ ସରକାର ମଦ ଦୋକାନ ଖୋଲୁ? ନିଜଟି ଉଜୁଡ଼ିଯାଉ ସହସ୍ର ପରିବାର? ଯଦି ନା, ଯଦି ସେଇ ସାଧାରଣ ମଣିଷର ପ୍ରତିନିଧି ଆମେ ତାହେଲେ କାମରେ ଲାଗି ପଡ଼ିବାର ବେଳ ଇଏ ।

'ଅହିଂସା' ଶବ୍ଦ ସମ୍ବିଧାନରେ ଯୋଡ଼ି ହେଇଗଲେ କାହାର ସ୍ୱଘୋଷିତ ମହାନତା ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେଇ ଯାଇପାରେ! କିଏ ବାପୁଙ୍କ ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ଆଉଥରେ ଶାସନ ଗାଦି ମାଡ଼ିବସିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଯାଇପାରେ! କିନ୍ତୁ ମଦ ଯୋଗେ ମାଡ଼ ଖାଉଥିବା, ଘରୋଇ ହିଂସାର ଶିକାର ହେଉଥିବା ମାଆଟିଏ (ଯାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ସାଧନା ମୋହନ ଦାସ ଜୁ ମହାତ୍ମାରେ ପରିଣତ କରିଥିଲା) ର ଜୀବନରେ କିଛି ସାହୁନା ମିଳିବାର ସମ୍ଭାବନା ନାହିଁ । ଏବଂ ଏହା ରହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ବହୁମୁଖୀ-ବନ୍ଧା କ୍ଷମତା ସର୍ବସ୍ୱ ଅଭିନେତା ଜାତୀୟ ନେତାଟି ମଦକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିଚାଲିଥିବ!

୨୦୧୩ ରୁ ହୋଇଆସିଥିବା ମଦମୁକ୍ତି ପାଇଁ ରୀତିମତ ଆବେଦନ, ଅନୁରୋଧ ଯଦି ସଫଳ ନହୋଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ହୁଏତ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଭାଷାରେ ବୁଝେଇଦେବାର ବେଳ! କେବଳ କ୍ଷମତାର ଭାଷା ବୁଝୁଥିବା ନେତା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼ାଣିଆ ମାନଙ୍କୁ କହିଦେବାର ବେଳ, ଓଡ଼ିଶାକୁ ମଦମୁକ୍ତ କରି ନଚେତ୍ କ୍ଷମତା ଛାଡ଼ । ଅବଶ୍ୟ ସେମାନେ ଏ କଥାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେନି! ଅତଏବ ସେମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ନିମନ୍ତେ ଆବଶ୍ୟକ ସମସ୍ତ ସାମର୍ଥ୍ୟ ହାସଲ କରିବାକୁ ହେବ । ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଆମଭଳି ସାଧୁଟିଏ, ଯୋଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତାକୁ । ସାଧାରଣ ମଣିଷ ମାନଙ୍କର ଜାଗରଣ ଆଣିଦେବ ସେ ସାମର୍ଥ୍ୟ । ସାଧାରଣ ମଣିଷଟି ବୁଝୁ ତା ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ବା ବଜାର ମଝିରେ ଖୋଲିଥିବା ମଦ ଦୋକାନ ଟି ପାଇଁ କିଏ ଦାୟୀ?

ଦାୟୀ ଯିଏ ହେଉଥାଉ ପଛେ, ସେ ମଦ ଦୋକାନ ଟିକୁ କେବଳ ସେଠାରୁ ଦୁହେଁ ସମଗ୍ର ଓଡ଼ିଶାରୁ - ସମଗ୍ର ଭାରତରୁ ହଟେଇବାରେ ତା'ର ଭୂମିକା କଣ ହେଉପାରେ। ଲୋକଙ୍କୁ ଏକାଠି କରି ମଦ ଦୋକାନ ଭାଙ୍ଗିବା - ମଦ ଦୋକାନ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ପାଇଁ ରାସ୍ତା ଅବରୋଧ କରିବା - ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କୁ ଗୁହାରି - ଚୋରା ମଦ ଧରେଇ ଦେବାକୁ ଅବକାରୀ ନିରୀକ୍ଷକଙ୍କ ସହାୟତା ଲୋଡ଼ିବା, ନା ଏଭଳି ସହସ୍ର ମଦ ଦୋକାନ ଖୋଲିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିବା, ମଦ ମାଫିଆର ଚାନ୍ଦା ପଇସାରେ ନିର୍ବାଚନ ଲଢ଼ି ଜିତିଥିବା ଏବଂ ଆହୁରି କେଇ ହାଜର ମଦ ଦୋକାନ ଖୋଲିବାର ମସୂଧା କରୁଥିବା ଏବଂ ଅଧିକ ମଦ ବିକି ପାରୁଥିବା ବେପାରୀଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ଦେବା କଥା ଚିନ୍ତା କରୁଥିବା ଦୁଷ୍ଟଶକ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା! ଏବଂ ତାକୁ ପରାସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ସବୁକିଛି କୁ ଲଗାଇଦେବା!

ଏହିପରି ଏକ ସଙ୍କଟ କାଳରେ ଆଜି ଏହି ବୀର ମାଟିର ସ୍ବାଭୀମାନୀ ଯୁବା ସ୍ବାକାର କରିଛି ମଦମୁକ୍ତିର ଆନ୍ଦଳାନ। ସରକାରୀ ମଦ ବନାମ ସ୍ବାଭୀମାନୀ ଯୁବା।

ଗାଁ ଗାଁ କୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଯିବ। ସାଧାରଣ ମଣିଷ ନବୁଝିଲେ ତାକୁ ବୁଝାଇବ। ବାରମ୍ବାର ବିଫଳ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ପାଇବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଥୁଟିଏକୁ ସେ ଖୋଜି ଚାଲିବ। ମାଆ ଲୁହରେ ଓଦା ହୋଇ ମଦମୁକ୍ତିର ସଂକଳ୍ପ ନେବ। ବେଇମାନ ନେତାକୁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବ। ନିଜେ ଉଠି ଛିଡ଼ା ହେବ ଏବଂ ଏ ମାଟିର ସ୍ବାଭୀମାନ କୁ ଛିଡ଼ା କରେଇବ। ବେସାଲିସ ସ୍ବାଭୀମାନ ହେବ ତାର ବାଖ୍ୟା। ମଦକୁ - ମଦକୁ ଅସ୍ତ୍ର କରି ମଣିଷକୁ ଶୋଷୁଥିବା ଶାସକକୁ ସେ ସାମ୍ନା କରିବ। ନିଜ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦାବୀ କରିବ। ଏକ ସୁନ୍ଦର ସମାଜର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିବା ଛୋଟ କିନ୍ତୁ ମହତ ମଣିଷ ମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବ। ସେଇମାନଙ୍କ ସହ ମିତ ବସିବ, ସେମାନଙ୍କ ସହ - ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ଆସନ୍ତା କାଲିର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବ। ଗାଁ ର ଗୀତ ଗାଇବ। ମାଟିର ମହତ ରଖିବ। ଦୁଃଖୀ ମଣିଷର କୋହ ଉଠିଲେ ସେ କାନ୍ଦିବ, ତାକୁ ଆପଣାପଣର ଡୋରିରେ ବାନ୍ଧିବ। ସକାଳ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଜାଗିବ ଓ ସାଥୀଟିକୁ ଜଗେଇବ। ସମାଜର ଭାର ସେଠାରେ ବହନ କରିବ ଏବଂ ବହନ କରି ସାର୍ଥକ ହେବ।

ସେ ମଦମୁକ୍ତ ଓଡ଼ିଶା ଗଢ଼ିବ

ଓଡ଼ିଶାର ଆସନ୍ତା କାଲିକୁ ନିର୍ମାଣ କରିବ।

"ଯୌବନର ଜୟ ହେଉ"

ମନକୁଆଁ କାହାଣୀର ଗନ୍ତାଘର

କିଛି ଗଳ୍ପ କଥା ଅଳ୍ପ

Click Here

ସୂଚନା

- ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ଏକ ଦ୍ଵିମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ ପତ୍ରିକା। ଏହା ପ୍ରତି ୨ ମାସରେ ଥରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ। ଏହାର ଆଗାମୀ ସଂସ୍କରଣ **ଡିସେମ୍ବର ୨୦୨୦** ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ। ଏଥିପାଇଁ ଲେଖା ପଠାଇବାର ଶେଷ ତାରିଖ **ନଭେମ୍ବର ୨୫, ୨୦୨୦**। ଲେଖା ପଠାଇବା ସମୟରେ ଇମେଲ୍ ରେ ସବଜେକ୍ଟ ଲେଖିବେ - **Your name (ଆପଣଙ୍କ ନାମ) ଡିସେମ୍ବର ୨୦୨୦**। ଆମର ଲେଖା ସଂଗ୍ରହ ଇମେଲ୍ - shubhdristi2018@gmail.com
- ପତ୍ରିକାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣରେ ଜଣେ ଲେଖକଙ୍କର ଯେ କୌଣସି ବିଭାଗରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ ନିଜର ଗୋଟିଏ ଲେଖା ପଠାନ୍ତୁ। ପତ୍ରିକା ପାଇଁ ଲେଖାଦେବା ସମୟରେ ଧ୍ୟାନ ରଖନ୍ତୁ ଲେଖାଟିକୁ ଟାଇପ୍ କରି ୱାର୍ଡ ପାଇଲ୍ ରେ ପଠାନ୍ତୁ। ଲେଖା ସହିତ ନିଜର ଗୋଟିଏ ପାସପୋର୍ଟ ଫଟୋ ନଚେତ୍ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଫଟୋ ଏବଂ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ। ଫଟୋ କିମ୍ବା ପି ଡି ଏଫ୍ ଫାଇଲରେ ପଠାଯାଇଥିବା ଲେଖା ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ।
- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ। କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ଵ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିପାଇଁ ପତ୍ରିକା କିମ୍ବା ସମ୍ପାଦକ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ନୁହନ୍ତି।
- ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ପାଦକ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଶୁଭଦ୍ରଷ୍ଟି

**A
BI-MONTHLY
ODIA
E-MAGAZINE**

www.shubhdristi.in

/shubhdristi

NOW AVAILABLE ON

readwhere
www.readwhere.com

